

Agatha Christie

UNU, DOI, TREI...

Unu, doi, la pantofi șireturi leg
Trei, patru, și încet trag a mea ușă.
Cinci, șase, în codru vreascuri culeg,
Șapte, opt, și frumos și drept le-așed.
Nouă, zece, am o grasă găinușă.
Unsprezece, doisprezece, bărbații merg la săpat
Treisprezece, paisprezece, iar fetele – la curtat.
Cincisprezece, șaisprezece, la gătit merg unele,
Șaptesprezece, optsprezece, iar la servit – altele.
Nouăsprezece, douăzeci, farfuria goală mi-e!
(Vechi cântec popular englezesc)

I. Unu, doi, la pantofi șireturi leg
Dispoziția domnului Morley era înfiorătoare în ziua aceea, la ora micului dejun.

Critică șunca prăjită, vru să știe de ce cafeaua părea un fel de noroi lichid și declară că biscuiții erau mai răi ca oricând.

Domnul Morley era un om mărunțel, cu maxilarul proeminent și bărbia agresivă. Sora lui, care se ocupa de bunul mers al gospodăriei – o femeie înaltă, care semăna cu un dragon – îl privi cu un aer gânditor și-l întrebă dacă nu cumva, și de data aceasta, apa de baie fusese rece. Posac, el îi răspunse negativ și își aruncă privirea pe ziare. În clipa următoare, proclamă că guvernul, a cărui incompetență o deplânsese până atunci, devenea de-a dreptul nefast.

Domnișoara Morley, cu vocea ei profundă, răspunse că era într-adevăr păcat. Miniștrii avuseseră, după părerea ei, o oarecare utilitate, indiferent de culoarea politică, și insistă ca fratele ei să-i explice de ce politica prezentului cabinet era inoperantă, stupidă și periculoasă.

Domnul Morley îi dădu satisfacție, luă încă o ceașcă din cafeaua pe care mai devreme o considerase odioasă, după care mărturisi în sfârșit motivul real al proastei lui dispoziții.

— Toate tinerele sunt la fel! Nu se gândesc decât la ele și nu te poți bizui pe ele!

— Te referi la Gladys?

— Da. Tocmai m-a informat că mătușa ei a avut un atac și că, din acest motiv, este obligată să se ducă în Somerset.

— Este foarte neplăcut, dar ea nu are nici o vină!

Domnul Morley dădu din cap cu un aer posomorât:

— Și cine-mi garantează că mătușa ei a avut cu adevărat un atac și că nu este vorba de o păcăleală pusă la cale cu tânărul acela atât de puțin recomandabil de care nu se desparte toată ziua? Probabil că au hotărât să-și ia o zi de vacanță, asta-i!

— Mi-e greu să cred așa ceva despre Gladys. Mi s-a părut întotdeauna că este foarte conștiincioasă.

— Desigur! Însă...

— Este o tânără inteligentă și care-și iubește munca. Tu însuți mi-ai spus-o!

— Da, Georgina, așa ți-am spus. Dar asta era pe vremea când încă nu începuse să-l frecventeze pe individul acela dubios. În ultimul timp s-a schimbat mult. E de nerecunoscut. Visează, se gândește la altceva, este nervoasă...

Dragonul oftă profund:

— Ce vrei, Henry? Toate fetele sfârșesc prin a se îndrăgosti! N-ai ce face!

Domnul Morley replică pe un ton dur:

— Asta nu trebuie să le împiedice să-și facă datoria! Am o secretară și am nevoie de ea! Mai ales astăzi! Am câțiva bolnavi foarte importanți... Și lucrul acesta mă agasează teribil!

— Sunt perfect de acord cu tine. À propos, tinerelul pe care l-ai angajat face progrese?

— Nu prea. Nu-i în stare să rețină ca lumea un nume iar manierele lui sunt deplorabile! Dacă nu se schimbă, voi fi obligat să-l dau afară și să angajez pe altcineva. Cred că metodele actuale de educație sunt deficitare. Par să formeze doar niște tineri aiuriți care nici măcar nu pricep ceea ce le spui, darmite să-și amintească ceva!

Se uită la ceas apoi reluă:

— Plec. Am o dimineață foarte încărcată și trebuie să-mi fac timp să mă ocup și de doamna Sainsbury Seale. Suferă. O sfătuisem să meargă la Reilly, dar nici nu vrea să audă de el!

— O înțeleg!

— Reilly este foarte capabil. Își cunoaște meseria...

— Îi tremură mâna, răspuse domnișoara Morley. Pentru mine nu este decât un bețivan!

Morley zâmbi și, când se sculă de la masă, era din nou bine dispus.

— Ca de obicei, zise el, voi reveni pe la ora unu și jumătate ca să ciugulesc ceva.

La Savoy, domnul Amberiotis își explora dinții cu o scobitoare și surâdea.

Afacerile îi mergeau bine.

Norocul îl favoriza, ca întotdeauna. Nu-și pierduse zadarnic timpul când îi spusese acelei toante câteva cuvinte amabile! De altfel, merita pe deplin ceea ce i se întâmpla. Întotdeauna fusese un om cumsecade și știuse să se

arate generos. Pe viitor ar putea deveni încă și mai darnic. Imagini fericite i se perindau prin fața ochilor. Micul Dimitri... Sau Constantopoulos, acest minunat Constantopoulos care se zbătea atât cu restaurantul lui... Ce grozavă surpriză pentru ei!

Scobitoarea atinse un punct sensibil și domnul Amberiotis se strâmbă. Plăcutele anticipații dispărură. Un viitor mai apropiat și destul de neliniștitor îl solicita pe domnul Amberiotis. Cu precauție, el exploră cu vârful limbii o cavitate. Apoi își scoase din buzunar un carnet; ora 12, strada Queen Charlotte nr. 58.

Încercă să-și regăsească optimismul de mai înainte. Zadarnice eforturi. Pentru moment, viitorul era cuprins în aceste câteva cuvinte: „Queen Charlotte Street, nr. 58, ora 12.”

La Glengowrie Court Hotel, în South Kensington, micul dejun fusese luat. Stând în hol, domnișoara Sainsbury și doamna Bolitho conversau ca două vechi prietene. Locurile lor, în sala de mese, fiind apropiate, cele două se împrieteniseră în urmă cu opt zile, adică a doua zi după sosirea domnișoarei Sainsbury Seale.

— Știi, dragă, că nu mă mai doare! Chiar deloc! Cred că voi telefona...

— Nu vei face așa ceva! Exclamă doamna Bolitho. Du-te la dentist și termină o dată!

Doamna Bolitho era o femeie voinică, cu vocea gravă și care părea născută pentru a comanda. Domnișoara Sainsbury Seale era o femeie de vreo 40 de ani, al cărei păr încărunțea în bucle aranjate neglijent. Hainele ei îți dădeau o impresie bizară. Era genul „artist”; lomionul îi cădea mereu și vorbea fără încetare.

— Dar, reluă ea, dacă-ți spun că nu mă mai doare!

— Da! Numai că nu ai dormit aproape deloc toată noaptea.

— Așa este! Însă acum sunt convinsă că nervul este mort.

— Motiv în plus ca să te duci la dentist!... Numai din cauza fricii nu ne ducem în astfel de cazuri. Ei bine, trebuie să te arăți hotărâtă și să sfârșești o dată!

Domnișoara Sainsbury Seale fu tentată să-i răspundă: „E ușor să vorbești! Se vede că nu-i vorba de dinții dumitale!”, dar se mulțumi să-i zică:

— Cred, scumpă prietenă, că ai dreptate. De altfel, domnul Morley lucrează cu multă blândețe.

Adunarea consiliului directorial tocmai se terminase. Totul se petrecuse cum nu se poate mai bine. Raportul era excelent. Toată lumea avea de ce să fie mulțumită. Cu toate acestea, domnul Samuel Rotherstein, căruia nu-i scăpa nimic, remarcase ceva în atitudinea președintelui.

De două sau trei ori, Alistair Blunt vorbise pe un ton aspru fără nici o justificare.

Vreo supărare ascunsă? Dacă te gândeai bine, nu. Nu era cazul cu Alistair Blunt.

Atunci, ficatul?... Domnul Rotherstein suferea de ficat din când în când. Însă Alistair nu se plânsese niciodată de al său. Avea o sănătate înfloritoare!

Și totuși avea ceva. O dată sau de două ori își trecuse mâna peste față, mângâindu-și îndelung bărbia într-un fel care nu-i era caracteristic. Și, în mai multe rânduri în cursul ședinței, păruse că se gândește la altceva.

Leșind din sala consiliului, se întâlniră în fața scării.

— Vă pot conduce cu mașina mea? Întrebă Rotherstein.

Blunt dădu negativ din cap.

— Mașina mea mă așteaptă, explică el.

Își privi ceasul, apoi adăugă:

— Am oră la dentist.

Misterul se lămurise.

Hercule Poirot coborî din taxi, plăti și sună la casa cu numărul 58 din Queen Charlotte Street.

După o scurtă așteptare ușa fu deschisă și în cadrul ei apăru valetul, un tânăr cu părul roșu și fața plină de pistru.

— Domnul Morley? Întrebă Hercule Poirot.

Nutrea în adâncul inimii speranța ridicolă că domnul Morley era plecat sau bolnav, sau că nu dădea consultații în ziua respectivă. Dar valetul îi făcu loc să treacă. Hercule Poirot intră și ușa se închise în urma lui. Grea precum destinul.

— Numele dumneavoastră, domnule, vă rog?

Poirot i-l spuse și trecu în sala de așteptare, o cameră mobilată cu gust, dar care i se păru extrem de tristă, cu perdelele ei de velur albastru, cu mobilele în stil vechi și cu fotoliile sale pe a căror tapiserie erau imprimate flori și niște păsări roșii.

Un domn aștepta deja. Alură militară, piele gălbuie, mustață arogantă. Privi spre Poirot ca și cum acesta ar fi fost o insectă dăunătoare. S-ar fi spus că regreta faptul de a nu fi avut la el nu un revolver, ci un flacon cu un praf insecticid.

Poirot îl privi cu dispreț și-și spuse în sinea lui că există pe lumea asta atâția oameni dezagreabili și ridicoli, încât n-ar fi rău dacă ar fi suprimați de îndată ce se nasc.

Domnul respectiv luă în primire ziarul „Times”, își răsuci fotoliul în așa fel încât să nu-l mai vadă pe Poirot și începu să citească. La rândul său, Poirot începu să citească „Punch”. Era plin de bunăvoință dar, cu toate acestea, nici o glumă nu-l făcu să râdă.

Valetul apăru în pragul ușii, pronunțând numele colonelului Arrowbumpy. Domnul respectiv se ridică și ieși din sala de așteptare.

Poirot tocmai își spunea că numele acela era de-a dreptul grotesc când ușa se deschise din nou și un tânăr de vreo 30 de ani își făcu apariția.

În timp ce noul venit lua de pe masă o revistă ilustrată, Poirot îl examina pe furiș. Nu i se părea un tip simpatic. Ba chiar înfățișarea acestuia părea periculoasă. „Dacă ar fi un asasin, gândi Poirot, n-aș fi deloc surprins!” În orice caz semăna cu un asasin mai mult decât oricare dintre cei pe care Poirot îi arestase în cursul carierei sale.

Valetul își făcu din nou apariția și întrebă:

— Domnul Peerer?

Poirot conchise, pe bună dreptate, că despre el trebuie să fie vorba. Se ridică deci și-l urmă pe tânărul ghid până la un ascensor care-l depuse la etajul al II-lea. Un culoar, o ușă, o anticameră, încă o ușă și Poirot ajunsese în cabinetul dentistului.

Auzi curgând apa și se întoarse.

Domnul Morley, ca orice profesionist conștiincios, se spăla pe mâini înainte de a-și lua pacientul în primire.

Există și momente umiltoare în viața oamenilor de seamă. Se zice că nimeni nu este erou pentru valetul său. S-ar mai putea adăuga faptul că nimeni nu dă dovadă de prea mult curaj în fața dentistului. Hercule Poirot era perfect conștient de asta. În general avea o părere bună despre propria lui persoană. Era Hercule Poirot și se considera superior majorității contemporanilor săi. Dar deocamdată se simțea tare insignifiant. Era un om ca toți ceilalți, un biet om terorizat de ideea de a lua loc pe scaunul dentistului.

Domnul Morley, după ce se spălă, i se adresă pe un ton încurajator:

— Nu este prea cald în anotimpul acesta...

Cu gesturi domoale, îl conduse pe Poirot spre locul voit: în fața fotoliului. Cu o mână expertă îi așeză rezemătoarea sub cap, într-o poziție comodă.

Inspirând profund, Hercule Poirot se așeză, lăsându-și capul în seama degetelor delicate ale domnului Morley care-l așezau în poziția cea mai adecvată.

— Stați bine așa? Întrebă domnul Morley, cu o oribilă bună dispoziție.

Cu o voce sepulcrală, Poirot dădu un răspuns afirmativ.

Domnul Morley trase aproape o măsuță, luă cu o mână o oglindă minusculă și cu cealaltă un instrument ascuțit și se pregăti să officieze. Hercule Poirot, cu mâinile crispate pe brațele fotoliului, închise ochii și deschise gura.

— Vă doare vreun dinte? Se interesă dentistul.

Cam confuz, căci nu-i lucru ușor să te explici ținând totodată gura larg deschisă, Hercule Poirot reuși să comunice că nu-l durea nici un dinte, dar că ținea să-și facă un examen, așa cum obișnuia, din șase în șase luni. Era, deci, posibil să nu aibă nevoie de îngrijiri deosebite, dar poate că n-ar strica dacă dentistul ar examina mai atent al doilea molar de jos, din partea stângă...

Domnul Morley își făcea investigațiile cu grijă.

— Plomba aceasta s-a cam deteriorat, dar nu-i nimic grav... Constat cu plăcere că gingiile dumneavoastră sunt în perfectă stare...

Urmă un moment de tăcere. Domnul Morley dădea ușoare lovituri inchizitoriale într-un dinte. Alarmă falsă. Trecu la maxilarul inferior. Nimic la primul molar. Nimic la al doilea. În schimb, la al treilea... „A descoperit ceva, nemernicul!” gândi Poirot.

— Măseaua aceasta nu v-a durut în ultima vreme? Mă miră...

Examenul medical luă sfârșit, în cele din urmă. Domnul Morley se îndreptă satisfăcut și dădu verdictul:

— Nimic grav. Una sau două plombe de refăcut și ceva îngrijiri molarului de sus. Ne vom ocupa imediat de toate acestea.

Atinse un comutator electric și Poirot auzi un bâzâit ușor. Dentistul – cu freza pregătită – își începea munca lui înspăimântătoare.

— Dacă vă doare, spuneți-mi!

Poirot se strâmbă, gemu ușor de câteva ori, dar, per total, avu un comportament onorabil. De îndată ce-și ridica mâna pentru a întrerupe supliciul, acesta înceta. Apoi începea din nou după ce Poirot își clătea gura. Conversația fu reluată în timp ce domnul Morley pregătea amalgamul cu care avea să umple micuța cavitate:

— În dimineața asta, explică dentistul, sunt obligat să fac eu totul. Domnișoara Nevill a fost chemată în provincie. Vă mai amintiți de dânsa, nu? Deși mințea, Poirot răspunse că da.

— S-a dus să vadă o rudă care s-a îmbolnăvit, continuă domnul Morley. Lucrurile acestea se întâmplă întotdeauna exact când ești mai ocupat! Sunt deja în întârziere în raport cu programările. Bolnavul care v-a precedat nu a fost punctual și tot programul mi-a fost decalat, fapt cu atât mai supărător cu cât trebuie să mă mai ocup și de o doamnă care, din câte afirmă, suferă îngrozitor. Îmi rezerv mereu, dimineața, un sfert de oră pentru aceste urgențe. Dar astăzi îmi va veni tare greu să-mi găsesc timpul acesta.

Aruncând o privire rapidă substanței pe care o pilise într-un mic mojar, domnule Morley continuă:

— Am remarcat un lucru, domnule Poirot: oamenii importanți, cei care ocupă funcții deosebite, sunt întotdeauna punctuali și nu se lasă niciodată așteptați. Regii, de exemplu, sunt punctualitatea întruchipată. La fel și marii bancheri. Voi vedea în această dimineață pe unul dintre aceștia. Unul foarte mare, Alistair Blunt!

Îi pronunțase numele cu emfază.

Poirot avea în gură niște tampoane de vată și sub limbă – un mic tub de sticlă. Neputând să vorbească, scoase un mârâit neinteligibil.

Alistair Blunt! În ziua de azi nu contau decât astfel de nume! Nu mai era vorba de duci, conți, prim miniștri! Domnul Alistair Blunt nu revendica nici un titlu. Era un om ale cărui trăsături nu erau cunoscute marelui public, un om despre care ziarurile vorbeau rar, un englez despre care oamenii de rând nu știau decât foarte puține lucruri, dar care se afla la conducerea celei mai mari bănci a regatului. Un om extrem de bogat care-și putea impune voința în fața guvernanților. Un om care ducea o viață discretă, care nu vorbea niciodată în public și care dispunea de puteri practic nelimitate.

În timp ce-i plomba măseaua domnului Poirot, domnul Morley vorbea despre extrem de bogatul său pacient pe un ton plin de respect:

— Întotdeauna este foarte punctual. De cele mai multe ori renunță la mașină și se întoarce acasă pe jos. Un bărbat fermecător și cu gusturi foarte simple. Îi place golful și iubește grădinile frumoase. Nu v-ar veni nicicum să credeți că, dacă ar vrea, ar putea cumpăra jumătate din Europa! La prima vedere, este un om obișnuit ca dumneavoastră ori ca mine!

Poirot nu aprecia prea mult apropierea aceasta. Domnul Morley era un dentist excelent, dar la Londra se mai găseau și alții la fel de buni, în schimb, în toată lumea nu exista decât un singur Hercule Poirot.

Poirot își clăti din nou gura. Domnul Morley reluă conversația, în timp ce refăcea plomba celei de-a doua măsele:

— Acesta-i răspunsul pe care-l dăm noi tuturor acestor dictatori continentali: Hitler, Musolini și ceilalți! Nouă ne place simplitatea. Gândiți-vă la rege! Este un democrat autentic. Evident, pentru un francez ca dumneavoastră, obișnuit cu instituțiile republicane...

Poirot protestă în măsura în care-i permitea situația:

— Nu francez!... Belgian!

Domnul Morley, introducând aer cald în cavitate, îi ceru cu blândețe să tacă, apoi continuă:

— Nu știam că sunteți belgian. Regele Leopold era un bărbat remarcabil, întotdeauna am auzit susținându-se lucrul acesta. În ce mă privește, pot spune că sunt foarte atașat regalității. Are bun simț, înțelegeți?! Dacă ne gândim numai ce bine rețin regii chipurile și numele! De altfel, cred că este o aptitudine naturală. Eu uit numele, însă un chip îmi rămâne întipărit pentru totdeauna în minte. Așa mi-am regăsit zilele trecute un fost pacient al cărui nume nu-mi spunea nimic, dar pe care sunt sigur că l-am văzut deja. M-am întrebat în ce împrejurare s-a întâmplat și sunt convins că-mi voi aminti într-una din zile! Vreți să vă clătiți gura, vă rog?

Două minute mai târziu, Poirot părăsea fotoliul dentistului, considerându-se din nou un om liber.

— Sper, domnule Poirot, îi spuse dentistul în momentul în care detectivul se pregătea să plece, că n-ați descoperit în casa mea vreun criminal?

— Până în clipa asta, răspunse surâzând Poirot, eram gata să consider criminal pe oricine! Acum văd lucrurile cu totul altfel!

— Evident, dar trebuie să recunoașteți că dentiștii nu mai sunt la fel de înspăimântători ca odinioară! Să chem ascensorul?

— Nu, mulțumesc. Voi coborî pe scară.

Poirot plecă. Când nu mai avea de coborât decât câteva trepte, îl văzu pe colonel părăsind casa.

Mai indulgent acum, Poirot își spuse că, gândindu-se mai bine, era posibil ca acesta să nu fie un om rău. Un „ochitor” reductibil, fără îndoială, care a ucis probabil mulți tigri. Un ostaș. Unul din pionierii Imperiului.

Poirot intră în salonul de așteptare pentru a-și recupera pălăria și bastonul lăsate aici. Tânărul încă se mai afla acolo, ceea ce-l surprinse puțin. Lângă el, un alt pacient citea ziarul „Field”. Poirot îl privi din nou cu atenție pe tânăr. Regăsi iar pe chipul acestuia aerul acela feroce care-l frapase și mai înainte, fizionomia unui om care ar putea deveni criminal, dar își spuse că totuși nu poate fi vorba de un veritabil asasin. Probabil că, după intervenția dentistului, tânărul va coborî scara cu un pas ușor, cu surâsul plăcut al cuiva care nu-i dorește nimănui răul.

Valetul intră și-l chemă pe domnul Blunt.

Bărbatul care citea ziarul „Field” îl puse pe masă și se ridică. Era un tip mai în vârstă, nici slab, nici gras. Foarte bine îmbrăcat. Acesta ieși în spatele valetului.

Domnul Blunt era bogat și puternic. Dar, ca orice muritor, era și el obligat să se ducă la dentist. Și încercarea aceasta îi era la fel de penibilă ca oricărui om!

Poirot își luă bastonul și pălăria și se îndreptă spre ușă. Tocmai când vroia s-o închidă în urma sa, ochii lui îi întâlniră din nou pe aceia ai tânărului. Își spuse că, într-adevăr, tânărul suporta probabil o groaznică durere de dinți!

În vestibul, Poirot se opri în fața oglinzii pentru a-și pieptăna mustața care suferise puțin de pe urma vizitei sale în cabinetul doctorului Morley. Tocmai reușise să și-o aranjeze când, ieșind din ascensor, valetul apără în fundul holului, fluierând cât putea de tare. Zărindu-l pe Poirot, se opri brusc și se precipită să-i deschidă ușa.

Un taxi se opri în fața ușii. Prin portieră se zări piciorul unei femei. Poirot îl privi cu interes. O gleznă frumoasă. Ciorapi fini. Un picior mic, dar un pantof nu prea reușit. Erau niște pantofi noi, de piele, cu o enormă cataramă strălucitoare. Poirot dădu din cap. Pantofii erau lipsiți de șic și păreau tare provinciali.

În timp ce femeia ieșea din taxi, își prinse cu stângăcie picioarele în portieră, smulgând catarama celui alt pantof, care se rostogoli cu un zgomot metalic pe trotuar. Poirot se aplecă imediat, o luă de jos și, înclinându-se plin de curtoazie, i-o restituî doamnei.

Vai! Aceasta părea să aibă mai curând 50 decât 40 de ani, purta un pince-nez, avea părul vopsit și o îmbrăcăminte care nu i se potrivea deloc! Îi mulțumi lui Poirot în timp ce-și scăpa, rând pe rând, mai întâi lomionul, apoi poșeta. Politicos, Poirot le luă de jos și i le dădu.

După ce-și recuperă bunurile, ea urcă treptele imobilului din Queen Charlotte Street nr. 58. Poirot se apropie de șoferul care contempla dezgustat bacșișul insignifiant cu care-l gratificase doamna.

— Sunteți liber?

— Da.

— Și eu, zise Poirot. Ba chiar eliberat!

Remarcă privirea neliniștită a șoferului și adăugă:

— Liniștiți-vă, nu sunt beat. Vin de la dentist și șase luni nu voi mai avea nevoie de serviciile sale. Gândul că m-am eliberat pentru atâta vreme este consolator!

II. Trei, patru, și încet trag a mea ușă...

Era ora trei fără un sfert, când sună telefonul.

Hercule Poirot, care-și făcea siesta după un prânz excelent, nu făcu nici o mișcare. Așteptă să-și facă apariția credinciosul său George care ridică receptorul.

— O clipă, domnule, zise George, îndepărtând receptorul de urechea lui.

— Cine este? Întrebă Poirot.

— Inspectorul-șef Japp, domnule!

— Ah!

Poirot duse receptorul la ureche:

— Ce se petrece, prietene Japp? Spuse el.

— Dumneata ești, Poirot?

— Fără îndoială.

— Mi s-a spus că azi dimineață ai fost la dentist. Așa este?

— Scotland Yard-ul este într-adevăr bine informat!

— La un anume Morley, din Queen Charlotte Street, numărul 58?

— Da. De ce?

Tonul lui Poirot se schimbă. Nu mai glumea acum.

Japp reluă:

— Vizita dumitale era autentică? Nu era efectuată în interes profesional?

— Absolut deloc! Ca să fiu sincer, află că mi-a plombat trei măsele!

— Ce impresie ți-a făcut? Felul lui de-a fi nu ți s-a părut un pic bizar?

— Nici vorbă! De ce?

Japp răspunse pe un ton egal:

— Fiindcă, la puțin timp după plecarea dumitale, s-a sinucis cu un foc de pistol.

— Ce spui?

— Te uimește?

— Sincer să fiu, da!

— Ei bine, și pe mine mă cam deranjează anumite lucruri!... Aș vrea să-ți vorbesc. N-ai putea veni până aici?

— Unde anume?

— În Queen Charlotte Street.

— Perfect! Sosesc.

Ușa de la numărul 58 îi fu deschisă lui Poirot de un polițist.

— Domnul Poirot? Întrebă respectuos omul.

— În persoană.

— Inspectorul șef este sus. La etajul al doilea. Știți unde?

— Am fost acolo azi dimineață!

În încăperea se aflau trei oameni. La intrarea lui Poirot, Japp își ridică privirea.

— Fericit să te văd, Poirot! Ne pregătim să-l ridicăm. Vrei să-l privești, înainte?

Fotograful care îngenunchease lângă cadavru se ridică. Poirot se apropie de corpul întins lângă șemineu.

Domnul Morley mort nu se deosebea prea mult de cel cunoscut de Poirot în timpul vieții. Avea o mică gaură neagră, puțin mai jos de tâmpla dreaptă. Pe dușumea se afla un revolver, aproape de mâna lui dreaptă.

Poirot clătină ușor din cap.

— Puteți să-l luați, le spuse Japp oamenilor săi.

Japp și Poirot rămăseră singuri.

— Treaba de rutină s-a terminat, declară Japp. Amprente digitale, etc.

— Și? Făcu Poirot luând loc.

— Și, reluă Japp, este posibil să se fi omorât. Este chiar probabil.

Singurele amprente găsite pe armă sunt ale sale. Dar ipoteza aceasta nu mă satisface decât pe jumătate.

— De ce?

— Mai întâi, fiindcă mi se pare că nu avea un motiv să se omoare. Era sănătos, câștiga bine și, din spusele oamenilor, nu avea dușmani. Nu i se cunoaște nici vreo intrigă, din câte știm. Nu era schimbat în ultima vreme. Nu era nici abătut, nici trist. Iată de ce te-am chemat. L-ai văzut dimineață. N-ai remarcat nimic?

— Absolut nimic! Mi s-a părut cât se poate de normal!

— Mărturisește că este cam ciudat! Și apoi, oare un om își ia viața în mijlocul zilei, în plină activitate? De ce n-a așteptat până seara?

— La ce oră a avut loc drama?

— Nu știu exact. Se pare că nimeni nu a auzit zgomotul detonației. De altfel, asta nu are nimic surprinzător. Între culoar și camera asta există două uși, amândouă capitonate. Se temea, desigur, să nu se audă strigătele pacienților aflați pe scaun.

— Posibil.

— Pe de altă parte, traficul de pe stradă este destul de intens, așa că este destul de normal faptul că nimeni nu a auzit nimic.

— Cine a găsit corpul?

— Valetul”, Alfred Biggs, în jurul orei unu și jumătate. În treacăt fie spus, nu este prea inteligent. Se pare că persoana care avea oră la dentist la 12:30 a considerat că Morley o lăsase să aștepte exagerat de mult. Atunci a chemat valetul care s-a dus să bată la ușa cabinetului. Neprimind nici un răspuns, nu a îndrăznit să intre. Morley îi dăduse câteva avertismente serioase și se temea să nu comită vreo gafă. S-a întors în sala de așteptare iar bolnava, căci este vorba de o femeie, a plecat furioasă, la ora unu și un sfert. Nu pot să nu-i dau dreptate. Aștepta de vreo trei sferturi de oră și probabil că i se făcuse foame.

— Îi știi numele?

Japp făcu o grimasă:

— Dacă ar fi să ne luăm după valet, este vorba de domnișoara Shirty, dar, după registrul de programări, numele său este Kirby.

— Cum proceda Morley pentru a-i introduce pe bolnavi?

— Când era gata să primească un pacient, apăsa pe acest buton, atenționându-l pe valet, care se ducea să anunțe persoana așteptată.

— La ce oră s-a servit de soneria aceasta pentru ultima oară?

— La 12:05. Valetul l-a condus pe bolnavul care se afla în sala de așteptare. După registrul de programări, este vorba de un anume domn Amberiotis, stabilit la hotelul Savoy.

Un surâs fugar se ivi pe buzele lui Poirot:

— Mă întreb cum s-o fi descurcat valetul cu numele acesta!

— Fără îndoială că l-a stâlcit! O să-l rugăm să ne spună când vom avea chef să râdem...

— Și la ce oră a plecat de acolo acest domn Amberiotis?

— Valetul nu l-a însoțit, așa că nu știe nimic. Mulți dintre pacienți nu cheamă ascensorul pentru a coborî, așa că se retrag fără a fi conduși.

Poirot arată, făcând un semn cu capul, că este la curent cu procedeul acesta.

— Dar, continuă Japp, am telefonat la Savoy și domnul Amberiotis este categoric. La ieșire și-a privit ceasul. Era ora 12:25!

— Nu ți-a spus nimic important?

— Nimic. Declară că Morley era perfect calm, perfect normal...

— Ei bine, zise Poirot, un lucru pare limpede. Între ora 12:25 și ora 13:30 s-a întâmplat ceva, probabil mai aproape de ora 12:25 decât de unu și jumătate.

— Da. Căci, altfel...

— Altfel Morley ar fi cerut să-i fie introdusă în cabinet bolnava următoare...

— Concluziile medicului legist, în măsura în care te-ar interesa, concordă cu ceea ce ne-ai spus. El a examinat corpul la ora 14:20. Nu vrea să-și asume responsabilitatea, asta a devenit o modă printre acești domni, dar declară că Morley nu putea să moară după ora unu. După părerea lui, decesul a avut loc mai devreme. Dar nu vrea să fie mai precis.

— Deci, spuse meditativ Poirot, la ora 12:25, dentistul nostru este un om normal, care crede că viața este frumoasă și care-și practică meseria cu talentul său obișnuit. După ora 12:25, este cuprins de disperare, de descurajare, de tot ce vrei... Și se omoară!

— Bizar! Trebuie să admitem că este bizar!

— Arma era a lui?

— Nu. El nu avea revolver și nu a avut niciodată. Sora lui declară că nu a avut așa ceva în casă. Evident, este posibil ca el să fi cumpărat unul. Nu este neverosimil, mai ales dacă avea intenția să-și pună capăt vieții. Este un punct în legătură cu care ne vom lămurii repede.

— Mai este ceva ce te deranjează? Întrebă Poirot.

Japp își scărpină nasul:

— Da, răspunse el. Felul în care era întins pe jos. N-aș spune că un tip nu poate să cadă în poziția aceea, dar, cu toate acestea, poziția cadavrului nu mi s-a părut normală. Pe de altă parte, pe covor existau niște urme care mă fac să presupun că ceva a fost târât...

— Foarte interesant!

— Da, numai de n-o fi făcut-o blestematul ăsta de puști! Nu știu de ce am impresia că a încercat să miște corpul, când l-a găsit. Desigur, el jură că nu a făcut așa ceva, dar tare mă tem că o face doar pentru că îi este frică. Pare a fi unul din acei farsori pe care trebuie să-i cerți fără-ncetare și care sfârșesc prin a minți fără să clipească.

Poirot examinează încăperea. Atenția îi fu atrasă rând pe rând de lavaboul plasat aproape de ușă, de fișierul sprijinit de perete, de fotoliul și accesoriile sale aflate în fața ferestrei și de locul de pe covor unde, cu puțin înainte, se afla întins cadavrul.

Lângă șemineu se afla o ușă. Răspunzând la întrebarea mută a lui Poirot, Japp o deschise și spuse:

— Este un mic birou.

Era o încăpere minusculă, fără altă ușă, mobilată sumar: un birou, câteva scaune, o masă, pe care se afla o lampă de spirit și o tavă pentru ceai.

— Aici lucra secretara lui, explică Japp. Domnișoara Nevill. Lipsește astăzi.

— Este exact ceea ce mi-a spus și el, adăugă Poirot. Iată un punct pe care trebuie să-l reținem împotriva teoriei sinuciderii.

— Faptul că ea nu era prezentă?

Japp reflectă o clipă.

— Dacă nu este o sinucidere, reluă el, înseamnă că a fost asasinat. Dar de ce? Ipoteza crimei pare la fel de neverosimilă ca și cealaltă. Se pare că tipul era perfect inofensiv și nu văd cine ar fi vrut să-l omoare.

— Să ne întrebăm mai curând cine a putut s-o facă.

— Răspuns, zise Japp: foarte mulți oameni. Sora lui ar fi putut coborî din apartamentul situat deasupra și l-ar fi putut omorî. Un servitor ar fi putut face același lucru. Și asociatul său, Reilly, putea să-l omoare. De asemenea, tânărul Alfred. Acest lucru putea fi făcut și de către unul dintre bolnavii săi, și, în mod deosebit, din pricina orei, acest Amberiotis.

— Așa este, spuse Poirot. Dar trebuie să găsim motivul.

— Revenim la problema noastră inițială: de ce? Amberiotis este la Savoy. Ce motiv avea un grec bogat să-l asasineze pe un simplu dentist britanic?

Poirot dădu din umeri:

— Există zile, zise el, în care moartea este lipsită de simț artistic și pare să facă o alegere greșită. Un grec misterios, un bancher bogat, un detectiv celebru. Trei personaje al căror asasinat n-ar fi surprins pe nimeni. Străinii misterioși se ocupă deseori de spionaj, bancherii bogați fac uneori operații care-i conduc cu pași siguri la moarte, iar criminalii sunt adepții suprimării detectivilor celebri...

— În timp ce sărmanul Morley nu reprezenta pentru nimeni un pericol, adăugă Japp.

— Mă întreb și eu! Zise brusc Poirot.

Japp își ridică privirea.

— Știi ceva?

— Nu. Mi-am adus aminte de ceva.

Îi repetă lui Japp cele câteva cuvinte ale lui Morley, care-i vorbise despre memoria sa privind fizionomiile și despre acel bolnav pe care-l recunoscuse.

Japp rămase sceptic.

— Evident, conchise el, este posibil. Dar ipoteza aceasta mi se pare puțin trasă de păr. Bolnavii pe care i-ai văzut de dimineața nu ți s-au părut suspecti?

— Cu excepția unuia, răspunse Poirot. Un tânăr care avea, într-adevăr, o figură de asasin!

— Ce spui?

— Precizez, dragul meu, că asta-i impresia pe care mi-a făcut-o înainte de intrarea mea în cabinetul lui Morley. Eram nervos, neliniștit și foarte prost dispus. Totul mi se părea sinistru: salonul de așteptare, bolnavii, chiar și covorul de pe scară! Cred că în realitate tânărul suferea cumplit din cauza danturii.

— Știi ce înseamnă asta, zise Japp. Oricum, îl vom audia. Așa cum vom audia pe toată lumea fie că este vorba de omucidere sau nu! Cred că am putea începe cu doamna Morley, cu care am schimbat deja câteva cuvinte. A suferit un șoc, dar este o femeie care știe să se stăpânească. Haide s-o vedem!

Tristă și demnă, Georgina Morley ascultă ceea ce aveau să-i spună cei doi detectivi și răspunde la întrebările lor.

— Mi se pare incredibil, absolut incredibil, afirmă ea cu tărie, ca fratele meu să se fi sinucis.

— Vă dați seama, domnișoară, zise Poirot, că în afara sinuciderii nu mai există decât o singură ipoteză posibilă?

— Un asasinat?

Ea reflectă înainte de a adăuga:

— Da... Și ipoteza aceasta este aproape la fel de neverosimilă ca cealaltă!

— Spuneți „aproape”?

— Da. În privința sinuciderii, înțelegeți, știu. Știu care era starea de spirit a fratelui meu azi dimineață. Știu că nu-l supăra nimic, știu că nu avea nici un motiv, dar niciunul, pentru a se sinucide.

— L-ați văzut azi dimineață?

— La micul dejun.

— Era ca de obicei? Nu vi s-a părut preocupat?

— Era preocupat, dar nu în sensul în care considerați dumneavoastră. Era mai curând contrariat.

— De ce?

— Avea o dimineață foarte încărcată și secretara lui, care-i era și asistentă totodată, avea să lipsească.

— Domnișoara Nevill, nu?

— Așa este.

— Care erau atribuțiile domnișoarei Nevill?

— Se ocupa de corespondență, desigur, ținea evidența programărilor și completa fișele bolnavilor. Tot ea steriliza instrumentele și pregătea amalgamurile.

— Lucra de mult timp împreună cu doctorul Morley?

— De trei ani. Este o tânără foarte conștiincioasă și amândoi țineam la ea.

— Fratele dumneavoastră mi-a spus, dacă-mi amintesc bine, adăugă Poirot, că asistenta i-a fost chemată în provincie pentru a fi alături de o rudă bolnavă.

— Așa este. A primit o telegramă prin care era informată că mătușa ei suferise un atac cerebral. De aceea a plecat spre Somerset azi dimineață cu primul tren.

— Și asta-l contraria atât de mult pe fratele dumneavoastră?

— Da.

În răspuns se simțea o oarecare ezitare. Domnișoara Morley se grăbi să adauge:

— Să nu credeți că fratele meu era lipsit de inimă! Nu... Doar că, pentru o clipă, și-a imaginat că...

— Că?

— Oh, Doamne, că a fost doar un pretext! Înțelegeți-mă bine! Sunt sigură că bănuiala lui era nejustificată. Gladys nu era capabilă de un asemenea gest și i-am spus și lui Henry același lucru. Însă ea s-a logodit cu un tânăr destul de discutabil, iar Henry considera că această situație era foarte neplăcută. Era convins că tânărul o determinase pe Gladys să obțină astfel o zi de concediu.

— Este posibil?

— Sunt sigură că nu! Gladys, vă repet, este o tânără conștiincioasă.

— Dar această propunere este de genul acelor pe care tânărul i-ar putea-o face?

Domnișoara Morley suspină înainte de a răspunde:

— Da, e ceva ce-ar putea face.

— Și cu ce se ocupă tânărul?... Și cum se numește?

— Carter, Frank Carter. Este, sau mai curând era, funcționar la o companie de asigurări. Și-a pierdut postul acum câteva săptămâni și nu pare să fi fost capabil de a-și găsi altul. Henry afirma, și cred că pe bună dreptate, că nu este decât un derbedeu. Gladys i-a încredințat chiar o parte din economiile ei, iar fratele meu a fost foarte indignat de acest lucru.

— Fratele dumneavoastră, întrebă Japp, a încercat s-o convingă pe domnișoara Nevill să rupă logodna?

— Într-adevăr, așa a făcut.

— Atunci este posibil ca acest Frank Carter să-i poarte pică domnului Morley?

Domnișoara Morley își îndreptă statura sa uriașă, de dragon.

— Dacă vreți să spuneți prin aceasta că el l-a asasinat pe Henry, zise ea, ipoteza aceasta nu stă-n picioare! Este adevărat că fratele meu o pusese în gardă pe Gladys împotriva tânărului Carter, dar ea nu ținuse seamă de asta. Este nebună după acest bărbat.

— Mai vedeți pe cineva care ar fi putut să aibă ceva împotriva fratelui dumneavoastră?

Domnișoara Morley dădu negativ din cap.

— Se înțelegea bine cu domnul Reilly, asociatul lui?

— Cât de bine te poți înțelege cu un irlandez, răspunse domnișoara Morley.

— Adică?

— Știți la fel de bine ca mine că irlandezilor le place să se certe și că au un caracter imposibil. Iar domnului Reilly îi plăcea să abordeze subiecte din actualitatea politică.

— Doar atât?

— Doar atât! Ar mai fi multe de spus împotriva domnului Reilly, dar, pe plan profesional, nu i s-ar putea reproșa nimic. Cel puțin așa pretindea fratele meu.

— Dar în ce-l privește pe el, personal, ce ar fi de spus? Întrebă Japp. Domnișoara Morley răspunse după o scurtă ezitare:

— Bea, zise ea în sfârșit, dar vă rog ca lucrul acesta să rămână între noi.

— Fratele dumneavoastră a făcut vreo observație în această privință?

— Doar câteva aluzii! Înțelegeți, nu-i așa? Mâna unui dentist nu trebuie să tremure, și o respirație mirosind a alcool nu-ți inspiră încredere.

Japp dădu aprobator din cap.

— Ne puteți da informații privind situația financiară a fratelui dumneavoastră? Zise el după aceea.

— Henry câștiga bine și avea economii. Pe de altă parte, tata ne lăsase, fiecăruia dintre noi, câteva venituri modeste.

Japp tuși ușor:

— Nu știți dacă fratele dumneavoastră a făcut vreun testament?

— Ba da. Și vă pot spune ceea ce conține. Lasă o sută de lire lui Gladys Nevill. Restul îmi revine mie.

Când Japp se pregătea să mai pună o întrebare, cineva bătu la ușă. Imediat după aceea, prin ușa întredeschisă, se ivi capul tânărului Alfred:

— S-a întors domnișoara Nevill. Întreabă dacă poate intra...

— Spune-i că o așteptăm, Alfred.

— S-a-nțeles! Zise în grabă valetul înainte să dispară.

Doamna Morley oftă și exclamă plină de năduf:

— Băiatul ăsta mă scoate din sărite!

Înaltă, blondă, cu o constituție destul de delicată, Gladys Nevill părea să aibă cam 28 de ani. În ciuda emoției care o tulbura, se vedea că este o tânără inteligentă, care putea fi o funcționară prețioasă patronului său.

Pretextând că dorește să arunce o privire pe documentele lui Morley împreună cu ea, Japp îi ceru să coboare în biroul alăturat cabinetului dentistului.

— Nu pot crede așa ceva! Repeta ea mereu. Mi se pare imposibil ca domnul Morley să se fi sinucis!

Ea afirma și că era sigură de faptul că acesta nu avusese, în zilele precedente, nici o supărare deosebită, nici o grijă care să merite a fi menționată.

— Domnișoară Nevill, zise Japp, ați fost chemată astăzi în provincie...

Ea îl întrerupsese:

— Da! Era o glumă, iar faptul că există oameni care se pretează la astfel de glume este deplorabil!

— Nu vă înțeleg!

— Dar este foarte simplu. Mătușa mea nu este bolnavă și nicicând nu s-a simțit mai bine. A fost foarte surprinsă să mă vadă. Și mulțumită, desigur! ... În ce mă privește, pot spune că eram furioasă! Telegrama aceea mă neliniștește...

— Ați putea să mi-o arătați?

— Nu, pentru că am aruncat-o când mă întorceam de la gară. Textul era foarte scurt. „Mătușa dumneavoastră a avut un atac noaptea trecută. Veniți cât mai repede posibil!”.

Tușind discret, Japp își dresă vocea și întrebă:

— Sunteți sigură că telegrama aceasta nu v-a fost trimisă de prietenul dumneavoastră, domnul Carter?

— Frank? De ce ar fi făcut una ca asta? Vă gândiți cumva că a fost un aranjament între noi? Nu, inspectore, acestea sunt lucruri pe care nu le-ar face niciunul dintre noi!

Indignarea ei, care părea sinceră, persistă în ciuda cuvintelor liniștitoare pronunțate de Japp, dar, când acesta începu să-i pună întrebări referitoare la pacienții pe care Morley îi văzuse în acea dimineață, tânăra își regăsi calmul său obișnuit.

— Numele lor sunt trecute toate în registrul de programări pe care l-ați examinat deja. Îi cunosc aproape pe toți. La ora 10:00, domnul Soames. Venea pentru placa sa. La ora 10:30, lady Grant. Este o doamnă mai în vârstă care locuiește în Lowndes Square. La ora 11:00, monsieur Hercule Poirot. Dânsul vine regulat... Ah, dar sunteți aici, monsieur Poirot! Vă rog să mă scuzați! Afacerea asta m-a tulburat așa de mult... La ora 11:30, domnul Alistair Blunt, bancherul. Totul era gata și domnul Morley nu avea de ce să-l rețină prea mult... Apoi, Sainsbury Seale, care telefonase pentru programare. Se pare că suferea mult și domnul Morley făcuse tot posibilul pentru a o primi spre sfârșitul programului. Este o femeie care creează încurcături și care te înnebunește cu limbajul ei! La 12:00, domnul Amberiotis. Este un bolnav nou care a telefonat de la Savoy. Domnul Morley avea mulți străini printre pacienții săi, mai ales americani. La 12 și jumătate, domnișoara Kirby, care venea special pentru tratament, de la Worthing...

— La sosirea mea, zise Poirot, se afla în salonul de așteptare un domn care avea înfățișarea unui militar. Cine putea fi?

— Fără îndoială unul dintre bolnavii domnului Reilly. Vreți să mă duc să verific în registrul său de programări?

— Vă rog!

După o absență de câteva minute, tânăra se întoarse ținând în mână un mic registru asemenea celui aparținând lui Morley.

— La ora 10:00, zise ea, verificându-i, Betty Heath. Este o micuță de nouă ani. La ora 11:00, colonelul Abercrombie.

— Abercrombie! Murmură Poirot. Chiar așa!

— La ora 11:30 domnul Howard Raikes, și la prânz, domnul Barnes. Doar atât!... Desigur, domnul Reilly are mult mai puțin de lucru decât avea domnul Morley.

— Îi cunoașteți pe acești bolnavi?

— Colonelul Abercrombie vine de multă vreme și toți copiii doamnei Heath sunt îngrijiți de domnul Reilly. Despre domnul Raikes și domnul Barnes nu știu nimic, deși numele lor mi se par cunoscute. Într-adevăr, eu primesc comunicările telefonice...

— Domnul Reilly ne va vorbi despre ei. Aș fi dorit să-l văd cât mai repede posibil.

După ieșirea domnișoarei Nevill, Japp se întoarse spre Poirot.

— Toți bolnavii din dimineața asta, exceptându-l pe Amberiotis, veneau aici de multă vreme. Am impresia că voi avea o discuție interesantă cu acest Amberiotis. Se pare că a fost ultimul care l-a văzut pe Morley în viață și trebuie să știm cu siguranță dacă Morley mai trăia la plecarea acestui pacient!

— Ar mai rămâne de stabilit mobilul crimei, remarcă Poirot.

— Știu. Lucrul acesta, sunt sigur, ne va da mari dureri de cap. Dar este posibil ca Scotland Yard-ul să știe ceva despre domnul Amberiotis!... La ce te gândești?

— Tocmai mă întrebam...

— Ce anume?

Un surâs se ivi pe chipul lui Poirot:

— De ce inspectorul-șef Japp?

— Ce spui?

— Spun: „De ce inspectorul-șef Japp...?” Oare acum, un ofițer cu gradul și funcția dumitale este trimis să facă ancheta într-o afacere de sinucidere?

— De fapt, explică Japp, asta se datorează faptului că eram în apropiere. Mă ocupam de afacerea fraudelor descoperite la Laventham, în Wingmore Street. Acolo mi s-a telefonat.

— Dar de ce dumneata?

— Evident, din pricina lui Alistair Blunt! De îndată ce a aflat că Blunt s-a dus în dimineața aceasta la Morley, inspectorul divizionar a prevenit Scotland Yard-ul. Domnul Blunt este unul dintre acei oameni cărora poliția le acordă o protecție discretă...

— Pentru că el consideră că există indivizi care n-ar fi supărați să-l vadă mort?

— Exact. Anumiți extremiști de stânga, mai întâi, și, de asemenea, prietenii noștri cu cămașă neagră! Blunt și grupul său reprezintă vechea gardă conservatoare a finanțelor și constituie cel mai ferm sprijin pentru actualul guvern. Este posibil ca sub povestea asta să se ascundă altceva și de aceea s-a cerut o anchetă serioasă...

— Aveam eu o oarecare bănuială, zise Poirot. Și părerea mea personală este că suntem în fața unei „afaceri” în care lucrurile „n-au ieșit tocmai cum trebuie”. Presupun că victima trebuia să fie Alistair Blunt. Numai de n-am fi la începutul unei campanii...

Adulmecă în jurul lui foarte sugestiv și adăugă:

— N-ai impresia că miroase a bani?

— Oare nu te hazardezi un pic? Răspunse Japp.

— Poate! Însă am impresia că săracul Morley nu era decât un pion pe tabla de șah. Poate că știa ceva, poate că i-a spus ceva lui Blunt, poate s-a crezut că i-ar putea spune ceva...

Cum Gladys Nevill intră în încăperea, Poirot își întrerupse ipotezele.

— Domnul Reilly, zise ea, este foarte ocupat momentan cu o extracție. Va veni aici peste zece minute.

— Perfect! Spuse Japp. Până atunci îl vom revedea pe tânărul Alfred.

Alfred era stăpânit de sentimente diferite. Afacerea, în ansamblul ei, îl amuza, dar era nervos și se temea ca nu cumva să i se reproșeze lui tot ceea ce se întâmplase.

Nu era în serviciul domnului Morley decât de două săptămâni, dar în aceste 15 zile comisese atâtea prostii și i se făcuseră atâtea reproșuri justificate încât încrederea în sine îl abandonase complet.

— Nu era în apele lui, spuse tânărul, răspunzând unei întrebări puse de Japp, dar n-aș fi crezut pentru nimic în lume că avea să se sinucidă!

Poirot interveni:

— Trebuie să ne spui tot ce-ți poți aminti în legătură cu ceea ce s-a petrecut azi dimineață. Ești un martor extrem de important și ne poți fi de mare ajutor.

Chipul tânărului se împurpură, iar pieptul i se bombă cu mândrie. Îi făcuse deja lui Japp o rapidă relatare a evenimentelor dimineții. Acum avea să dea o versiune dezvoltată. Își dădea seama de propria lui importanță și această constatare îl reconforta.

— Vă voi spune tot ceea ce știu, răspunse el. Puneți-mi întrebări...

— Să începem cu începutul, zise Poirot. Ai remarcat cumva, în dimineața aceasta, ceva anormal?

— Nu. A fost o dimineață obișnuită.

— Au venit în casă persoane străine?

— Nu, domnule.

— Nici măcar printre pacienți?

— Ah, nu mă gândeam la ei! Toți aveau programare, dacă cumva asta doriți să știți. Erau toți trecuți în registru.

— N-a putut pătrunde nimeni în casă pe furiș?

— Cu siguranță că nu! Ar fi trebuit să aibă cheia.

— Dar, în orice caz, se putea pleca fără ca persoana să atragă atenția?

— Asta, da! N-ai decât să răsucești mânerul ușii de la stradă și-ai ieșit!

Așa cum v-am spus deja, aproape toți pacienții renunță la a mai fi conduși. Adesea îi văd coborând scara în timp ce conduc pe cineva la ascensor...

— Bine... Vorbește-ne despre bolnavii din dimineața asta... Dacă nu-ți mai amintești numele, spune-ne cum arătau!

Alfred își acordă o clipă de gândire înainte de a începe.

— A fost mai întâi, zise el, o doamnă, însoțită de o fetiță, care venea la domnul Reilly, și o anume doamnă Soap, sau cam așa ceva, pentru domnul Morley.

— Foarte bine!

— Apoi a mai fost o doamnă bătrână, puțin cam afectată, care a venit într-o „Daimler”. La plecarea acesteia, a sosit un individ înalt care părea să fie un ofițer în civil și, aproape imediat după aceea, ați venit dumneavoastră...

— Exact, zise Poirot.

— Apoi, a apărut americanul...

— Americanul? Întrebă Japp.

— Da, domnule, un bărbat tânăr. Era chiar un american, îți puteai da seama după accentul său. A sosit mai devreme. Și ce-i mai interesant este faptul că nu a așteptat!

— Cum așa?

— Așa cum vă spun! Am venit după el când m-a sunat domnul Reilly, la ora 11:30, sau, poate, un pic mai târziu, pe la douăsprezece fără douăzeci – și el dispăruse. Și-a pierdut, fără îndoială, răbdarea și a plecat...

— Atunci, făcu Poirot, probabil că a ieșit imediat după mine.

— Da, domnule. Când ați plecat, tocmai îl condusesem sus pe un domn care sosise într-un „Rolls”. Și, pardon, este o mașină pe care o are domnul Blunt! Era ora 11:00 și jumătate. Coborând din nou, v-am condus până la ușă și am introdus-o pe o doamnă, domnișoara Berry Seal, sau ceva în genul ăsta! Acestea fiind îndeplinite, am dat o raită pe la bucătărie, așa, ca să iau o gustare, și nici nu intrasem aici de două minute când văd că se declanșează semnalizatorul la cabinetul domnului Reilly. Urc din nou și constat, așa cum v-am spus, că americanul o ștersese. M-am dus să-i spun domnului Reilly, care a tras câteva înjurături cum i se mai întâmplă!

— Continuă, zise Poirot.

— Ce s-a petrecut după aceea?... Să ne gândim puțin!... Ah! Da!...

Domnul Morley m-a chemat. De data aceasta era pentru domnișoara Seal. M-am dus s-o anunț. Domnul Blunt cobora scara în momentul în care eu urcam cu ascensorul împreună cu această domnișoară cum s-o-fi-chemând. Când am coborât iar, au sosit doi domni. Era unul mărunțel, cu o voce ascuțită, care venea la domnul Reilly. Pe celălalt îl condusesem la domnul Reilly imediat după ce sosise.

— Și, întrebă Japp, pe străinul acesta, domnul Amberiotis, nu l-ai văzut plecând?

— Nu, domnule. Cu siguranță că a ieșit singur! Ca și celălalt domn pe care, de asemenea, nu l-am văzut ieșind...

— Începând de la 12:00, unde te-ai aflat?

— În ascensor, domnule. Acolo aștept să fiu chemat cu semnalizator, sau să se sune de la intrare!

— Și presupun, zise Poirot, că te pregăteai să citești?

Alfred roși.

— Nu văd nici un rău în asta! Răspunse el. Nu este ca și când aș face altceva!

— Evident, făcu Poirot. Și ce citeai?

— O carte polițistă americană, domnule: „Moartea vine la ora 11:45”. O chestiune nemaipomenită, plină cu gangsteri!

Poirot zâmbi și-i puse o nouă întrebare:

— De unde te aflai, ai fi auzit dacă s-ar fi închis ușa de la intrare?

— Dacă cineva ar fi ieșit?... Asta n-o prea cred! Poate că l-aș fi auzit, dar fără să-i dau atenție! Înțelegeți, ascensorul este chiar în fundul holului, acolo unde culoarul face un colț. Acolo se află soneria de la intrare și semnalizatoarele!

— Apoi? Întrebă Japp.

Alfred se încruntă într-un ultim efort de a-și chema amintirile.

— Nu mai rămâne, spuse el, decât ultima vizitatoare, domnișoara Shirty. Pândea semnalizatorul domnului Morley, care întârzia să se aprindă și trebuie să vă spun că, pe la ora 1:00, doamna, care continua să aștepte, începuse să se enerveze!

— Nu ți-a venit ideea să urci la cabinetul domnului Morley și să-l întrebi dacă nu cumva uitase de dânsa?

Alfred făcu o mișcare energică cu capul pentru a sugera că o asemenea inițiativă ar fi comportat riscuri.

— Nici nu poate fi vorba de una ca asta! Exclamă el. Mai întâi că celălalt domn se mai afla probabil acolo, și apoi eu trebuia să aștept să mă cheme patronul. Desigur, dacă aș fi știut că s-a sinucis... Dădu din cap cu tristețe.

— Semnalizatorul, spuse Poirot, se declanșa înainte sau după plecarea pacienților?

— Depinde! Deseori, soneria se declanșa când pacientul se pregătea să coboare scările. Dacă acesta chemase, ea funcționa în timpul coborârii. Nu era ceva constant. Adesea domnul Morley aștepta 2-3 minute înainte de a cere să-i fie introdus pacientul următor, dar, când era grăbit, nici nu ieșea bine un pacient din cabinet, și doctorul suna pentru a-l primi pe următorul...

Se făcu un moment de tăcere, după care Poirot îl întrebă pe tânărul funcționar dacă a fost surprins de moartea patronului său.

— Chiar că puteți spune că am rămas cu gura căscată, răspuse Alfred. După câte știu, nu avea absolut nici un motiv să se omoare.

Brusc fu frapat de o idee. Cu ochii căscați de uimire adăugă:

— Nu cumva o fi fost omorât?

Poirot răspuse, fără a-i lăsa lui Japp timpul necesar pentru a vorbi:

— Te-ar surprinde?

— Pe cinstea mea, domnule, nu prea știu! Nu văd cine i-ar fi putut dori moartea domnului Morley. Era un om foarte... Foarte obișnuit. Chiar credeți că a fost asasinat?

— Trebuie să luăm în considerație toate posibilitățile, zise grav Poirot, și de aceea îți semnalăm mai înainte că ești un martor foarte important și că trebuie să te străduiești să-ți amintești foarte exact tot ceea ce s-a petrecut în această dimineață.

Chipul încordat al tânărului era o dovadă evidentă a bunăvoinței sale.

— Într-adevăr, făcu el în cele din urmă, nu-mi mai amintesc de nimic altceva!

Tonul era lugubru.

— Îți mulțumesc, Alfred. Ești foarte sigur că, cu excepția bolnavilor, nimeni altcineva nu a mai venit în casă în dimineața asta?

— Nici un străin, domnule, sunt sigur de asta! Desigur, nu mă refer la prietenul domnișoarei Nevill, care a trecut pe aici și care a cam făcut scandal văzând că ea nu este...

— Cam când a venit? Întrebă repede Japp.

— Puțin după ora 12:00. Când i-am comunicat că domnișoara Neville va lipsi în ziua respectivă, a părut stupefiat și a afirmat că va aștepta pentru a-l vedea pe domnul Morley. I-am răspuns că patronul va fi ocupat până la ora mesei, dar el a spus: „Nu face nimic! Voi aștepta.”

— Și când a plecat?

Întrebarea îl lăsă pe tânărul Alfred stupefiat.

— La naiba! Exclamă el. Nu mă gândeam la asta! L-am văzut intrând în salon, dar, când m-am întors, nu mai era acolo! Probabil că se strecurase să aștepte și, fără îndoială, a plecat spunându-și că se va întoarce mai târziu.

— Crezi că ai făcut bine menționând și posibilitatea unui asasinat în fața acestui puști? Îl întrebă Japp pe Poirot, după plecarea lui Alfred.

— Așa cred, răspunse Poirot. Ideea asta va acționa asupra memoriei sale, stimulând-o, și-i vor reveni în minte lucruri pe care probabil le-a văzut sau le-a auzit. Pe de altă parte, va fi mai vigilent cu ceea ce s-ar putea întâmpla în casă...

— Așa cred și eu, admise Japp. Totuși, n-ar fi de dorit să se vorbească prea devreme despre crimă...

— Părerea lui Alfred, dragă prietene, nu-i luată în seamă de nimeni! Citește romane polițiste, nu se gândește decât la crime și la criminali, și tot ceea ce ar putea spune el va fi pus pe seama imaginației sale debordante.

— Poate că ai dreptate, declară Japp. Să mergem să-l vedem pe Reilly. Poate că are să ne spună ceva.

Situat la etajul I, cabinetul domnului Reilly era la fel de încăpător ca acela al lui Morley, dar nu tot atât de bine luminat, și mai puțin luxos.

Asociatul domnului Morley era un tânăr înalt și brunet. O șuviță de păr îi aluneca pe frunte. Avea privirea pătrunzătoare și vocea plăcută.

— Sperăm, domnule Reilly, declară Japp de îndată ce prezentările fură făcute, că veți aduce puțină lumină în toată afacerea asta!

— Tare mă tem că vă voi dezamăgi, răspunse Reilly. Unicul lucru pe care vi l-aș putea spune este că sinuciderea lui Henry Morley este de neconceput! A mea ar fi fost explicabilă, dar a sa, nu!

— Dumneavoastră ați avea motive să vă luați viața? Întrebă Poirot.

— Da, căci nu duc lipsă de necazuri! Începând cu cele bănești! Nu am reușit nicicând să-mi potrivesc cheltuielile în funcție de venituri. Morley, în schimb, era un om chibzuit, care știa să se organizeze. Situația lui financiară era excelentă! Dacă veți face cercetări, veți vedea că nu avea datorii.

— Supărări din dragoste, atunci? Sugeră Japp.

— Morley, nici pomeneală! Nu știa să se bucure de viață. Era, sărmanul, complet sub papucul soarelui sale.

Japp îl rugă pe Reilly să-i vorbească despre bolnavii pe care-i văzuse în cursul dimineții.

— Toți sunt niște oameni foarte de treabă, răspuse Reilly. Micuța Betty Heath este o copilă încântătoare și, de altfel, sunt medicul familiei sale. Colonelul Abercrombie este și el o veche cunoștință de-a mea...

— Și domnul Howard Raikes?

Reilly se strâmbă:

— Cel care n-a mai avut răbdare să aștepte? Ei bine, n-am mai auzit niciodată vorbindu-se despre el mai înainte, și nu știu nimic despre el. Dăduse telefon pentru a fi programat și insistase ca să fie primit în dimineața asta.

— De unde a telefonat?

— De la hotelul Palace. Cred că este american.

— Asta-i și părerea tânărului Alfred.

— O fi știind el ceva! Nu degeaba stă tot timpul la cinema!

— Celălalt pacient era domnul Barnes, nu-i așa?

— Da. Este un tip mărunțel și meticolos care mă amuză grozav. Un funcționar pensionat care locuiește prin Ealing.

Japp îl întreabă pe Reilly ce părere are despre domnișoara Nevill. Dentistul surâse.

— Frumoasa și blonda secretară? Spuse el. Vă pierdeți timpul anchetând în această direcție. Am certitudinea că relațiile sale cu Morley erau de o corectitudine ireproșabilă!

— Dar, replică Japp, ai cărui obraji se coloraseră puțin, n-am pretins nicicând altceva.

Reilly își ceru scuze.

— Credeam, explică el, că vă gândiți la acel vechi adagiu franțuzesc: „Caută femeia!”

Pronunțase cuvintele în limba franceză.

— Mă veți scuza, domnule Poirot, adăugă el, pentru faptul că mă exprim în limba dumneavoastră. Am un accent bun, nu-i așa? Este meritul călugărilor care m-au crescut...

Japp puse capăt acestei vorbării care începuse să-l agaseze, printr-o întrebare pusă pe un ton destul de aspru:

— Îl cunoașteți pe logodnicul domnișoarei Nevill? Un oarecare Frank Carter, dacă nu mă înșel...

— Morley nu avea o părere prea bună despre el, răspuse Reilly. O sfătuiuse pe domnișoara Nevill să renunțe la el.

— Se poate crede că această intervenție nu a fost privită cu ochi buni de Carter?

— Foarte probabil!

Continuând să surâdă, Reilly adăugă, după o clipă de tăcere:

— Vă rog să mă scuzați, dar ancheta dumneavoastră se referă la o sinucidere sau la un asasinat?

Replica lui Japp nu se lăsă așteptată:

— Dacă ar fi un asasinat, i-ați găsi o explicație?

— Categoric nu! Exclamă Reilly bine dispus. Nu mi-ar displace ca asasinul să fie Georgina, care nu-i decât o femeie posomorâtă, obsedată de ideea că toată lumea bea prea mult, dar există în sufletul ei prea multe sentimente frumoase pentru ca această ipoteză să fie luată în considerație. Evident, aș fi putut urca până la cabinetul lui Morley pentru a-l omorî pe acesta, dar n-am făcut-o și nici nu-mi pot imagina că cineva ar dori s-o facă. Este adevărat că nu pot accepta nici ideea sinuciderii lui! Adăugă pe un ton indiferent: De fapt, sfârșitul lui mă îndurerează. Nu mă judecați după aparențe... Sunt cam nervos din fire... În fond țineam mult la Morley și-mi va lipsi...!

Japp puse receptorul telefonic în furcă și își întoarse chipul necăjit spre Poirot.

— Domnul Amberiotis, spuse el, nu se simte bine. Ar prefera să nu fie deranjat de nimeni în această după-amiază.

Adăugă, însă, aproape imediat:

— Ei bine, eu îl voi deranja, totuși!... Și ar greși dacă și-ar imagina că va putea să mi se strecoare printre degete. Am la Savoy un om care-l va ține sub observație pentru eventualitatea că va încerca să ne facă vreo figură.

— Crezi cumva că l-a omorât pe Morley?

— Habar n-am. Dar este ultimul care l-a văzut în viață și, până acum, nu a mai venit niciodată la cabinetul doctorului. L-a părăsit pe Morley, după cum afirmă, la 12:25. Morley era în viață, spune Amberiotis și, se pare, foarte sănătos. Este posibil să fie adevărat, dar și contrariul este la fel de posibil. Dacă Morley era sănătos în acel moment, trebuie să stabilim ce s-a petrecut după aceea. Îi mai rămâneau cinci minute libere înaintea programării următoare. Să fi venit să-l vadă cineva în timpul celor cinci minute? Carter sau Reilly, de exemplu? Trebuie să examinăm această ipoteză. Și chiar foarte atent căci răspunsul ne va permite, sau nu, să afirmăm că la 12:30, sau cel mai târziu la ora 13 fără 25, Morley era mort. Așa cred, cel puțin. Altfel l-ar fi alertat pe Alfred prin semnalizator, fie a-i cere s-o introducă pe domnișoara Kirby, fie pentru a-i transmite că nu o poate primi. Nu, ori a fost asasinat, ori cineva i-a spus ceva care l-a determinat să-și ia viața!

Aruncă o privire la ceas, apoi continuă:

— Voi vedea toate persoanele cu care avea Morley întâlnire azi dimineață. Este posibil să-i fi spus vreunui dintre aceste persoane o frază care să ne dea o urmă. Alistair Blunt mi-a transmis că-mi va putea acorda câteva minute la ora 16 și un sfert. Vom începe deci cu el. După aceea, am putea s-o vedem pe această domnișoară Sainsbury Seale, apoi pe Amberiotis, pe care nu vreau să-l contactez decât după ce voi obține alte câteva indicii. Voi încheia cu acest american care, după câte spui, are o figură de criminal.

Poirot zâmbi și rectifică:

— Dacă mă gândesc bine, figura lui era mai curând a unui om pe care-l dor dinții!

— Asasin sau martir, replică Japp, domnul Raikes mă interesează. Purtarea lui este bizară ca să nu spunem mai mult!... De altfel, înțeleg să mă

informez și despre telegrama primită de domnișoara Nevill, referitoare la mătușa sa, despre logodnic... pe scurt, despre toți și toate.

Alistair Blunt era puțin cunoscut de marele public. Pe de o parte pentru că ducea o viață liniștită și retrasă, dar mai ales pentru că, vreme de mai mulți ani, fusese mai curând un prinț consort decât un suveran.

Rebecca Sanseverato, născută Amholt, era, în momentul sosirii sale la Londra, o femeie de 45 de ani, pe care viața o dezamăgise cu cruzime. Ea aparținea aristocrației banilor. Mama ei era o Rotherstein, tatăl ei conducea banca ce-i purta numele, una dintre cele mai puternice din Statele Unite. Cum cei doi frați ai săi, precum și un văr, își găsiseră moartea într-un accident de aviație, Rebecca moștenise singură o avere imensă. La mulți ani după aceea, ea se căsătorise cu unul dintre cele mai mari nume din Europa, prințul Felipe di Sanseverato, o pușlama cu titlu, a cărui purtare imorală era notorie și care avea să o facă foarte nefericită. Totul se terminase cu un divorț în al treilea an al căsniciei. Rebecca obținuse ca fetița născută din această căsătorie să-i fie încredințată ei. Copilul muri. Tânăra femeie hotărî atunci să se consacre afacerilor. Avea finanțele în sânge. Se asocie cu tatăl ei, iar la moartea acestuia luă efectiv conducerea rețelei de „holdinguri” asupra căreia dominase el în timpul vieții. Venind la Londra, ea îl primi la Claridge, unde locuia, pe unul dintre tinerii asociați ai Băncii Londrei, care avea să-i prezinte diferite documente. Șase luni mai târziu, lumea afla cu stupeoare că Rebecca Sanseverato se căsătorea cu Alistair Blunt, deși acesta era cu vreo 20 de ani mai tânăr decât ea. Urmară glumele obișnuite. Prietenele ei nu scăpară ocazia să proclame că Rebecca își pierdea complet capul când se îndrăgostea. O dovedise deja cu Sanseverato și o lua de la început cu tânărul Blunt. Lui nu-i păsa, cu siguranță, decât de banii ei, iar ea se îndrepta spre o nouă catastrofă.

Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Spre surpriza generală, Rebecca a fost fericită cu cel de-al doilea soț. Oamenii care preziseră că Blunt îi va delapida averea soției sale se înșelau. El o iubea pe Rebecca și îi era fidel. Nici după zece ani de la moartea soției sale, el nu s-a recăsătorit. Geniul său în afaceri îl egala pe acela al dispărutei. Nu se înșela niciodată în judecățile sale și nici în previziunile sale, integritatea lui era proverbială și administra cu o abilitate extraordinară interesele colosale reprezentate de grupurile Amholt și Rotherstein.

Ieșea puțin în societate și trăia simplu, nu-și părăsea reședința sa din Londra, o clădire magnifică situată pe Chelsea Embankment, decât pentru câteva zile, în tovărășia câtorva prieteni, într-una din casele sale de la țară situate fie în Kent, fie în Norfolk. Îi plăcea golful, deși juca destul de prost, și părea interesat de arta grădinăritului.

Inspectorul-șef Japp și Hercule Poirot fură introduși într-un salon luxos și confortabil, unde Alistair Blunt veni să li se alăture aproape imediat. Japp își prezentă însoțitorul.

— Vă cunosc după reputație, domnule Poirot, zise Blunt, dar mi se pare totuși că v-am văzut, nu de mult, undeva.

— Nu mai căutați să vă amintiți, răspuse Poirot. Ne-am întâlnit azi dimineață în salonul de așteptare al sărmanului Morley.

— Într-adevăr! Exclamă Blunt. Știam eu că vă întâlnisem undeva. Se întoarse spre Japp.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebă el. Am fost dezolat să aflu de moartea lui Morley.

— Și surprins?

— Foarte surprins. Desigur, îl cunoaștem puțin, dar nu-mi părea un om care să-și ia viața!

— În dimineața asta vi s-a părut sănătos și bine dispus?

— Dumnezeule, sigur că da!

Surâzând, Alistair Blunt adăugă:

— Dacă trebuie să vă spun tot adevărul, vă mărturisesc că-mi este îngrozitor de frică de dentist și de această odioasă freză mică pe care o plimbă printre dinții pacienților. De aceea, când intru în cabinetul său, nu remarc nici un lucru. Dar când totul s-a sfârșit, când trebuie să plec, se schimbă lucrurile! Nu, v-o repet, Morley era în dimineața asta ca de obicei. Amabil și grăbit...

— L-ați văzut des mai înainte?

— Este a treia sau a patra vizită. Până anul trecut, n-am avut ne cazuri cu dinții.

— Cine vi l-a recomandat pe domnul Morley? Întrebă Poirot.

Blunt făcu un efort de memorie, încruntându-și sprâncenele.

— Să vedem... Mă cam supăra o măsea și-mi amintesc foarte bine că cineva mi-a spus că Morley, din Queen Charlotte Street, este un dentist remarcabil. Numai că sunt incapabil să spun cine anume. Regret!

— Dacă v-ați aminti numele persoanei, zise Poirot, ați vrea să fiți atât de amabil să mi-l comunicați?

Alistair Blunt îl privi surprins pe Poirot.

— Cu siguranță, răspuse el. Detaliul acesta ar prezenta vreun interes?

— Poate, făcu Poirot. Am impresia că ar putea fi foarte important!

Japp și Poirot, părăsind reședința financiarului, coborau treptele scării, când un automobil se opri la marginea trotuarului. Era o mașină „Sport”, condusă de o tânără care, pentru a se extrage de la postul său de pilotare, a trebuit să facă o adevărată gimnastică laborioasă și meritorie. Cei doi bărbați se îndepărtau deja când, în sfârșit, ea se eliberă din cochilia sa. Îi strigă cu un „Ei!” răsunător. Ei își continuară drumul, negândindu-se că lor li se adresa tânăra. Ea îi strigă din nou. De data aceasta, se opriră și se întoarseră. Tânăra venea spre ei. Înaltă, subțire, numai mâini și picioare, cu părul castaniu închis și pielea bronzată, avea un chip lipsit de frumusețe, dar inteligent și energetic.

— Vă cunosc, spuse ea, adresându-se lui Hercule Poirot. Sunteți Hercule Poirot, detectivul.

Vocea ei era gravă și caldă, cu un ușor accent american.

Poirot se înclină cu curtoazie și, răspunzând întrebării mute a tinerei, îl prezentă pe inspector.

Ea făcu niște ochi mari, în care Poirot avu impresia că ghicește o licărire speriată, și, cu o voce chinuită, întrebă:

— Ce căutați aici?... Sper... Că nu i s-a întâmplat nimic unchiului Alistair?

— De ce credeți că i s-ar fi putut întâmpla ceva? Zise repede Poirot.

— Nu i s-a întâmplat nimic? Atunci, totul este perfect!

Japp repetă la rândul său întrebarea lui Poirot:

— De ce, domnișoară...?

Ea zise, aproape mecanic:

— Olivera, Jane Olivera...

— De ce, domnișoară Olivera, credeți că i s-ar fi putut întâmpla ceva domnului Blunt?

Ea râse, cu un râs care suna fals, și răspunse:

— Când întâlnești polițiști în pragul unei case, îți spui, fără să vrei, că în pod sunt bombe!... Unchiul meu v-a chemat?

Întrebarea îi era adresată lui Poirot, dar Japp fu cel care răspunse:

— Nu. Noi am vrut să-l vedem. În legătură cu o sinucidere care a avut loc azi dimineață.

— O sinucidere?

— Da. Acea a domnului Morley, dentistul din Queen Charlotte Street, nr. 58.

— Oh!

Ea pâlise. Rămase câteva secunde nemișcată, privind drept înaintea ei, cu fruntea întunecată de grijă, apoi spuse, într-un fel destul de neașteptat:

— Dar este stupid!

După care, întorcându-le spatele brusc, se îndepărtă fără ceremonie, urcând în grabă treptele și intrând în casa a cărei cheie o avea.

Japp, foarte mirat, privea această retragere care semăna cu o fugă.

— Curioasă reflecție, zise el în sfârșit.

— Curioasă, făcu și Poirot, dar și interesantă.

Japp se dezmetici, își privi ceasul și opri un taxi care tocmai trecea.

În holul slab iluminat din Glengowrie Court Hotel, domnișoara Sainsbury Seale își lua ceaiul. Sosirea unui ofițer de poliție, în uniformă, o tulbura un pic, dar nu-i displăcea. Poirot remarcă uimit că pantoful continua să fie privat de catarama sa.

— Într-adevăr, domnule ofițer, zise ea cu o voce melodioasă, plimbându-și privirile în jurul ei, nu știu unde ne-am putea instala ca să fim liniștiți! Es-te ora ceaiului, înțelegeți? De fapt, mi-ați permite să vă ofer câte o ceașcă de ceai, dumneavoastră și... Prietenului dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc, doamnă, zise Japp. Vi-l prezint pe monsieur Hercule Poirot.

— Chiar nu vreți să acceptați o ceașcă de ceai? Atunci poate că ne-am putea instala în salon, deși, la ora aceasta, este de obicei cam multă lume... lată, acolo, în colțișorul acela. Cei de acolo pleacă...

Locul, un mic patruleter puțin mai ferit privirilor, părea relativ calm. Trecând înaintea lor, ea îi conduse. Până acolo, Poirot culese de pe jos o

eșarfă și o batistă pe care ea le scăpase și pe care i le restituie în timp ce se așezau.

— Mulțumesc, spuse ea, și scuzați-mă! Sunt atât de dezordonată! Și acum, inspectore, sau, mai bine zis, inspector-șef, nu-i așa? Vă rog, puneți-mi ce întrebări doriți! Afacerea asta este de-a dreptul lamentabilă! Sărmanul domn Morley! Presupun că-l preocupa ceva! Trăim vremuri atât de grele!

— Vi s-a părut că ar avea o înfățișare preocupată, azi dimineață, domnișoară Sainsbury Seale?

Ea reflectă un moment.

— Oh, Doamne, zise ea în sfârșit, n-aș putea afirma așa ceva! Numai că, având în vedere împrejurările, cred că aș fi fost incapabilă să remarc ceva! Nu mă simt stăpână pe mine când intru în cabinetul unui dentist!

Ea cârâi ușor și, sclifosindu-se, își pipăi cu mâna buclele, despre care Poirot tocmai remarcase în sinea lui că sunt asemenea unor cuiburi de păsări.

— Ne puteți spune, întrebă Japp, care erau persoanele care se aflau cu dumneavoastră în salonul de așteptare?

— Să vedem... Când am sosit, nu era acolo decât un tânăr. Probabil că suferea groaznic căci murmură ceva strângând din dinți. Lăsa impresia că se stăpânește cu greu, și răsfoia cu un deget nervos paginile unei reviste pe care părea incapabil s-o citească. Apoi, brusc, s-a ridicat dintr-un salt și a ieșit. Da, probabil că se simțea într-adevăr foarte rău!

— Știți unde s-a dus? A părăsit casa?

— N-am absolut nici o idee. Presupun că și-a spus că nu mai poate aștepta și că trebuie să-l vadă numaidecât pe dentist. Dar nu s-a dus la domnul Morley, căci nici nu plecase bine când valetul veni după mine și mă conduse în cabinetul domnului Morley.

— Înainte de plecare v-ați mai întors în salonul de așteptare?

— Nu. Îmi aranjasem părul și-mi pusesem pălăria chiar în cabinetul domnului Morley. Știu că există doamne care-și lasă pălăria în salonul de așteptare, dar eu nu procedez așa niciodată. Una din prietenele mele, care are acest prost obicei, și-a găsit într-o zi pălăria într-o stare jalnică. Cineva, un copil desigur, se așezase pe ea. Și era o pălărie nouă!

— O adevărată catastrofă, zise politicos Poirot.

— Cea vinovată este mama, reluă domnișoara Sainsbury Seale. Copiii trebuie să fie supravegheați. Ei n-au intenții rele. Numai că, dacă nu ești atent la ceea ce fac...

Japp aduse discuția pe făgașul care-l interesa.

— Tânărul acesta suferind, întrebă el, este unicul bolnav pe care l-ați remarcat în cursul vizitei?

— Da. Cu excepția unui domn care cobora treptele scării chiar în momentul în care eu soseam. Pleca. Era un domn cu o alură destul de bizară, care părea străin...

Japp tuși ușor.

— Eu eram acela, zise Poirot cu multă demnitate.

— Doamne! Exclamă domnișoara Sainsbury Seale, privindu-l cu atenție pe domnul cel mărunțel. Iertați-mă! Sunt atât de mioapă și parterul acesta

este atât de întunecos! Am o excelentă memorie a fizionomiilor, dar trebuie să recunoaștem că aici nu se vede aproape deloc! Nu fiți supărat! Vă rog!

După ce Poirot o liniștește pe domnișoara Sainsbury Seale, Japp îi mai pune o întrebare.

— Sunteți sigură, domnișoară, că domnul Morley n-a făcut în fața dumneavoastră aluzie la vreo discuție neplăcută pe care trebuia s-o aibă în cursul dimineții?

— Absolut sigură.

— Nu v-a vorbit despre un pacient numit Amberiotis?

— Nu. De fapt, n-a pronunțat alte cuvinte decât pe acelea pe care dentiștii sunt obligați să le spună când se ocupă de un pacient.

Frazele acelea erau cunoscute de Poirot, care și le amintea: „Clățiți-vă gura, vă rog! Deschideți-o puțin mai mult, vă rog!... Nu vă doare?”

Japp o informează, în acest timp, pe domnișoara Sainsbury Seale, că va trebui să depună mărturie la anchetă. Ea păru să se obișnuiască cu această idee care mai întâi o înspăimântase. O întrebare pusă de Japp o determină, un pic după aceea, să-și spună povestea vieții sale.

Întoarsă din India, în urmă cu 6 luni, după ce stătuse prin diverse hoteluri și pensiuni, ea se fixase la Glengowrie Court, a cărei atmosferă familială îi plăcea. În India, trăise mai ales la Calcutta, lucrând cu diverși misionari și dând lecții de dicție.

— Să vorbești o engleză foarte pură și să articulezi cuvintele într-un mod ireproșabil, explică ea, umflându-se în pene, este în ochii mei un lucru esențial. Trebuie să spun că în tinerețe jucam în diverse piese de teatru. Nu aveam decât roluri modeste, dar aveam mari ambiții. Vroiam să joc repertoriul cunoscut. În cele din urmă am făcut turnee în toată lumea: Shakespeare, Bernard Shaw...

Continuă după un suspin studiat:

— Nenorocirea, în ce ne privește pe noi, femeile, este inima! Suntem la buna ei plăcere. M-am căsătorit dintr-o nesăbuiță. Ne-am despărțit aproape imediat. Fusesem decepționată crunt. Mi-am reluat numele de domnișoară și, atunci, grație unor fonduri obținute de la prieteni, am deschis un curs de dicție. Am contribuit mult la crearea unei excelente companii de actori amatori. Trebuie să vă arăt notițele mele...

Japp cunoștea în ce consta pericolul. Își anunță deci plecarea.

În timp ce-și lua rămas bun, domnișoara Sainsbury Seale îi atrase atenția asupra unui ultim punct.

— Dacă, întâmplător, numele meu ar trebui să apară în ziare în calitate de martoră, de exemplu, ați vrea să vă asigurați că va fi scris corect, Mabelle Sainsbury Seale, Mabelle cu doi „L” și „E”, iar Seale, S, E, A, L, E... Normal, dacă faptul îi interesează, să reamintească apariția mea în „Cum vă place” pe scena din Oxford Repertory Theatre...

Japp își caută scăpare în fugă:

În taxi, scoase un oftat de ușurare și își șterse fruntea.

— Dacă ar fi necesar, declară el, nu ne va fi greu să-i verificăm spusele. Numai dacă nu ne-a povestit de la început până la sfârșit basme bune de adormit copiii, ceea ce nu cred...

— Oamenii care mint, adăugă Poirot, nu dau atâtea detalii și poveștile lor par mai adevărate.

— Mă temeam să nu refuze să vină la anchetă, reluă Japp. În general, fetele bătrâne au oroare de acest gen de exhibiții. Dar faptul că a jucat cândva teatru a decis-o să accepte fără ezitare. Să fie oarecum vedetă, undeva, este o tentație căreia nu-i poate rezista!

— Chiar crezi că vei avea nevoie de ea la anchetă?

— Nu știu încă. Depinde. În orice caz, sunt mai convins ca oricând, Poirot, că nu-i vorba de o sinucidere.

— Și mobilul?!

— N-am deocamdată nici o idee. Cine știe dacă Morley nu a sedus-o cândva pe fiica lui Amberiotis?

Poirot încercă să și-l imagineze pe Morley făcând-o pe Făt-Frumos pe lângă o tânără și frumoasă grecoaică cu ochii mari și languroși. Tabloul nu era verosimil, iar Poirot îi reaminti lui Japp că Reilly le spusese că asociatul lui nu știa să profite de bucuriile vieții.

— Știu, făcu Japp. Dar în cursul unei croaziere se poate întâmpla orice! De altfel, vom cunoaște mai bine situația după ce vom vorbi cu cetățeanul Amberiotis.

La Savoy, funcționarul de la recepție îl privi pe Japp într-un fel destul de bizar când polițistul îi ceru să-i anunțe domnului Amberiotis vizita sa.

— Regret mult, domnule, zise el, dar mă tem că nu-l puteți vedea pe monsieur Amberiotis.

— Ei bine, te înșeli foarte tare! Replică polițistul cu o voce aspră.

În același timp, întredeschizându-și portofelul, îl lăsă pe funcționar să întrezărească legitimația care-i atesta funcția.

— Nu m-ați înțeles, domnule, reluă omul. Monsieur Amberiotis a murit acum o jumătate de oră.

Hercule Poirot avu impresia că se închide o ușă.

Încetșor, dar definitiv.

III. Cinci, șase, în codru vreascuri culeg...

24 de ore mai târziu, Japp îl chema pe Poirot la telefon. Vorbea cu amărăciune.

— Faliment pe toată linia! Zise el.

— Cum așa?

— Morley s-a sinucis cu adevărat. Știu și de ce.

— De ce?

— Mi s-a înmănat chiar acum raportul medicului referitor la moartea lui Amberiotis. Renunț la jargonul medical. În stil vulgar, vom spune că a murit ca urmare a administrării unei doze excesive de adrenalină și de procaină. Inima nu i-a rezistat și nu mințea bietul om când afirma, ieri după-amiază, că nu se simte bine. Cu asta totul se explică! Anestezicul de care se servesc

dentistii pentru anestezii locale este pe bază de adrenalină și procaină. Morley s-a înșelat asupra dozei, și-a dat seama de eroarea sa, după plecarea lui Amberiotis, și, de frica scandalului, s-a sinucis!

— Cu un revolver despre care nu se știe că i-ar aparține?

— Revolverul acesta putea fi foarte bine în posesia lui de multă vreme, fără ca el să fi spus cuiva. Nu spunem întotdeauna totul despre noi oamenii alături de care trăim! Dacă ți-aș spune tot ce li se ascunde uneori acestor oameni, ai fi stupefiat!

— Așa este, admise Poirot.

— Oricum, reluă Japp, afacerea-i clasată. Totul se explică foarte logic.

— Nu-ți voi ascunde, dragă prietene, replică Poirot, faptul că explicația asta este departe de a-mi da satisfacție deplină. Este adevărat că anumiți bolnavi reacționează foarte neașteptat la anestezii locale, este exact că, în anumite cazuri, adrenalina în combinație cu procaina a putut produce efecte toxice. Este o problemă de temperament. Dar nici dentistii, nici medicii nu împing, în general, conștiința profesională până la a se sinucide, dacă li se întâmplă vreun accident bolnavilor lor!

— De acord! Zise Japp. Numai că trebuie să facem o distincție! Când anestezicul a fost administrat în doză normală, nu i se poate reproșa nimic doctorului, care nu avea cum să prevină reacția deosebită a bolnavului său. Dar, în cazul de care ne ocupăm, greșeala profesională este evidentă. Nu am încă cifrele, pentru că analizele acestea cantitative necesită foarte mult timp, dar pot să afirm că doza era cu mult superioară celei normale!

— Dar, obiectă Poirot, nu era decât o greșeală, nu era o crimă.

— Adevărat! Există însă erori care te distrug. Din punct de vedere profesional, Morley era terminat. N-ai mai găsi pe nimeni care să-și pună viața în mâinile unui dentist capabil să injecteze o doză mortală de otravă, chiar dacă oricui îi poate fi permisă o clipă de neatenție!

— Recunosc că o eroare de felul acesteia este grozav de supărătoare.

— Reține că-i vorba de un lucru ce se poate întâmpla. Medicii ori farmaciștii care nu s-au înșelat nicicând, ani și ani de zile, au, într-o bună zi, o secundă de neatenție și produc o adevărată catastrofă! Și trebuie să suporte consecințele acestui fapt. Morley era un tip sensibil. Când i se întâmplă una ca asta, un medic are de obicei, alături de el, un farmacist ori un asistent cu care împarte responsabilitatea. Morley, însă, era singurul răspunzător. Poirot încă nu era convins.

— Nu crezi că ar fi lăsat în urma lui un mesaj? Măcar pentru a-și explica eroarea și a declara că nu vrea să supraviețuiască unui om pe care l-a omorât din greșeală. Consider că ar fi putut scrie în grabă câteva cuvinte pentru sora lui...

— Dacă lucrurile s-au petrecut așa cum cred eu, răspuse Japp, este normal să nu fi făcut așa ceva. Și-a dat seama brusc de ceea ce s-a întâmplat, și-a pierdut stăpânirea de sine și, fără să mai stea pe gânduri, s-a sinucis!

Cum Poirot tăcea, Japp continuă:

— Te cunosc, amice! Dacă ți-ai băgat în cap ideea că ești în prezența unei crime, nu vrei să renunți și trebuie să fie o crimă! Recunosc că, de data aceasta, eu sunt cel care te-am condus pe cărarea războiului. M-am înșelat, îți mărturisesc cu umilință!

— Continuu să cred, zise Poirot, că există altă explicație.

— Pot exista chiar mai multe, nu mă îndoiesc de asta, replică Japp, iar eu m-am gândit la câteva. Dar toate mi se par fantastice! Putem presupune că Amberiotis l-a omorât pe Morley, după care acesta s-a întors la el, la hotel, și s-a sinucis, cuprins de remușcări. Dacă crezi că această ipoteză este posibilă, eu personal, nu sunt deloc de această părere! Scotland Yard-ul mi-a comunicat informațiile de care dispune despre Amberiotis. Foarte interesant. Era un mic hotelier grec, care, după ce a făcut un pic de politică în țara sa, începuse să facă spionaj în Germania și în Franța. Meseria nu-l îmbogățea atât de repede cum își dorea el și se presupune că s-a apucat și de șantaj. Era, în general vorbind, un tip lipsit de scrupule. Anul trecut s-a aflat în India și se crede că, acolo, i-a sustras unui prinț indigen sume considerabile. Numai că, tipul fiind șiret, nu s-a putut găsi nici o probă care să-l incrimineze. Dacă vrei o altă ipoteză, mai am una de rezervă! Dintr-un motiv sau altul, Amberiotis are asupra lui Morley un ascendent și îl șantajează. Oferindu-i-se ocazia, Morley profită pentru a-i injecta în gingii o doză masivă de adrenalină și de procaină. Se biziue pe faptul că moartea dușmanului său va trece drept un accident nefericit. După plecarea lui Amberiotis, este cuprins de remușcări și se sinucide. Este și asta o teorie, deși, în ce mă privește, mi-e greu să-l văd pe Morley în rolul unui asasin. Pentru mine, unica explicație valabilă este, și-o repet, cea pe care ți-am spus-o: Morley, suprasolicitat de activitatea sa, a comis o greșeală. Cam aceasta va fi concluzia anchetei. I-am vorbit despre afacerea asta comisarului principal, iar acesta este categoric...

— Foarte bine, spus Poirot cu un oftat. Foarte bine...

— Îți înțeleg sentimentele, conchise cu amabilitate Japp. Dar nu poți să dai de fiecare dată peste o crimă frumoasă! Așa că îți spun: „Pe curând!” și-mi cer scuze repetând în contul meu această frază devenită clasică: „Scuză-mă că te-am deranjat...!”. La revedere, dragul meu Poirot!

Acestea fiind spuse, el puse receptorul în furcă.

Hercule Poirot era instalat în fața biroului său. Un birou modern. În materie de mobilă, Poirot iubea tendința modernă, din cauza liniilor sale sobre și nete pe care le prefera curbelor, oricât de grațioase ar fi fost ele, specifice stilului vechi. În fața lui se afla o foaie de hârtie pătrată pe care, sub rubrici bine delimitate, scrisese câteva observații.

Mai întâi, acestea:

Amberiotis. Spionaj. De ce se afla în Anglia? În India, anul trecut. În timpul unei perioade de tulburări și agitații. Poate că era un agent revoluționar.

Urma apoi un nume cu un semn de întrebare:

Howard Raikes?

Și apoi o frază: „Dar este stupid!”

Poirot reflectă. Afară, pe marginea pervazului se așezase o pasăre care ținea în ciocul ei o rămurică necesară construirii cuibului său. Și Poirot cam aducea cu o pasăre, cu capul lui țuguiat, în formă de ou.

Lăsă un spațiu alb pe pagina respectivă și scrise sub ultimul rând:
Domnul Barnes?

Apoi, mai jos:

Biroul lui Morley? Urme pe covor. Posibilități.

Privi pentru o clipă cu multă atenție acest ultim rând, apoi se ridică și ceru să i se aducă pălăria și bastonul, după care ieși.

Trei sferturi de oră mai târziu, Hercule Poirot lăsa în urmă stația de la Metropolitan, ajungea în Ealing Broadway și termina pe jos parcursul pe care-l avea de făcut până la Castlegarden Road nr. 88.

Era o casă mică, izolată de celelalte și despărțită de stradă printr-o grădină îngrijită admirabil, pe care Poirot o contemplă cu o vie satisfacție.

— Iată cel puțin ce înseamnă o simetrie perfectă! Murmură el pentru sine.

Domnul Barnes era acasă. Veni numai decît în mica sufragerie unde detectivul fusese introdus. Era un om cu o talie sub cea mijlocie, aproape complet chel și ai cărui ochi clipeau în spatele ochelarilor cu sticla groasă. Ținea în mână cartea de vizită a lui Poirot, care-i fusese înmănată de cameristă.

— Monsieur Poirot, zise el cu o voce pițigăiată, sunt foarte onorat de vizita dumneavoastră.

Detectivul se scuză.

— Vă rog să mă iertați că m-am prezentat la dumneavoastră pe neașteptate...

— Nu vă scuzați, răspuse domnul Barnes, ați făcut foarte bine și ați ales foarte bine ora. Ora șapte fără un sfert, în această perioadă a anului, reprezintă aproape certitudinea de a-i găsi pe oameni la ei acasă!

Îi indică cu mâna un scaun vizitatorului său.

— Luați loc, domnule Poirot. Probabil că avem a ne spune multe lucruri. Îmi imaginez că este vorba de Queen Charlotte Street, numărul 58?

— Aveți dreptate, zise Poirot. Dar v-aș putea întreba ce anume vă face să presupuneți că este vorba despre acest caz?

— Scumpul meu domn Poirot, am părăsit Ministerul de Interne de cîtăva vreme deja, dar n-am ruginit complet. Există afaceri care nu au nevoie de publicitate și pentru care este preferabil să nu apelezi la poliție. Este inutil să atragi atenția asupra lor!

— Vreți să-mi permiteți încă o întrebare? De ce considerați că afacerea nu are nevoie de publicitate?

— Mă înșel? Ei bine, regret!

Aplecându-se înainte și agitându-și ochelarii pe care tocmai și-i scosese, domnul Barnes adăugă:

— Când este vorba de spionaj, monsieur Poirot, nu plevușca este importantă. Cei care ar trebui prinși sunt peștii mari. Dar, pentru a reuși, trebuie să fii foarte atent să nu sperii plevușca!

— Mi se pare, domnule Barnes, zise cu simplitate Poirot, că dumneavoastră știți mult mai multe lucruri decât mine!

— Nu știu absolut nimic, replică domnul Barnes. Nu fac decât să subliniez câteva fapte și atât.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, de exemplu, prezența lui Amberiotis la Morley. Uitați că eu am stat în fața lui, în salonul de așteptare, unul sau două minute. Nu mă cunoștea. Întotdeauna am fost unul din acei oameni care trec neobservați... Uneori este foarte util... Dar, eu l-am remarcat... Și am ghicit perfect ce căuta aici!

— Adică?

Ochii domnului Barnes clipiră într-un ritm accelerat.

— Vedeți dumneavoastră, domnule Poirot, spuse el, noi, englezii, suntem niște oameni extrem de obositori. Suntem conservatori până-n măduva oaselor! Bombănim, protestăm, dar nu avem în fond nici un chef să înlocuim instituțiile noastre cu altele de creație mai recentă! Suntem cu totul atașați sistemului nostru democratic, iar agitatorii străini, pe care-i interesează țara noastră, sunt foarte contrariați din cauza aceasta. Ceea ce-i supără este faptul că avem, și este un lucru aproape excepțional la ora actuală în Europa, finanțe solide! Și atâta vreme cât lucrurile vor rămâne astfel, nu va fi nimic de făcut pentru ei în Anglia... Iată de ce ar fi atât de interesant pentru ei să-i elimine pe oameni ca Alistair Blunt!

Domnul Barnes își trase o clipă sufletul și continuă:

— Blunt este unul dintre acei oameni care-și plătesc datoriile și trăiesc fără a-și ciunti capitalul, și asta, indiferent că dispun de sume enorme de bani ori câștigă foarte puțin. El consideră că bugetul național prezintă similitudini cu bugetul unui particular. De aceea, va fi împotriva aventurilor costisitoare, împotriva experiențelor utopice... Și acesta-i un motiv pentru care unii au decis că ar fi bine să dispară.

— Ah! Făcu Poirot.

Domnul Barnes continuă:

— Cunosc problema. Există în rândurile acestea unii „foarte buni”, care visează la o lume mai bună și alții mult mai puțin buni, care nu sunt, de fapt, decât niște pușlamale, sosite, adesea, de foarte departe. Și unii și ceilalți sunt de acord asupra mai multor puncte de vedere și, mai ales, asupra acestuia: „Blunt trebuie să dispară”. Și asta pentru că este unul dintre susținătorii fermi ai acestei vechi ordini sociale pe care trebuie s-o distrugă! Unde-i adevărul? Nu știu. Înainte de a distruge, n-ar trebui să fim siguri că vom putea reconstrui și face mai bine? Lucrul acesta ar merita să fie discutat, dar, pentru moment, nu dezbaterea aceasta ne interesează. Noi nu ne ocupăm de teorii abstracte, ci de fapte. Dacă vor fi suprimate fundațiile, casa se va prăbuși...

Se apleacă spre Poirot și adăugă, cu voce scăzută:

— Iată de ce vor să-l omoare pe Blunt. Știu asta. Și am convingerea că ieri dimineață au fost pe punctul de a reuși. Poate mă înșel, dar asta m-ar surprinde teribil. Au fost precedente. Spunând aceasta, cită trei nume: acela

al unui cancelar al Administrației financiare, a cărui politică era deosebit de inspirată; acela al unui industriaș puternic căruia lumea îi admira vederile largi; și, în sfârșit, acela al unui tânăr politician care avea priză la mulțimi. Primul a murit pe masa de operație, al doilea în urma unei maladii îngrijite prea târziu, al treilea fusese călcat de un automobil.

— În cele trei cazuri, continuă domnul Barnes, nu s-a riscat absolut nimic. În ce-l privește pe cancelarul Administrației financiare, medicul însărcinat cu anestezia a comis o mică greșală. Lucrurile acestea se mai întâmplă. În al doilea caz, medicul curant, care nu era un specialist, s-a înșelat asupra diagnosticului. Și, în al treilea, era vorba de o mamă înnebunită care „alerga” la căpătâiul copilului său bolnav. Avocatul i-a făcut pe jurați să plângă, iar aceștia au achitat-o pe doamna în discuție. Reluă după o scurtă tăcere:

— Toate acestea n-au părut nimănui suspecte iar astăzi sunt lucruri deja uitate, dar poate v-ar interesa să știți ce s-a întâmplat cu eroii acestor trei aventuri. Primul, medicul care a făcut anestezia, posedă acum un magnific laborator de cercetări pentru instalarea căruia a cheltuit o avere. Al doilea s-a pensionat. Trăiește acum pe malul mării, pe o proprietate frumoasă, care-i aparține, și are un iaht. Cât despre acea doamnă, copiii săi primesc o excelentă educație și, în timpul vacanțelor, se întâlnesc la țară, pe superbul domeniu cumpărat de mama lor... Adăugă, dând ușor din cap: În toate profesiunile, poate fi găsit întotdeauna un om accesibil la tentație. Împrejurările au vrut însă ca Morley să nu fie.

— Asta ar fi explicația morții sale, după părerea dumneavoastră?

— Așa cred, răspunde domnul Barnes. Un om ca Blunt nu este ușor de întâlnit și de atins. Este păzit, protejat. Accidentul de mașină este foarte hazardat și nu reușește întotdeauna. Dar un om este practic lipsit de apărare când se află pe scaunul dentistului. După părerea mea, Morley nu a vrut să marșeze. Și, pentru că știa prea multe, ei l-au suprimat.

— Cine, „ei”?

— Oamenii care sunt în fruntea organizației care se află în spatele tuturor faptelor pe care tocmai vi le-am relatat. Desigur, nu a existat decât un executant.

— Și anume?

— Aș putea să-mi asum riscul unei presupuneri, dar nu va fi decât o supoziție și m-aș putea înșela.

— Reilly? Zise calm Poirot.

— Într-adevăr, la el ar fi normal să ne gândim, declară domnul Barnes. Nu cred că i s-a cerut domnului Morley să facă el însuși treaba. Aș bănuși mai curând că acesta trebuia, în ultimul minut, sub un pretext oarecare, de exemplu invocând o bruscă indispoziție, să-l roage pe Blunt să se lase îngrijit de asociatul său. Reilly ar fi intervenit și lumea ar fi vorbit de un accident deplorabil. Tânărul dentist, urmărit în justiție, cum este firesc, s-ar fi arătat atât de nefericit și atât de copleșit de remușcări încât ar fi scăpat cu o condamnare ușoară, iar ceva mai târziu l-am fi regăsit trăind undeva din

venituri foarte confortabile și renunțând la profesia sa. Să nu credeți că inventez un roman foileton, lucrurile acestea se întâmplă!

— Știi asta, spuse Poirot.

Domnul Barnes puse mâna pe o carte cu coperti închise la culoare care se afla pe masă.

— Am citit o mulțime de romane de spionaj, reluă el. Povestesc aventuri fantastice dar care, este destul de curios s-o remarcăm, nu sunt mai extraordinare decât autenticele istorii de spionaj. Există în viață aventurieri cu chip adorabil, există oameni bizari care vorbesc cu un puternic accent străin, există bande internaționale și șefi a căror putere nici măcar nu este bănuită. Dacă ar fi deja publicate unele din întâmplările adevărate pe care le cunosc, sunt convins că nimeni nu ar vrea să le creadă.

— Ce rol joacă Amberiotis în teoria dumneavoastră? Întrebă Poirot.

— Nu prea știu, mărturisi domnul Barnes. Poate că era sortit să devină țap ispășitor. A jucat deseori dublu și este posibil să se fi dorit să se termine cu el cu această ocazie. Este doar o sugestie...

— Admițând că ați intuit bine, zise Poirot, ce se va întâmpla acum?

Domnul Barnes își scărpină nasul, dar răspunse fără să ezite:

— Vor încerca iar. Evident, Blunt este protejat, dar gărzile sale de corp ar face bine să-și sporească vigilența. Nu trebuie să se aștepte ca un om înarmat să apară brusc dintr-un tufiș sau la vreun atac produs la un colț de stradă. Dușmanii lui sunt de o altă natură. Să-i fie frică de oameni care nu inspiră neîncredere, de prietenii lui, de bătrânii servitori, de farmacistul care-i prepară siropul, de negustorul de vinuri de la care își cumpără vinul de Porto pe care-l preferă! Habar n-aveți de ce sunt în stare oamenii să facă pentru a-și asigura un mic venit de vreo patru mii de lire!

— Chiar atât de mult?

— Poate chiar mai mult!

Se făcu un moment de tăcere.

— M-am gândit la Reilly chiar de la început, zise Poirot.

— Fiindcă este irlandez și fiindcă în Irlanda există mai multe asociații revoluționare?

— Nu atât din cauza aceasta cât pentru faptul că pe covorul din cabinetul lui Morley există niște urme care sugerează că corpul acestuia a fost târât. Dacă Morley ar fi fost omorât de unul dintre bolnavii săi, fapta s-ar fi petrecut chiar în cabinet și n-ar mai fi fost cazul să fie deplasat cadavrul. Iată de ce m-am gândit numaidecât că n-a fost asasinat în cabinetul său, ci alături, în birou. Ceea ce ne face să credem că n-a fost omorât de unul dintre bolnavii săi, ci de unul dintre apropiații săi.

— Bine gândit, remarcă Barnes.

Poirot se ridică.

— Vă mulțumesc cu multă sinceritate, zise el, luându-și rămas bun. Am impresia că ceea ce mi-ați spus îmi va fi extrem de folositor.

Înainte de a se întoarce acasă, Poirot se opri la Glengowrie Court Hotel.

A doua zi dimineața, ca urmare a acestei vizite, îl chemă pe Japp la telefon.

— Bună ziua, dragă prietene, zise el. Ancheta are loc astăzi?
— Da. Vei asista la ea?
— Nu cred!
— Îmi imaginez că nu va prezenta nici un interes.
— Vei cere să se înfățișeze ca martor domnișoara Sainsbury Seale?
— Adorabila Mabelle, cu doi L și E în final, care ar putea la fel de bine să se numească Mabel, B, E, L, ca toată lumea? Femeile mă vor ului întotdeauna! Nu, nu am citat-o. Nu-i nevoie!

— Ți-a dat vreun semn de viață?
— Nu. De ce?
— Mă întrebam doar! Pentru că, poate ai fi interesat să afli că domnișoara Sainsbury Seale a părăsit Glengowrie Court Hotel alaltăieri seara, chiar înainte de ora cinei, și că, de atunci, nu a mai apărut.

— Ce spui? Să fi fugit?
— Este o explicație verosimilă.
— Dar de ce? Este o femeie foarte cumsecade și căreia nu i se poate reproșa nimic! Am cerut prin cablu informații referitoare la ea - asta înainte de a cunoaște cauza morții lui Amberiotis, căci altfel nu mă mai deranjam s-o fac - și Calcutta mi-a răspuns ieri seara. Nimic de reproșat. Tot ceea ce ne-a relatat este adevărat. Poate că a trecut puțin cam repede peste povestea cu mariajul ei, dar nu-i grav. S-a căsătorit cu un student hindus și a băgat apoi de seamă că el mai are o mulțime de relații sentimentale. Atunci și-a reluat numele de domnișoară și s-a ocupat de opere de binefacere. Foarte bine văzută de misionari, ea a-nceput să dea lecții de dicție și este adevărat că a participat la crearea unui teatru de amatori. Pe total, este ceea ce eu aș numi o femeie redutabilă, dar despre care nu se poate presupune că ar fi amestecată într-o crimă. Și acum îmi spui că a plecat! Chiar că nu mai înțeleg nimic!

Japp tăcu câteva minute, apoi adăugă:

— Poate că s-a săturat de hotelul acela? În locul ei, n-aș fi așteptat atât de mult ca să-mi fac bagajul!

— Bagajele ei au rămas acolo, răspunse Poirot. Nu a luat nimic cu sine. Japp strivi între dinți o înjurătură.

— La ce oră a plecat? Întrebă el apoi.

— Pe la ora șapte fără un sfert.

— Ce cred oamenii din pensiune despre asta?

— Situația îi îngrijorează. Directoarea este neliniștită.

— De ce nu a prevenit poliția?

— Pentru că, dragul meu, unei femei i se poate întâmpla să-și petreacă noaptea și altundeva decât la ea acasă, chiar dacă asta ar părea neverosimil, și pentru că la întoarcerea ei ar fi destul de supărată să constate că a fost alertată poliția pentru că a dormit în altă parte. Doamna Harrison - este directoarea de la Glengowrie - a telefonat la spitale, temându-se de un accident. Tocmai se pregătea să facă apel la poliție când am sosit eu și m-a primit de parcă aș fi fost Mesia. I-am spus că-mi asum răspunderea și că afacerea va fi încredințată unui ofițer de poliție care este discreția însăși.

— Presupun că la mine te referi?

— Exact.

Japp mormăi câteva mulțumiri ironice.

— Ne-am înțeles, zise el, în cele din urmă. Ne întâlnim la Glengowrie după anchetă.

— În sfârșit, zise Japp furios, în timp ce o așteptau pe directoare, de ce naiba a simțit femeia aceea nevoia să dispară?

— Admiți că este un lucru curios? Spuse Poirot.

Nu avură timpul necesar de a face alte remarci. Doamna Harisson, directoarea și proprietara pensiunii Glengowrie Court Hotel, apăru.

Domnișoarei Harisson aproape că-i dădură lacrimile și prima întrebare a lui Japp declanșă un veritabil potop verbal. Această doamnă cumsecade era foarte neliniștită. Oare ce i se putuse întâmpla domnișoarei Sainsbury Seale? Luase în considerație toate ipotezele: pierderea memoriei, o indispoziție bruscă, hemoragie, accident de circulație, agresiune comisă de persoane înarmate urmată de furt, etc.

Doamna Harisson se întrerupse pentru a-și trage sufletul și conchise:

— O femeie atât de încântătoare!... Și care părea atât de fericită cu noi!

La cererea lui Japp, ea îi conduse pe cei doi bărbați în camera pe care o ocupase dispăruta. Totul era curat și ordonat, de la hainele găsite în dulap, până la cămașa de noapte împăturită pe pernă. Într-un colț se mai aflau două valize foarte obișnuite și, aliniat sub o toaletă, nenumărate perechi de pantofi solizi de mers, două pereche de ghete de lac cu toc înalt, pantofi de seară din satin negru, care nu fuseseră purtați la drept vorbind, și o pereche de mocasini. Poirot remarcă faptul că pantofii de seară aveau un număr mai mic, de unde se putea presupune fie că domnișoara Sainsbury Seale avea bătăături, fie că ținea mult la eleganța extremităților sale inferioare. În legătură cu asta, se întreba dacă ea avusese timp să-și coasă la loc catarama pantofului înainte de a ieși. Spera că da, mai ales că, pentru el, neglijența vestimentară era întotdeauna ceva insuportabil.

Japp examina niște scrisori găsite într-un birou.

Poirot trase un sertar de la comodă, constată că era plin de lenjerie de corp și-l împinse la loc discret, remarcând în sinea lui că domnișoara Seale părea să aprecieze mult lucrurile de lână. Deschise apoi alt sertar care conținea ciorapi.

— Ai găsit ceva, Poirot? Întrebă Japp.

Poirot privea atent o pereche de ciorapi, având pe chip un aer tare nefericit:

— Nu, spuse el. Este numărul „2”, mătase artificială, preț probabil: doi șilingi și 11 pence!

— Parcă ai fi un comisar evaluator.

Surâzând, Japp adăugă:

— Nici pe aici n-am găsit mare lucru! Două scrisori sosite din India, două sau trei chitanțe eliberate de niște organizații caritabile, nici o urmă a vreunei facturi! Domnișoara Sainsbury Seale este cu siguranță o persoană foarte bine...

— Dar, remarcă Poirot, cineva care se îmbracă foarte prost!

— Fără îndoială, declară Japp, deoarece consideră că asta n-are nici o importanță!

Își notă o adresă, luată de pe o scrisoare veche de două luni.

— Poate că persoanele acestea ne-ar putea da relații despre ea, zise el. Locuiesc în Hampstead și par s-o cunoască destul de bine.

Cei doi bărbați mai aflară, tot din gura doamnei Harrison, că nimic nu părușe anormal în felul de a fi al domnișoarei Sainsbury Seale în seara dispariției sale și că se părea că avea intenția să se întoarcă pentru că, trecând prin hol, i-a spus prietenei sale, doamnei Bolitho, că după cină îi va arăta „pasiunța” despre care-i vorbise. Mai mult, domnișoara Sainsbury Seale nu-i spusese nimic doamnei Harrison, deși la Glengowrie exista obiceiul, în caz că cineva nu venea la timp pentru masă, să prevină direcțiunea și acest lucru lăsa să se înțeleagă că intenționa să se întoarcă la cina servită între orele 19 și jumătate și 20 și jumătate. Cu toate acestea, nu a mai fost văzută.

Plecase prin Crowel Road și dispăruse.

Părăsind reședința Glengowrie Court, Japp și Poirot se duseră la Hampstead, la adresa notată de inspector.

Familia Adams locuia împreună cu numeroasele-i progenituri într-o mică vilă cochetă; erau niște oameni simpatici. O cunoscuseră pe domnișoara Sainsbury Seale în India și nu mai conteneau elogiind-o, dar nu o mai văzuseră de o lună, mai exact de la vacanța de Paște. La vremea aceea locuia într-un hotel din Russell Square. Poirot își notă această adresă, ca și pe aceea a unei familii prietene a domnișoarei Sainsbury Seale, și care locuia în Streatham.

Nu aflară nimic de la hotelul din Russell Square unde lumea nu-și amintea de domnișoara Sainsbury Seale decât ca de o doamnă care nu făcea zgomot și care trăise multă vreme în India, și rezultatul fu identic în Streatham unde prietenii ei n-o mai văzuseră pe domnișoara Sainsbury Seale din luna februarie.

După verificarea spitalelor, dobândind certitudinea că ipoteza unui accident trebuia înlăturată, Japp și Poirot fură obligați să convină că domnișoara Sainsbury Seale dispăruse în mod indubitabil.

Părea să se fi evaporat în spațiu.

A doua zi dimineață Hercule Poirot se prezentă la Holbom Palace Hotel și ceru să-l vadă pe domnul Howard Raikes.

N-ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că și doctorul Howard Raikes a dispărut la rândul său, dar nu se întâmplase una ca asta. Domnul Howard Raikes locuia tot la Holbom Palace, unde în momentul respectiv, așa cum i se spuse lui Poirot, se pregătea să-și ia micul dejun.

Prezența lui Poirot nu păru să-i procure domnului Raikes decât o plăcere foarte moderată. În privirea lui se vedea o ostilitate nedeghizată, în timp ce, privindu-și vizitatorul indezirabil, îl întreba cu o voce aspră „ce avea cu el”.

În vremea asta, însă, Poirot luă un scaun și se așeză.

— Permiteți?

Domnul Raikes, cu o ironie evidentă, îl invită pe detectiv „să se simtă că la el acasă”. Surâzând, Poirot se prevală de permisiune și se instalează confortabil în fața domnului Raikes.

— În sfârșit, zise acesta, ce vreți de la mine?

Poirot îi răspunse printr-o întrebare:

— Vă amintiți de mine, domnule Raikes?

— Nu v-am văzut niciodată în viața mea.

— Eroare! Replică Poirot. N-au trecut mai mult de trei zile de când am stat, la câțiva pași departe unul de celălalt, în aceeași cameră, timp de cel puțin 5 minute.

— Nu-mi amintesc.

— Era în sala de așteptare a unui dentist.

Aceste cuvinte părură să facă o anumită impresie asupra tânărului. Își reveni imediat, dar își schimbă atitudinea. Renunță la insolență și se arată circumspect și prudent.

— Și? Zise el.

Poirot îl privea. Poate că exagera declarând că tânărul avea o figură de asasin, dar era sigur că avea un aer periculos. Ceea ce se remarcă mai ales la acest chip emaciat era maxilarul enorm și, de asemenea, ochii, care păreau ai unui iluminat sau ai unui fanatic. Avea haine de proastă calitate și mânca cu o voracitate pe care Poirot o considera revelatoare, ba chiar simbolică.

„Are el anumite idei, gândi Poirot, dar este un lup înfometat”.

Cu aceeași voce aspră, Raikes întrebă din nou:

— În sfârșit, pot afla și eu ce înseamnă această vizită?

— Vă displace?

— Nici măcar nu știu cine sunteți!

— Scuzați-mă!

Poirot își scoase portofelul din buzunar și-i întinse lui Raikes, peste masă, cartea sa de vizită. Bărbatul își aruncă o privire peste ea și i-o restituí detectivului. În privirea lui se putea citi acum mai mult mânie și ostilitate decât teamă.

— Deci, spuse el, dumneavoastră sunteți Hercule Poirot. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră...

— Sunt destul de cunoscut, remarcă Poirot cu obișnuita-i modestie.

— Sunteți polițist, continuă Raikes. De genul costisitor. Unul dintre aceia la care apelezi când nu te uiți la cheltuieli, când consideri că poți plăti orice preț ca să-ți salvezi pielea!

— Dacă nu vă beți cafeaua, zise Poirot, se va răci.

Vorbea blând, dar cu o voce sigură.

Raikes îl examinează cu o oarecare stupefacție.

— Cafeaua din țara asta este întotdeauna foarte proastă. Dar dacă n-o bei caldă este mizerabilă!

Raikes aprobă cu o vorbă și reluu:

— În sfârșit, unde vreți să ajungeți? Ce căutați aici?

Poirot dădu din umeri.

— Vroiam să vă văd.

— Într-adevăr?

Domnul Raikes își puse coatele pe masă.

— Dacă cumva căutați bani, domnule Poirot, ați greșit adresa! Oamenii cu care lucrez eu nu pot cumpăra ceea ce doresc să obțină. Întoarceți-vă la cel care vă plătește!

Poirot oftă.

— Deocamdată nu mă plătește nimeni!

— Nu-mi spuneți basme!

— Chiar dacă nu mă credeți, acesta-i adevărul. Timpul meu este prețios, dar pentru moment îl risipesc fără recompensă. Să spunem că o fac pentru a-mi satisface o curiozitate personală...

— Și tot pentru „a vă satisface curiozitatea personală” vă aflați, fără îndoială, deunăzi la blestematul ăsta de dentist?

Poirot clătină negativ din cap.

— Se pare că uitați că, atunci când te afli în anticamera unui dentist, înseamnă că ai nevoie să-ți îngrijești dantura. Era și cazul meu.

— Într-adevăr? Veneați la consultație?

— V-o mărturisesc.

— Ei bine, domnule Poirot, vă rog să mă scuzați, dar nu vă cred!

— E dreptul dumneavoastră! Răspunse Poirot. Dar, în cazul acesta, aș putea să vă întreb ce căutați dumneavoastră înșivă în salonul de așteptare? Domnul Raikes se strâmbă.

— Veneam, ca și dumneavoastră, să-mi îngrijesc dantura.

— Sufereați?

— Așa cum spuneți!

— Cu toate acestea ați plecat fără să-l fi văzut pe dentist!

— Ei, și? Mă privește!

Se făcu un moment de tăcere pe care Raikes o întrerupse pentru a spune cu o voce din care dispăruse orice urmă de ironie:

— Nu credeți că am vorbit destul fără să spunem nimic? Vă aflați acolo pentru a-i asigura protecție clientului dumneavoastră barosan. Nu i s-a întâmplat nimic? Atunci de ce vă plângeți? Scumpul dumneavoastră domn Alistair Blunt este perfect sănătos. Nu aveți nimic care să mă incrimineze? Deci?

— Unde v-ați dus, atunci când ați ieșit brusc din salonul de așteptare?

— Am părăsit casa.

— Ah!

Poirot se uita spre plafon.

— Dar, spuse el, nimeni nu v-a văzut ieșind.

— Ce importanță are?

— Ar putea avea. Nu uitați că cineva a murit în această casă la câteva minute după aceea!

— Vreți să vă referiți la dentist?

— Exact!

Raikes îl privi drept în ochi pe Poirot.

— Ați vrea să mă acuzați că l-aș fi ucis? Întrebă el. Asta-i intenția dumneavoastră? Ei bine, ar fi mai bine să renunțați! Tocmai am citit rezumatul anchetei care a avut loc ieri. Sărmanul de el s-a sinucis fiindcă a comis o eroare profesională care avea să aibă drept consecință moartea unuia dintre pacienții săi.

Poirot părea să nu fi auzit.

— Puteți dovedi că ați ieșit din casă la ora la care pretindeți? Întrebă el. Aveți pe cineva care să fie în măsură să spună unde vă aflați între orele 12:00 și 13:00?

Ochii lui Raikes priveau fix în aceia ai lui Poirot.

— Țineți neapărat ca s-o fi făcut eu? Probabil că Blunt ține la idee asta!

Poirot oftă agasat.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, dar pare să devină o obsesie a dumneavoastră! De ce reveniți mereu la Alistair Blunt? Nu lucrez pentru el și nici n-am lucrat niciodată. Nu mă interesează domnul Blunt și securitatea persoanei sale ci moartea unui om cinstit care lucra bine în profesiunea pe care și-o alesese!

Raikes dădu din cap.

— Sunt dezolat, răspuse el, dar nu vă cred. Că o recunoașteți sau nu, sunteți un polițist în slujba lui Blunt și mi-e de ajuns.

Trăsăturile chipului său deveniră dure și, aplecat peste masă, adăugă:

— În orice caz, vârați-vă bine în cap ideea că nu-l veți salva! Va trebui să dispară, el și tot ceea ce el reprezintă! Ne îndreptăm spre o ordine nouă care ne va debarasa de toți acești financiar corupți, de toți acești bancheri, care par să fi țesut peste lume o gigantică pânză de păianjen. Trebuie să fie înlăturați. Personal, nu am împotriva lui Blunt nimic altceva decât că reprezintă tipul de om pe care-l detest. Este un mediocru, dar căruia nu-i poți veni de hac decât cu dinamita. Face parte dintre acei oameni care zic: „Nu aveți dreptul să vă atingeți de ordinea stabilită!” Zău?... Ei bine, vom mai vedea noi asta! În lumea pe care ne-o dorim nu există loc pentru oameni ca Blunt, pentru indivizi care trăiesc din cultul unui trecut pe care-l detestăm! Aceștia sunt încă numeroși în Anglia, fosile înțepenite care sunt simbolurile decrepite ale unei epoci depășite! Îi vom suprima și vom crea o lume nouă! Auziți, o lume nouă!

Poirot se ridicase.

— Văd, domnule Raikes, zise el, că sunteți un idealist.

— Ei și?

— Și că în această calitate nu vă puteți preocupa deloc de moartea unui biet dentist!

— Într-adevăr, ce importanță are? Pronunță Raikes pe un ton plin de dispreț.

— Nu are niciuna pentru dumneavoastră, răspuse încetișor Poirot, dar pentru mine are. Tocmai în asta constă diferența între mine și dumneavoastră!

Când Poirot se întoarse acasă, George îl informă că era așteptat de o doamnă.

— Mi s-a părut cam nervoasă, adăugă el.

Cum doamna nu-și dăduse numele, Poirot încercă să ghicească cine ar putea fi, dar se înșelă în pronosticul făcut. Nu-și imagina, într-adevăr, că o va găsi în salonul său pe domnișoara Nevill Gladys, fosta secretară-asistentă a defunctului domn Morley.

Ea se ridică la intrarea lui:

— Dragă domnule Poirot, zise ea, foarte agitată, sunt dezolată că vă plictisesc, și vă mărturisesc că am ezitat foarte mult înainte de a veni. Știu că minutele dumneavoastră sunt prețioase și că aveți multe de făcut, dar sunt atât de nenorocită...

Poirot îi cunoștea pe englezi. Îi propuse o ceașcă de ceai. Domnișoara Nevill reacționează conform așteptării lui.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Poirot. După-amiază nu este prea înaintată, dar oricând poți să bei o ceașcă de ceai, nu-și așa?

Poirot, care considera de fapt că oricând te poți lipsi de o ceașcă de ceai, minți hotărât și, după câteva minute, datorită priceperii fidelului George, Poirot îi servea vizitatoarei sale prima ceașcă de ceai. Imediat după aceea, așa cum sperase și Poirot, domnișoara Nevill, grație fericitului efect al miraculoasei băuturi, își regăsea un pic calmul și echilibrul.

— Domnule Poirot, spuse ea, îmi cer din nou scuze că vă inoportunez. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră referitor la anchetă. M-a dezamăgit profund!

Poirot declară cu blândețe că ar fi fost surprins dacă nu s-ar fi întâmplat așa.

— Nu mă dusesem acolo pentru a face o depoziție, continuă domnișoara Nevill, ci pentru că eu consideram că cineva trebuia să o însoțească pe domnișoara Morley. Mai era și domnul Reilly, dar domnișoara Morley nu prea-l apreciază. Am considerat deci că este de datoria mea să-i fiu alături...

— Ați făcut foarte bine!

— Era ceva normal. Am lucrat mai mulți ani cu domnul Morley și tristul său sfârșit a însemnat o încercare dureroasă pentru mine. A daug că ancheta n-a rezolvat nimic!

— Lucru care nu mă surprinde deloc.

Domnișoara Nevill se aplecă spre Poirot.

— Știți, domnule Poirot, că poliția se înșeală complet?

— Cum așa?

— Este imposibil ca lucrurile să se fi petrecut cum pretinde ea! Este exclus ca domnul Morley să se fi înșelat asupra dozei de anestezic injectat în gingia unui bolnav.

— Credeți?

— Sunt sigură de asta! Se întâmplă ca unii bolnavi să suporte mai greu anestezicul, dar de vină este temperamentul lor, cel mai adesea cauza o

constituie vreo boală de inimă de care suferă aceștia. Dar o eroare în dozarea anestezicului este un lucru aproape imposibil. Obişnuinţa medicului este atât de mare încât nici măcar nu mai trebuie să fie atent la ceea ce face. În mod automat, aproape fără să-şi dea seama, el ia în seringă cantitatea exactă de anestezic necesar.

Poirot aprobă dând din cap.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el.

Domnişoara Nevill continuă:

— La dentist, doza nu se schimbă niciodată. Farmacistul poate comite erori pentru că preparatele sale nu sunt întotdeauna identice, medicul se poate înşela în timp ce scrie reţeta. Pentru un dentist, însă, este cu totul altceva!

— N-aţi vrut să faceţi aceste declaraţii în faţa curţii? Zise Poirot.

Gladys Nevill ezită puţin înainte de a răspunde.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Şi asta pentru că poate mi s-ar fi interpretat greşit depoziţia. Eu ştiu că domnul Morley ar fi fost incapabil să-l asasineze pe unul din pacienţii săi, dar dacă aş fi spus ceea ce tocmai v-am spus dumneavoastră, nu s-ar fi conchis că eroarea aceasta fusese comisă intenţionat?

— Foarte adevărat, zise Poirot.

— Iată de ce am venit să vă gădesc, domnule Poirot. Poliţia oficială ar putea să nu priceapă şi, cu toate acestea, trebuie totuşi ca cineva să ştie că lucrurile nu s-au petrecut cum se spune!

— Aveţi dreptate, declară Poirot. Necazul e că asta nu interesează pe nimeni.

Ea îl privi stupefiată.

— Mi-ar plăcea, reluă el, să-mi vorbiţi despre acea telegramă pe care aţi primit-o, cea care v-a făcut să părăsiţi Londra în ziua cu pricina.

— Sinceră să fiu, domnule Poirot, răspunse ea, nu ştiu ce să cred despre telegramă. Este o poveste foarte stranie! Nu numai că persoana care a expediat-o mă cunoştea bine, dar o cunoştea şi pe mătuşa mea şi ştia unde locuieşte.

— Să fi fost deci trimisă de unul dintre prietenii dumneavoastră?

— Nu văd pe care dintre ei l-aş putea acuza, rezonabil vorbind.

— Atunci?

Era evident faptul că întrebare o jena pe tânără.

— La început, zise ea în sfârşit, când am aflat că domnul Morley s-a sinucis, m-am întrebat dacă nu cumva el mi-a trimis acea telegramă.

— Nu pentru că era vorba de dumneavoastră ci doar pentru că vroia să fie singur?

— Da. Numai că, reflectând mai atent, am considerat că este o presupunere lipsită de logică, chiar dacă el avea intenţia să se sinucidă într-adevăr. Chiar că nu mai ştiu ce să cred. În schimb, Frank, este un prieten de-al meu, după cum ştiţi, şi-a băgat mai întâi în cap o idee complet absurdă. Crede că eu mi-am trimis telegrama ca să-mi pot petrece ziua cu altcineva. Ca şi cum aş fi capabilă de aşa ceva!

— Mai există și un „altcineva”?

Domnișoara Nevill roși.

— Bineînțeles că nu! Numai că Frank s-a schimbat mult în ultima vreme. A devenit supărăcios, gelos. Fără îndoială că și-a pierdut serviciul și încă nu și-a putut găsi altă slujbă!... Nu există nimic mai rău pentru un bărbat decât să nu aibă de lucru și, în ultimele săptămâni, mi-am făcut multe griji pentru Frank!

— Cred că a fost foarte surprins când a descoperit că în ziua aceea lipseați.

— Da... Și este de înțeles! Venise să mă anunțe că își găsisese un loc de muncă... Un loc minunat unde avea să câștige zece lire pe săptămână. Nu mai voia să aștepte, voia să-mi împărtășească numaidecât vestea cea mare... Și mai cred și că nu era deloc supărat să i-o aducă la cunoștință domnului Morley. Era foarte vexat de faptul că domnul Morley nu avea o părere bună despre el și, în plus, credea că patronul meu încerca să mă îndepărteze de el.

— Și se înșela în privința asta?

— Da... Sau, mai bine spus, da și nu! Evident, Frank a avut mai multe slujbe și n-a păstrat-o pe niciuna din ele, deci se poate considera că nu a fost prea serios. Dar s-a îndreptat. Cred mult în posibilitatea de a-i schimba pe oameni prin influența noastră. Când un bărbat are sentimentul că o femeie se bizuie pe el, încercă să fie demn de ea. Nu sunteți de aceeași părere?

Poirot își stăpâni zâmbetul, dar se feri să comenteze. Cuvintele acestea le mai auzise, fiind pronunțate de sute de femei, care, ca și Gladys, credeau cu un optimism incurabil în puterea de mântuire a dragostei. Considera că, în proporție de unu la o mie, nu se înșelau.

— Aș vrea să-l întâlnesc pe prietenul dumneavoastră, zise el.

— Aș fi foarte fericită să vi-l prezint, spuse ea imediat, dar în prezent nu este liber decât duminica. Toată săptămâna lucrează în afara Londrei.

— E vorba de noua lui slujbă, nu? Cu ce se ocupă de fapt?

— Nu știu exact. Cred că are un post de secretar. Depinde de un minister. Eu îi scriu la adresa din Londra și de acolo scrisorile mele îi sunt trimise mai departe.

— Nu vi se pare curios?

— Faptul acesta m-a mirat mai întâi, dar Frank m-a asigurat că este perfect normal...

Poirot reflectă câteva minute fără să scoată o vorbă, apoi spuse:

— Mâine este duminică! Vreți să-mi faceți plăcerea să luați amândoi masa cu mine la Logan? Aș dori să vorbesc despre această nefericită afacere cu amândoi.

Frank Carter era un tânăr de talie mijlocie, îmbrăcat cu o eleganță ieftină. Avea ochii foarte apropiați unul de celălalt, și un mod curios de a se foi pe scaun atunci când o întrebare îl punea în încurcătură.

Lăsa impresia că nu are încredere în Poirot împotriva căruia părea a fi fost pus în gardă.

— Nu știam, domnule Poirot, declară el încă de la început, că vom avea plăcerea să luăm masa cu dumneavoastră. Gladys nu m-a anunțat.

Poirot zâmbi.

— Nu e vina ei. Ieri am aranjat această întâlnire! Moartea domnului Morley o preocupa mult pe domnișoara Nevill și mi-am spus că, poate, dacă am mai discuta împreună...

Frank Carter îl întrerupse pe detectiv fără să-i pese de conveniențe.

— M-am săturat până peste cap de moartea domnului Morley! Nu te poți gândi la altceva, Gladys? După câte știu, nu era o persoană chiar atât de remarcabilă!

— Frank! Exclamă ea. Cum poți vorbi astfel? Era un om foarte cumsecade! Nu mi-a lăsat o sută de lire? Ieri seară am primit scrisoarea!

— Posibil, replică tânărul cu o evidentă proastă dispoziție. Nu și-a făcut decât datoria. Te speteai muncind. Și cine primea toate beneficiile? Domnul Morley, desigur!

— Mă plătea cu larghețe.

— Nu e și părerea mea. Micuța mea Gladys, ești mult prea modestă și de aceea lumea te exploatează! Încă din prima zi mi-am dat seama de caracterul lui Morley, și de aceea a făcut tot ce i-a stat în puteri să te determine să-mi dai papucii!

— Nu știa...

— Știa foarte bine!... Și de n-ar fi murit, i-aș fi spus eu vreo două vorbe! Poirot consideră că era oportun să intervină.

— Fără îndoială că vă referiți la acele câteva cuvinte pe care intenționați să i le spuneți când v-ați dus la el, chiar în ziua în care a murit?

— Cine v-a spus că am trecut pe la el?

— Nu este exact?

— Era dreptul meu! Vroiam s-o văd pe domnișoara Nevill.

— Și vi s-a spus că lipsește.

— Da... Și chiar mi s-a părut că nu-i o treabă curată. De aceea i-am și spus roșcatului care apăruse la ușă că aștept să-l văd pe domnul Morley. Trecuse cam multă vreme de când făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a o asmuți pe Gladys împotriva mea. Îmi propusesem să-i spun că nu sunt un biet milog lipsit de orice mijloace, că am descoperit o slujbă interesantă și că era cazul ca Gladys să-i facă o plecăciune pentru a-și lua rămas bun și a se ocupa de propriul ei trusou!

— Dar, în definitiv, nu i-ați spus nimic din toate astea?

— Nu! M-am plictisit să aștept în cripta lui și am plecat.

— La ce oră?

— Nu-mi mai amintesc.

— La ce oră sosiserăți?

— Nu știu. Probabil, un pic după ora 12:00.

— Și cât ați rămas? O jumătate de oră?... Mai mult... Sau mai puțin?

— Nu mai știu, v-am spus! Nu fac parte dintre acei oameni care stau tot timpul cu ochii pe ceas!

— Cât timp ați stat acolo se mai afla cineva în sala de așteptare?

— Când am intrat, se afla acolo un tip cam gras și cu pielea unsuroasă.

După plecarea lui, am rămas singur.

— În cazul acesta, probabil că ați plecat înainte de 12 și jumătate, căci la ora aceea a venit o doamnă.

— Probabil! Pivnița aceea începuse să mă calce pe nervi.

Poirot îl privea pe Frank Carter și reflecta. Avea impresia că spusele tânărului erau lipsite de sinceritate. Cu toate acestea, continuă conversația pe tonul cel mai prietenos.

— Domnișoara Nevill mi-a spus că ați avut norocul să găsiți un post bun.

— Nu e rău plătit!

— Zece lire pe săptămână, nu-i așa?

— Ba da! Un preț cinstit, nu? Și asta dovedește că, atunci când vreau, știu eu să mă descurc! Se umfla în pene.

— Munca nu este prea grea? Întrebă Poirot.

— Mă descurc!

— Interesantă?

— Foarte interesantă. Dar, dacă tot vorbim de meserii, aș fi curios să știu cum se descurcă detectivii particulari! Îmi imaginez că li se întâmplă destul de rar să facă pe Sherlock Holmes și că se ocupă cel mai adesea de divorțuri.

— Eu refuz întotdeauna astfel de afaceri, zise Poirot.

— Zău? Și, atunci, din ce trăiți?

— Mă descurc, dragă prietene, mă descurc...

— Și apoi, domnule Poirot, zise cu amabilitate Gladys, dumneavoastră sunteți în fruntea eșalonului! Sunteți genul de detectiv la care fac apel potențaii: regele, ministrul de interne, ducesele...

Poirot se întoarse spre tânără.

— Mă flatați, murmură el.

Surâdea, iar tonul lui nu era prea convins.

Poirot se întoarse pe jos acasă. Era gânditor. De îndată ce sosi, îl chemă pe Japp la telefon.

— Scuză-mă că te deranjez, dragă prietene, dar aș fi vrut să știu dacă ai găsit ceva referitor la telegrama primită de Gladys Nevill.

— Afacerea continuă să te preocupe? Ei bine, pentru că asta te tracasează, află că a existat într-adevăr o telegramă! Lovitura era bine organizată. Mătușa locuiește la Richbourne, în Somerset. Telegrama a fost expediată din Richbam, care este, după cum știi, un foburg din Londra...

— E tare, zise Poirot, foarte tare! Dacă domnișoara Nevill ar fi aruncat o privire pe telegramă ca să vadă de unde a fost expediată, cuvântul „Richbam” semăna destul de bine cu „Richbourne” pentru a o convinge că aceasta venea chiar din Somerset...

Adăugă, după un moment de tăcere:

— Știi ce cred, Japp?

— Nu!

— Ei bine, tocmai încep să-mi spun că afacerea asta este condusă de un tip foarte inteligent!

— Hercule Poirot vrea să fie o crimă, deci este o crimă!

— Cum îți explici telegrama?
— O coincidență. Cineva a vrut s-o păcălească pe tânără...
— De ce?
— Dragul meu Poirot, lucrurile acestea nu se explică! Un mistificator operează din plăcere. Să spunem, dacă vrei, că suferă de o deviație a simțului umorului...
— În orice caz, este curios faptul că acesta a ales, pentru a-i face această glumă domnișoarei Nevill, exact ziua în care Morley avea să comită greșeala pe care o știi!
— Nu spun, preciză Japp, că nu există o relație de la cauză la efect între aceste două fapte. Morley este grăbit tocmai fiindcă domnișoara Nevill lipsește, și pentru că este grăbit, comite o greșeală!
— Nu cred una ca asta, zise Poirot.
— Bănuiam eu! Dar vezi unde te conduce raționamentul dumitale? Dacă s-a vrut îndepărtarea domnișoarei Nevill într-un scop determinat, asta înseamnă foarte probabil că Morley însuși i-a trimis telegrama. De aici rezultă că el l-a omorât în mod voluntar pe Amberiotis și nu din greșeală!
Poirot tăcea. Japp insistă:
— Deci, Poirot, ce spui?
— Spun, răspuse Poirot, că este posibil ca Amberiotis să nu fi fost omorât de Morley.
— Imposibil. Nimeni nu a venit să-l vadă la Savoy. A luat masa în camera sa, iar medicii sunt categorici: nici o urmă de drog în stomac. Nu a fost înghițit, ci injectat. Și atunci? Nu, Poirot, afacerea este limpede...
— Asta vor să ne facă să credem!
— Comisarul principal este mulțumit în felul acesta!
— Și nu-i mai trebuie nici o explicație nici în legătură cu dispariția domnișoarei Sainsbury Seale?
— Asta-i altceva! Ancheta continuă. Trebuie să fie pe undeva femeia asta! Omul nu dispare așa...
— Ba s-ar zice că da!
— Moartă sau vie, se află undeva! Și, în ce mă privește, consider că n-a murit.
— De ce nu?
— Fiindcă i-am fi găsit deja trupul.
— Toate cadavrele se recuperează așa de repede?
— Vrei, fără îndoială, să insinuezi că a fost asasinată și că o vom descoperi într-o bună zi, în adâncurile vreunei cariere, hăcuită mărunț precum carnea tocată, făcută bucăți?
— Nu insinuez nimic, dragă prietene. Numai că mi se pare că există efectiv persoane dispărute și a căror urmă nu se mai găsește niciodată.
— Se întâmplă foarte rar. Multe femei dispar, de acord, dar sfârșim aproape totdeauna prin a le regăsi. În nouă cazuri din zece este vorba de o poveste de dragoste. Se aflau pe undeva în compania unui bărbat. Nu cred însă să fie și cazul cu Mabelle a noastră cu doi L și E.

— Nu se știe niciodată, zise Poirot cu prudență. Totuși, consider ca și dumneata că-i puțin probabil. În orice caz, este sigur că-o vei găsi zilele astea?

— Absolut sigur. Semnalmentele sale sunt publicate în presă și difuzate la radio.

— Evident, asta ne-ar putea ajuta...

— Nu te mai necăji, prietene, conchise Japp. O să-o găsim pe frumoasa dumitale cu desuurile sale de lână cu tot!

Poirot puse receptorul la loc.

George, care intrase în vârful picioarelor, după cum obișnuia, aranja pe o măsuță o cană cu ciocolată fierbinte și o farfurie cu prăjituri.

— George, zise Poirot, iată-mă perplex!

— Într-adevăr, domnule? Sunt dezolat!

Poirot își turnă o ceașcă de ciocolată. Învârti apoi îndelung, fără să scoată o vorbă, lingurița în lichidul consistent. George, atent și respectuos, nu se mișca. Se întâmpla uneori ca Hercule Poirot să-și discute anchetele cu valetul său ale cărui păreri îi erau prețioase. După anumite semne, care ar fi rămas neobservate unui servitor mai puțin perspicace, George își dăduse seama că un astfel de moment se apropia.

— Presupun, George, zise Poirot, că ai aflat de moartea dentistului meu.

— Domnul Morley, domnule? Da, domnule. E foarte trist, domnule. S-a împușcat, cred?

— Asta-i părerea generală. Dacă nu s-a sinucis, a fost asasinat.

— Da, domnule.

— Și, dacă a fost ucis, se pune problema să aflăm cine a făcut-o.

— Foarte adevărat, domnule.

— Aduug, George, că numărul persoanelor care ar fi putut să-l omoare este limitat. Nu pot fi vinovate decât persoanele care se aflau în casă în momentul morții sale sau cele care s-ar fi putut afla acolo.

— Cu siguranță, domnule.

— Iată care sunt aceste persoane: o bucătăreasă și o cameristă, doi servitori devotați, pe care i-aș scoate de pe lista suspectilor fără să ezit, o soră care-l iubea mult și pe care n-o văd omorându-l, dar care-l moștenește, considerație financiară pe care nu ne putem permite să o neglijăm, un asociat, inteligent și capabil, care ar fi putut acționa dintr-un motiv pe care-l ignorăm; un tânăr valet destul de obtuz, care are capul îmbâcsit de romane polițiste; și, în sfârșit, un grec cu antecedente cam suspecte.

George tuși ușor.

— Cu străinii aceștia, domnule...

— Sunt cu totul de părerea ta, George. Grecul era vinovatul cel mai indicat. Numai că se întâmplă ca acest grec să moară și el, în aparență ucis de domnul Morley, fără ca noi să putem spune dacă acesta l-a suprimat în mod voluntar sau dacă este doar vorba de o eroare nefericită.

— Este posibil, domnule, ca cei doi bărbați să se fi omorât reciproc. Putem presupune că aveau atât unul cât și celălalt idei asasine, pe care le-au pus și unul și celălalt în practică, deși fiecare ignora intențiile celuilalt.

Hercule Poirot aprobă printr-o succesiune de mormăieli:

— Foarte ingenios, George, zise el apoi. Dentistul îl asasinează pe nefericitul gentleman care s-a așezat pe fotoliul din fața lui și nu-și dă seama că exact în momentul respectiv victima sa se gândește la clipa foarte apropiată în care își va scoate revolverul din buzunar pentru a-l executa. Lucrurile s-ar fi putut petrece în felul acesta, dar îți mărturisesc că ipoteza nu mă încântă. Și, în plus, lista suspectilor noștri nu-i închisă. Mai există două persoane care se puteau afla în casă în momentul indicat. Au fost văzuți plecând toți pacienții care l-au precedat pe monsieur Amberiotis, cu excepția unuia singur, un tânăr american care a părăsit salonul de așteptare pe la 12 fără 20, dar pe care nimeni nu l-a văzut ieșind din casă. Trebuie deci să-l includem printre posibii suspecti. Mai trebuie, de asemenea, să figureze pe listă un anume domn Frank Carter, care nu era pacient, dar care a venit puțin după ora 12 cu speranța să-l vadă pe Morley. Nici pe el nu l-a văzut nimeni retrăgându-se. Acestea-s faptele, bunul meu George. Ce crezi despre ele?

— La ce oră a fost comisă crima, domnule?

— Între ora 12 și 12:25, dacă vinovatul este domnul Amberiotis. Dacă-i altcineva, după ora 12:25, căci, mai devreme, domnul Amberiotis ar fi văzut cadavrul.

George reflectă. Poirot îl încurajă din priviri.

— Deci, George?

— Mă frapează un lucru, domnule...

— Da?

— Faptul că va trebui să vă căutați un alt dentist.

— George, exclamă Poirot, te întreci pe tine însuși! Este un lucru evident de care nu-mi dădusem seama încă.

Încântat, George părăsi încăperea.

Poirot își bău ciocolata cu înghițituri mici, continuând să reflecteze la faptele pe care le trecuse în revistă. Afacerea se prezenta așa cum tocmai o rezumase în aspectele ei generale. Asasinul, oricare i-ar fi fost mobilurile, era neapărat una din persoanele despre care vorbise.

Nici nu-și formulase bine gândul și Poirot își dădu seama brusc că lista era incompletă: uitase un nume. Era, fără îndoială, puțin probabil ca acesta să fie numele asasinului.

Dar omul era în casă în momentul crimei, deci trebuia să fie trecut pe listă.

Sub celelalte nume, Hercule Poirot îl scrisese și pe acela al domnului Barnes.

— Domnule, zise George, o doamnă dorește să vă vorbească la telefon!

Acum câte zile, Hercule Poirot se înșelase încercând să ghicească numele doamnei care-i venise în vizită. De data aceasta pronosticul său fu excelent: vocea care-i ajunse la ureche era exact cea pe care o aștepta.

— Monsieur Hercule Poirot?

— Eu însumi, doamnă.

— Jane Olivera la aparat. Nepoata domnului Alistair Blunt.

— Omagiile mele, domnișoară Olivera.

— V-ar fi posibil să veniți până la locuința unchiului meu? Ați afla aici lucruri care, cred eu, v-ar interesa.

— Este posibil. La ce oră v-ar conveni?

— Se poate la ora șase și jumătate?

— Contați pe mine!

— Sper că nu v-am deranjat de la activitatea dumneavoastră?

— Absolut deloc, domnișoară Olivera. Așteptam telefonul dumneavoastră.

Hercule Poirot puse receptorul la loc, surâzând. Se întreba de ce pretext se folosea Jane Olivera pentru a-l determina pe Alistair Blunt să-l convoace la el acasă.

Nu fu lăsat să aștepte și, de îndată ce sosi, fu introdus în marea bibliotecă ale cărei ferestre dădeau spre Tamisa. Instalat în fața biroului său, Alistair Blunt se juca distrat cu un coupe-papier. Avea aerul obosit al bărbatului pe care femeile din familie îl inoportunează de câtva timp.

Jane Olivera stătea în picioare aproape de șemineu împreună cu o femeie de o oarecare vârstă, mărunțică și grasă care, în momentul intrării lui Poirot, declară cu însuflețire că „nu era posibil să nu se țină seama de opinia sa în privința respectivă”.

Alistair Blunt îi răspunse că avea foarte multă dreptate și se ridică pentru a-l întâmpina pe Poirot.

— Cum presupun că veți discuta acum tot felul de orori, adăugă doamna, cred că mă voi retrage.

— În locul tău, mamă, zise Jane Olivera, aș proceda la fel.

Urmând sfatul fiicei sale, Julia Olivera ieși din încăpere cu măreție, prefăcându-se că nu a remarcat prezența lui Poirot.

— Domnule Poirot, zise Alistair Blunt, foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați deranjat. Cred că o cunoașteți pe domnișoara Olivera, nu? Dânsa m-a rugat să vă chem...

— Este vorba, explică Jane Olivera, de această femeie care a dispărut. Domnișoara nu-mai-știu-cum Seale...

— Domnișoara Sainsbury Seale.

— Exact! Un nume cum nu se poate mai pretențios! Să lăsăm asta! Cine vorbește, unchiule, tu sau eu?

— Cred că ție îți revine sarcina!

Jane Olivera se întoarse spre Poirot:

— Este posibil, domnule Poirot, zise ea, ca ceea ce vă povestesc să fie lipsit de importanță, dar mi s-a părut că trebuie să vă aduc la cunoștință.

— Vă ascult.

— Ultima dată când unchiul meu s-a dus la dentist, nu deunăzi, ci acum trei luni, l-am însoțit. Era în „Rolls-ul” său, cu care trebuia apoi să-mi continui drumul la niște prieteni în Regent's Park, pentru ca apoi șoferul să se întoarcă la dentist după unchiul meu. Mașina s-a oprit la numărul 58, în Queen Charlotte Street, unchiul meu a coborât și, chiar în momentul acela, o doamnă a ieșit din casă, cu coafura în dezordine, știți... Genul artist. A venit drept spre unchiul meu și, cu o voce cam pițigăiată, i-a spus: „Ah! Domnule

Blunt! Sunt singură că nu vă mai amintiți de mine"! Bineînțeles, am remarcat imediat după figura pe care o făcea unchiul meu că persoana nu se înșela deloc și că unchiul meu nu-și amintea s-o mai fi văzut!

Alistair Blunt oftă.

— Atâția oameni mă abordează cu această frază-pretext!

— Unchiul meu, continuă Jane Olivera, aștepta urmarea cu o figură pe care i-o cunosc bine, un aer de o credulitate politicoasă care nu l-ar înșela nici pe un copil de trei ani. Cu o lipsă totală de convingere el declară că-și amintește foarte bine de dânsa, iar aceasta continuă: „Eram o foarte bună prietenă a scumpei dumneavoastră soții”!

— Și asta mi se spune destul de des, remarcă Alistair Blunt cu o voce plictisită. Urmarea se modifică puțin. Este vorba întotdeauna de ceea ce se cheamă „tapat”. De data aceea am scăpat cu 5 lire donate nu știu cărei Misiuni din Zeanana. Nu era scump!

— O cunoscuse într-adevăr pe soția dumneavoastră? Întrebă Poirot.

— Greu de spus, răspuse Blunt. Faptul că această doamnă se interesa de Misiunile din Zeanana îmi dă dreptul să cred că, dacă ar fi cunoscut-o pe soția mea, aceasta s-ar fi petrecut în India, unde ne aflăm împreună acum zece ani. Oricum, însă, nu putea fi foarte bună prietenă de-a Rebeccăi. Altfel aș fi cunoscut-o și eu. Fără îndoială, o fi întâlnit-o pe soția mea în vreun salon...

— Eu personal cred că n-o văzuse în viața ei pe mătușa mea, zise Jane Olivera. Doar că îi trebuia un pretext pentru a-ți se adresa...

— Foarte posibil.

Se simțea foarte multă indulgență în tonul său.

— În orice caz, reluă Jane Olivera, eu consider că felul în care-ncerca să-ți se facă cunoscută este tare ciudat!

Blunt dădu din umeri.

— Îmi vroia contribuția la lista de subscripții, asta-i tot!

— A mai încercat să ia legătura cu dumneavoastră după aceea? Întrebă Poirot.

— Nu, spune Blunt. N-am mai auzit vorbindu-se despre ea și-i uitasem chiar și numele când Jane i-l descoperi în ziar.

Jane Olivera conchise cam fără convingere:

— Oricum, domnule Poirot, m-am gândit că este un amănunt pe care trebuia să-l cunoașteți.

Poirot se ridică.

— Vă mulțumesc, domnișoară Olivera; mă voi retrage pentru că știu, domnule Blunt, că sunteți foarte ocupat.

— Vă conduc, zise Jane.

Hercule surâse pe sub mustață.

Coborâră unul lângă celălalt scara mare. La parter, Jane Olivera îl invită pe Poirot să intre într-o cameră mică ce dădea într-un hol. După ce ușa fu închisă, ea îl privi drept în ochi pe detectiv și spuse:

— Ce vroiați să spuneți adineauri când ați afirmat că așteptați telefonul meu?

Poirot își ridică mâinile, îndepărtându-le una de cealaltă:

— Exact ceea ce am spus, răspuse el, zâmbind. Așteptam telefonul dumneavoastră și ați telefonat!

— Știați că o să telefonez în legătură cu această doamnă Sainsbury Seale?

Poirot dădu negativ din cap.

— Aceasta, explică el, era un pretext. La nevoie ați fi găsit altceva.

— Dar de ce naiba îmi atribuiți intenția de a vă telefona?

— Vreți să-mi spuneți de ce ați vrut să-mi dați mie această mică informație referitoare la doamna Sainsbury Seale și nu ați comunicat-o, cum era și normal, la Scotland Yard?

— Foarte bine, domnule Știu-Tot, foarte bine! Ce știți exact?

— Știu că persoana mea vă preocupă de când ați aflat că i-am făcut, deunăzi, o vizită cuiva care locuiește la Holbom Palace Hotel.

Ea îl privea cu o stupoare neprefăcută. Chipul ei își schimbă culoarea. Niciodată n-ar fi crezut Poirot că o piele atât de brună ar putea să pară atât de verde.

— M-ați chemat aici, continuă el, foarte calm, pentru că vroiați să știți ce am „în gușă”. Scuzați-mi expresia! Vă interesează de fapt ce știu despre domnul Howard Raikes.

— Nu știu despre cine vorbiți!

Poirot continuă fără a ține seama de această afirmație făcută fără prea mare speranță:

— Vă voi evita osteneala de a-mi pune întrebările abile la care, fără îndoială, v-ați gândit. Vă voi spune ceea ce știu sau, mai bine zis, ceea ce am ghicit. Prima dată când am venit aici cu inspectorul Japp, ați fost surprinsă văzându-ne și... Foarte neliniștită. V-ați gândit numaidecât că i s-a întâmplat ceva unchiului dumneavoastră. De ce?

— Ei, Doamne, pentru că este unul dintre oamenii cărora li se pot întâmpla astfel de lucruri. Într-o zi, după nu mai știu ce împrumut balcanic, am primit prin poștă o bombă. Și deseori găsește, în corespondența sa, scrisori de amenințare.

— Inspectorul-șef Japp, reluă Poirot, v-a spus atunci că un dentist, domnul Morley, fusese asasinat. Vă amintiți răspunsul dumneavoastră? Ați spus: „Dar este stupid”!

Ea își mușcă buzele.

— Am spus eu asta? Făcu ea. Reflecția a fost într-adevăr stupidă!

— Mi s-a părut mai mult curioasă decât stupidă. Ea dezvăluia faptul că erați la curent cu existența domnului Morley și că vă așteptați ca să i se întâmple ceva, nu acestuia ci...

— Vă place să vă spuneți povești, nu-i așa?

Poirot continuă fără să-i dea atenție.

— Acest „ceva” care trebuia să se întâmple în casa lui Morley era așteptat, sau mai bine zis temut, de dumneavoastră. Văzându-ne, v-ați temut ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva unchiului dumneavoastră. Asta înseamnă că dumneavoastră știați ceva ce noi ignoram. Am trecut în revistă

oamenii care s-au perindat în ziua aceea pe la imobilul din Queen Charlotte Street nr. 58 și am descoperit imediat unica persoană cu care, în mod rezonabil, ați fi putut fi dumneavoastră în relație; este vorba de acest tânăr american despre care vorbeam mai adineauri, domnul Howard Raikes.

— Este pasionant ca un foileton! Aștept cu nerăbdare episodul următor.

— Am fost să-l văd pe domnul Howard Raikes. Este un om ce are, probabil, o oarecare educație și care este periculos.

Nu mai continuă. Privea cu atenție chipul tinerei. Părea visătoare. După câteva clipe, surâse:

— Renunț, zise ea. Ați câștigat, domnule Poirot. Este adevărat că muream de frică.

Devenind serioasă, continuă.

— Domnule Poirot, vă voi spune câteva lucruri pe care prefer să vi le povestesc personal căci îmi dau seama că veți sfârși prin a le descoperi. Pe bărbatul acesta, Howard Raikes, îl iubesc. Sunt nebună după el. Mama m-a dus în Europa ca să mă îndepărteze de el. Cel puțin acesta este unul din motivele șederii noastre aici, celălalt fiind speranța mamei că unchiul meu, cunoscându-mă mai bine, îmi va lăsa moștenire averea sa. Mama mamei mele era sora Rebeccăi Amholt și eu nu-i sunt decât nepoată de gradul al doilea lui Alistair Blunt, dar el nu are alte rude mai apropiate. Și apoi, sunt sinceră cu dumneavoastră, domnule Poirot, așa este mama! Suntem foarte, foarte bogate, odios de bogate, ca să mă exprim ca Howard, dar averea noastră nu-i nimic în comparație cu aceea a unchiului, și mama consideră că mi-ar sta grozav în calitate de unică moștenitoare a unchiului!

Tăcu o clipă, reflectând. Apoi, reluă:

— Cum să vă fac să înțelegeți? Howard detestă ideile în care am fost eu crescută și ar vrea să le poată distruge. Și, uneori, gândesc și eu exact ca el! Îl iubesc mult pe unchiul Alistair, dar sunt momente în care mă exasperez. Este atât de burghez, atât de prudent, atât de tipic englez! Mi se întâmplă să-mi spun că este una din acele ființe care constituie o piedică în calea progresului, fiind printre cei care trebuie în mod necesar să dispară dacă vrem să putem schimba ceva.

— Domnul Raikes, se pare, v-a convertit la ideile sale!

— Da... Și nu! Howard vede mai departe decât aproape toți ceilalți. Dar mulți oameni sunt de acord cu el până la un anumit punct, mulți oameni care consideră că s-ar putea încerca ceva cu unchiul Alistair și cu cei asemenea lui, presupunând că aceștia ar accepta. Numai că nu vor fi niciodată de acord! Stau liniștiți în fotoliile lor, dau din cap și spun: „Nu putem să ne asumăm acest risc!” sau „Din punct de vedere economic lucrul acesta nu merge!” sau „Trebuie să ținem seama de responsabilitățile noastre!” ori: „Nu uitați lecțiile istoriei...!”. Dar tocmai asta trebuie să facem! Istoria ține de trecut! N-o vedem decât întorcându-ne în urma noastră. Iar noi trebuie să privim înainte!

— Și-i interesant ce se vede acolo?

Ea răspunde pe un ton de reproș:

— Vorbiți ca unchiul Alistair!

— Poate pentru că și eu sunt bătrân, făcu el. Urmă un moment de tăcere. După oare, cu o voce foarte diferită, acea voce oarecum severă cu care vorbea când îi lua cuiva interogatoriul, Poirot o întrebă de ce ținuse Howard Raikes să aibă programare la domnul Morley.

— Era ideea mea, declară Jane Olivera. Voiam ca el să-l întâlnească pe unchiul Alistair și nu găsisem alt mijloc. Mi-a spus lucruri atât de răutăcioase și de nedrepte despre unchiul meu, a vorbit despre el cu așa o ură încât am vrut să fac ceva. Eram sigură că, întâlnindu-l măcar o dată pe unchiul Alistair, sentimentele lui s-ar schimba. Nu putea să nu descopere că unchiul este un om de treabă, simplu, amabil și simpatic. Însă, din cauza mamei, care ar fi stricat totul, îmi era imposibil să organizez o întâlnire altundeva...

— Și, întrebă Poirot, de aceea vă era teamă, pentru că dumneavoastră erați autoarea acestei întâlniri?

— Da, murmură ea, lăsând capul în jos. Pentru că, uneori, Howard se lăsă dus de mânie. El... El...

Poirot îi veni în ajutor.

— El se pronunță în favoarea acțiunii directe. Când vrei să distrugi, să nimicești, să extermini...

Ea îl întrerupse cu un strigăt.

— Nu spuneți așa ceva, domnule Poirot, vă implor!

IV. Șapte, opt, și frumos și drept le-așed.

Timul trecea. Se scursese mai mult de o lună de la moartea domnului Morley și nu aveau încă nici o veste din partea domnișoarei Sainsbury Seale. De fiecare dată când se gândea la asta, Japp se înfuria. În ziua aceea, după ce trase o înjurătură, el exclamă:

— În sfârșit, Poirot, femeia asta trebuie să se afle undeva!

— Sau a murit, sau trăiește! Dacă a murit, unde-i corpul? Să presupunem că s-a sinucis...

— Încă o sinucidere?

— Să nu mai discutăm chestiunea asta! Dumneata persiști să crezi că Morley a fost asasinat, eu rămân convins de faptul că singur și-a pus capăt zilelor.

— Tot nu știi de unde și-a procurat revolverul?

— Nu. Era o armă străină.

— Interesant detaliu.

— Nu în sensul atribuit dumneata! Morley a călătorit mult. Făcea croaziere cu sora lui și se poate foarte bine să-și fi cumpărat acest revolver în cursul unei escale. În călătorie oamenii se lasă adesea tentați de arme. Asta le dă iluzia că duc o viață periculoasă.

Poirot asculta, evident sceptic.

— Dar, continuă Japp, să nu ne îndepărtăm de la problema noastră! Spuneam, atenție, este o simplă presupunere, că dacă această blestemată de femeie s-a sinucis, dacă, de exemplu, s-a aruncat în apă, corpul său ar fi trebuit să fi fost găsit la ora actuală... De altfel, același lucru ar fi trebuit să se petreacă și dacă ar fi fost asasinată.

— Doar dacă nu cumva, obiectă Poirot, i-a fost atârnată cadavrului vreo greutate înainte de a fi aruncat în Tamisa...

— Într-o noapte fără lună, pe undeva pe la Limehouse? Vorbești, dragul meu Poirot, ca o femeie care scrie romane foileton!

— Știu! Și nu spun lucrurile astea fără să roșesc!

— Desigur, vreo bandă de răufăcători internaționali s-o fi ocupat de ea? Poirot suspină profund și zise:

— Cineva mă asigură mai zilele trecute că astfel de bande există.

— Cine „cineva”?

— Domnul Reginald Barnes, Castlegardens Road, la Ealing.

Japp, la rândul său, afișa un oarecare scepticism.

— O fi știind el ceva, spuse pe un ton ironic. Când lucra la Ministerul de Interne, avea destui străini de supravegheat.

— S-ar zice că nu prea ești de acord.

— Nu este sectorul meu. Nu pretind că aceste asociații internaționale nu există, dar afirm că, în general, nu sunt prea periculoase.

Poirot își răsucea mustața.

Cum nu părea că avea de gând să vorbească, Japp reluă:

— Am primit referitor la domnișoara Sainsbury Seale câteva mici informații suplimentare. S-a întors din India pe vaporul cu care a venit și Amberiotis. Probabil însă că-i vorba de o coincidență, pentru că el călătorea cu clasa I iar ea cu a II-a. Cu toate acestea, unul dintre chelnerii de la Savoy crede că ea a luat o dată masa cu el, la Savoy, bine înțeles, cam cu vreo opt zile înainte de moartea lui Amberiotis.

— Așa încât ar fi posibil ca ei să fi fost în legătură?

— Posibil, dar mi se pare puțin probabil. Nu prea văd o doamnă, care se ocupă cu opere de caritate și are relații cu misionarii, amestecată în combinații îndoielnice!

— De unde conchid că prietenul nostru Amberiotis se ocupa cu ceea ce dumneata numești „combinații îndoielnice”?

— În privința lui nu există nici o îndoială! Avea relații strânse cu organizații de spionaj.

— Ești sigur de asta?

— Absolut. Numai că am fi fost incapabili să-l prindem fiindcă el le lăsa altora acțiunile periculoase. El făcea planurile de luptă, împărțea sarcinile, primea rapoartele. De toate acestea suntem siguri. Dar, în privința dispărutei noastre, n-am ajuns la nici un rezultat. N-o văd amestecată în așa ceva!

— Nu uita că a trăit în India! Au fost cam multe tulburări pe acolo în ultimii ani!

— Nu-mi imaginez o asociație între Amberiotis și domnișoara Sainsbury Seale!

— Știi că se presupune că domnișoara Sainsbury Seale ar fi fost o bună prietenă de-a defunctei doamne Alistair Blunt?

— Ți s-a spus așa ceva? Nu cred nici măcar o vorbă! Făceau parte din lumi diferite!

— Repet ceea ce a spus domnișoara Sainsbury Seale.

- Cui anume i-a spus?
- Chiar lui Alistair Blunt.

— Am înțeles. Este un vechi truc, iar Blunt a întâlnit probabil de multe ori pretinse prietene de-ale defunctei sale soții. Cât despre presupunerea că Amberiotis s-ar fi gândit s-o utilizeze astfel, nu! N-ar fi mers. Blunt s-ar fi debarasat de ea cu o subvenție oarecare, dar nu ar fi invitat-o să vină să-și petreacă weekend-ul pe moșia lui! Nu trebuie totuși să fie luat drept imbecil!

Poirot, căruia nici nu-i trecuse prin minte o astfel de idee, aprobă cu gravitate. Puțin după aceea Japp examina din nou situația. Ce i s-ar fi putut întâmpla domnișoarei Sainsbury Seale?

— Bineînțeles, cadavrul său ar fi putut fi introdus într-o cadă plină cu acid, de către un savant atins de alienare mentală. De obicei, în cărți așa se petrec lucrurile cu cadavrele stânjenitoare. Dar iată, nici această ipoteză nu-mi este pe plac! Sunt de părere că, dacă este cumva moartă, a fost îngropată direct undeva.

— Da, dar unde?

— Asta mă întreb și eu. La Londra a dispărut. La Londra nu există grădină, cel puțin nu una demnă de acest nume și permițând funeralii modeste, discrete, private. Ceea ce ne-ar interesa ar fi o grădină mare, o curte de fermă...

O grădină! Poirot revăzu dintr-o dată frumoasa grădină pe care o admirase atât de mult la Ealing, cu peluzele sale simetrice și tufele ei perfect întreținute. Ar fi fantastic ca o femeie să fie îngropată acolo. Ideea îl amuza, dar era conștient de absurditatea ei.

Japp continuă totuși:

— Să admitem, acum, că nu a murit. Atunci unde este? A dispărut de mai bine de o lună, portretul i-a fost publicat în toate ziarele...

— Și nimeni nu a văzut-o?

— Spune mai degrabă că a văzut-o toată lumea! Nici nu-ți dai seama cât-te femei, ale căror semnalmente corespund acelorale ale domnișoarei Sainsbury Seale, circulă actualmente pe teritoriul Britanic! A fost întâlnită în landurile din Yorkshire, în pensiunile din Devon, în hotelurile din Liverpool și pe plaja din Ramsgate! Oamenii mei au făcut cu migală cercetări pretutindeni unde domnișoara Sainsbury Seale a fost zărită. Tot ce au câștigat a fost faptul că s-au lăsat insultați de nenumărate fete bătrâne foarte respectabile, deși cam trecute, fără să afle nimic!

Chipul lui Poirot exprimă o simpatie întristată.

— Și cu toate acestea, continuă Japp cu o voce care-i proclama exasperarea, domnișoara Sainsbury Seale nu este o fantomă. Ni se mai cere uneori să o găsim pe o oarecare domnișoara Spinks, care a sosit undeva într-o bună zi, venind nu se știe de unde, și care a dispărut fără urmă cincisprezece zile mai târziu. Această domnișoară Spinks, cu existența efemeră, este ceea ce eu numesc o fantomă! Dar domnișoara Sainsbury Seale este cum nu se poate mai autentică. Are un trecut, copilăria ei îmi este cunoscută, și chiar toată viața ei, până-n ziua când, ca printr-o vrajă, s-a volatilizat.

— Trebuie să existe un motiv, zise Poirot.

— Dacă vrei să insinuezi, în felul acesta, că ea l-a ucis pe Morley, îți răspund: „Nu...”! Amberiotis l-a văzut pe Morley în viață după plecarea domnișoarei Sainsbury Seale și noi știm ce a făcut ea după ce a părăsit Queen Charlotte Street.

Poirot făcu un gest nervos.

— Nu pretind că ea l-a asasinat pe Morley. Sunt sigur că nu. Totuși...

Japp îl întrerupse:

— Știi. Dacă ai dreptate în privința lui Morley, s-ar putea admite că acesta i-a spus ceva care, fără ca ea să bănuiască, ne-ar fi putut pune pe urma asasinului. De aici și nevoia de a o face să dispară!

— Ceea ce presupune, atrase atenția Poirot, o organizație de anvergură, o asociație vastă, puțin cam în disproporție cu obiectivul său: moartea unui simplu dentist din Queen Charlotte Street.

— Deci nu mai acorda atât credit poveștilor spuse de Reginald Barnes. Este un bătrân nebun cu mintea puțin zdruncinată de spionii și revoluționarii săi.

Japp se ridicase. Se retrase după ce-i promise lui Poirot să-l țină la curent cu eventualele vești.

Poirot rămase gânditor în fața mesei. Avea sentimentul acut că așteaptă ceva, dar ar fi fost incapabil să spună ce anume. Ceva mai devreme, se așezase în fața aceleiași mese pentru a nota câteva nume pe o foaie de hârtie, ca și câteva fapte care păreau fără nici o legătură între ele. Pe marginea ferestrei se așezase pentru o clipă o pasăre. În cioc avea o crenguță. Și el, ca și pasărea, adunase niște crenguțe. Cinci, șase, adun vreascuri...

Crenguțe avea deja multe, de acum. Toate plasate ca rezervă într-un colț al memoriei, unde le-ar putea găsi când îi vor fi necesare. Până-n prezent nu încercase să le clasifice, să le ordoneze. O să vină și asta...

De ce n-o făcea chiar acum? Știa el de ce: aștepta ceva.

Ceva inevitabil.

Când acest ceva se va produce, atunci, dar numai atunci, va considera că a sosit momentul să se pună pe treabă.

Opt zile mai târziu, spre sfârșitul serii, Japp îi telefonă. Vocea lui era grăbită și sacadată.

— Dumneata ești, Poirot? Am găsit-o! Vino după noi! King Leopold Mansions, Battersea Park, nr. 45.

După nici un sfert de oră, un taxi îl lăsa pe Poirot în fața unui mare imobil ale cărui ferestre dădeau spre Battersea Park. Numărul 45 era la etajul al II-lea și chiar Japp în persoană fu cel care-i deschise lui Poirot ușa. Avea un aer posomorât.

— Vino, spuse el. Spectacolul nu este deosebit de plăcut, dar cred că ții să-l vezi...

Poirot întrebă, dar abia dacă era o întrebare:

— Moartă?

— Și nu de puțin timp!

Un zgomot bizar, dar destul de ușor de identificat, îi atrase atenția lui Poirot.

— Este portarul, explică Japp. Este la bucătărie, i s-a cam făcut rău. I-am cerut să urce pentru identificarea victimei.

Un miros greșos domnea în culoarul îngust prin care treceau. Nările lui Poirot se strânseseră.

— Este destul de dezgustător, dar trebuia să ne așteptăm la una ca asta! A murit de mai bine de o lună.

Cei doi intrară într-o cameră goală, o debara în mod evident. În mijlocul încăperii se afla un cufăr mare, analog aceluia necesare pentru păstrarea blănurilor. Capacul era ridicat. Poirot se apropie și privi înăuntru. Văzu mai întâi un picior. El recunoscuse catarama care orna pantoful de calitate îndoielnică, era catarama pe care el o remarcase în ziua în care, în fața imobilului de la nr. 58 din Queen Charlotte Street, o întâlnise pentru prima dată pe domnișoara Sainsbury Seale. Privirile sale urcară de-a lungul unei rochii verzi de lână și ajunseră în sfârșit la cap. Poirot nu-și putu reprimă o mișcare de recul. Fața fusese atât de lovită încât nu mai era decât o masă informă, încă și mai oribilă din cauza descompunerii destul de avansate.

Cei doi bărbați se retraseră rapid. Amândoi erau foarte palizi.

— Ei! Exclamă Japp. Aceste bucurii mărunte fac parte din programul nostru de fiecare zi. Meseria nu poate fi plăcută întotdeauna! Vino încoace, am reperat o sticlă de coniac. Un păhărel n-o să ne facă rău!

Camera, un fel de studio, era mobilată cu eleganță, dar într-o notă de un modernism foarte categoric: mobile din țevi de oțel, fotolii foarte largi acoperite cu o tapiserie cu desene geometrice.

Poirot își puse un pahar de coniac, apoi, ceva mai reconfortat, ceru explicații.

— Iată, zise Japp, ne aflăm actualmente în apartamentul unei oarecare doamne Chapman. După informațiile primite, această doamnă Chapman este o blondă drăguță, destul de plinuță și care se apropie de vârsta de 40 de ani. Își plătește facturile în mod regulat, joacă bridge din când în când la niște prieteni, dar, în general, nu iese prea mult în societate. Nu are copii, iar soțul ei este comis voiajor. Domnișoara Sainsbury Seale a venit aici în seara zilei în care am văzut-o. A sosit către orele 19 și un sfert, ceea ce mă face să presupun că venea direct din Glengowrie Court. Portarul care o mai văzuse cu câțva timp înainte, a recunoscut-o. Venea pur și simplu în vizită și nu exista nimic suspect în asta. Portarul a urcat împreună cu ea în ascensor și, când a văzut-o ultima oară, ea tocmai apăsa cu degetul pe butonul soneriei.

— Între noi fie vorba, i-a trebuit cam mult timp ca să-și amintească, remarcă Poirot.

— Se pare, răspunse Japp, că a fost bolnav și că a trebuit să-și petreacă o vreme într-un spital, timp în care a fost înlocuit. Doar săptămâna trecută a găsit într-un ziar notița pe care am publicat-o, dând semnalmentele dispărutei. I-a spus mai întâi soției sale: „S-ar putea să fie acea fată bătrână care a venit mai zilele trecute s-o vadă pe doamna Chapman. Era îmbrăcată în verde și avea niște cataramă la pantofi.” Și apoi, după vreo oră, și-a

amintit numele... Sau aproape. „Dar mi se pare, într-adevăr, i-a spus soției sale, că avea un nume în genul ăsta! Domnișoara nu știu cum Seale”! Nu i-au mai fost necesare după aceea decât 4 zile pentru a-și învinge aversiunea obișnuită împotriva poliției și pentru a ne aduce informația. Nu prea aveam încredere! Am fost de atâtea ori deranjați degeaba! Totuși i-am comunicat lui Beddoes informația. Este un sergent tânăr destul de isteț. Un pic cam prea bine crescut, poate, dar ce să-i faci? De altfel, acum se poartă genul... Și-a dat seama imediat că, de data aceasta, ne aflăm pe o pistă bună. Acea doamnă Chapman nu mai fusese văzută de mai bine de o lună și plecase fără a lăsa vreo adresă. Faptul că portarul nu o văzuse plecând pe domnișoara Sainsbury Seale nu avea nimic neobișnuit. Putea foarte bine să fi trecut pe lângă loja portarului fără ca acesta s-o fi văzut. Ceea ce, în schimb, părea anormal era această bruscă plecare a doamnei Chapman. Nu prevenise pe nimeni, iar portarul nu avea s-o afle decât a doua zi din bilețelul agățat de ușă: „N-am nevoie de lapte. Spuneți-i lui Nellie că a trebuit să plec”. Nellie este femeia de serviciu care venea la ea în fiecare dimineață. Cum i se mai întâmplase o dată sau de două ori ca doamna Chapman s-o șteargă fără să anunțe, lucrul acesta nu i se păru bizar menajerei. Dar era în schimb bizar faptul că plecase fără să-i ceară portarului să-i coboare valiza sau să se ducă să-i caute taxi. Toate acestea justificau o vizită în apartament. Am cerut un mandat, administratorul mi-a dat cheia și am venit să arunc o privire. De-abia când am ajuns în baie, lucrurile au început să devină interesante. Se pare că fusese spălată cu multă apă și în grabă: linoleumul de pe parchet fusese spălat, dar, pe la colțuri, se mai zăreau pete de sânge. Nu ne mai rămânea decât să găsim corpul. Dacă doamna Chapman ar fi plecat cu bagaje, portarul ar fi știut. Deci, cadavrul se afla neapărat în apartament. Cufărul ăsta pentru blănuri ne-a sărit în ochi. L-am deschis cu cheile găsite într-un sertar... Și urmarea o știi: femeia se afla înăuntru!

— Ce se știe despre doamna Chapman? Întrebă Poirot.

— Știu, răspunse Japp, că se numește Sylvia, dar nu mai știu nimic altceva. Cu excepția faptului că ea a ucis-o pe doamna Sainsbury Seale și că a pus-o în cufăr. Ea sau prietenii de-ai ei, desigur...

— Dar de ce-au lovit-o până ce-au desfigurat-o complet? Este oribil!

— De oribil este oribil, nimic de zis, afirmă Japp. Dar ca să explicăm de ce a fost lovită în felul acesta, înseamnă să facem doar presupuneri! Doar din sălbăticie, cred. Dacă nu cumva au desfigurat-o pentru a ne împiedica s-o recunoaștem.

Poirot se încruntă.

— Nu am această impresie.

— De altfel, adăugă Japp, i s-au lăsat hainele, a căror descriere foarte precisă ne este cunoscută, și s-a introdus în cufăr, alături de femeie, poșeta sa, în care se afla o scrisoare care-i era adresată la fostul ei domiciliu din Russel Square.

— Dar, exclamă Poirot, este complet lipsit de logică!

— Asta-i și părerea mea. Li se întâmplă criminalilor să mai comită și erori...

— Da, dar...

Poirot nu-și sfârși fraza. Tocmai îi venise în minte o idee.

— Ați făcut percheziție în tot apartamentul? Întrebă el.

— Da, răspuse Japp. Vizita nu ne-a făcut să aflăm nimic senzațional.

— Aș vrea să văd dormitorul doamnei Chapman.

— Vino!

Nimic din acea cameră nu sugera o plecare precipitată. Nici o dezordine. Nimeni nu se culcase pe pat și cuvertura era pusă. Pe mobile se strânsese un strat gros de praf.

— N-am zărit nicăieri amprente digitale, cu excepția bucătăriei, pe diverse ustensile. Probabil cele ale menajerei...

— Ceea ce ar părea să indice că, după crimă, a fost luată precauția de a le șterge?

— Așa cred.

Poirot se uită de jur împrejurul camerei. Ca și studioul, ea era mobilată în stil foarte modern, dar fără lux adevărat. Anumite mobile erau „de efect”, dar niciuna dintre ele nu fusese prea scumpă. Poirot deschise un dulap încastrat în perete și examinează hainele de damă atârnate înăuntru. Erau elegante fără a proveni de la un croitor de renume. Tot acolo se afla și încălțăminte, pe care o privi îndeaproape, reținând faptul că doamna Chapman purta nr. 36 și că-i plăceau pantofii cu talpa groasă impusă de o recentă modă.

Mai deschise un al doilea dulap, care în partea de jos adăpostea un morman de blănuri.

— Evident, au fost scoase din cufăr, spuse Japp.

Poirot examinează un mantou de veveriță.

— Foarte frumoase piei, spuse el.

Părăsind dormitorul, Poirot trecu în baie. Se afla acolo un uimitor sortiment de flacoane și de borcane diferite: creme de față, pudră, ruj. Două sticlucțe cu vopsea de păr reținură atenția detectivului în mod deosebit.

— Nu s-ar spune că doamna Chapman este o blondă platinată foarte autentică, remarcă Japp.

— La 40 de ani, dragul meu, zise Poirot, majoritatea femeilor încep să aibă păr cărunt. Doamna Chapman face parte, desigur, dintre acelea care refuză să se supună legilor naturii...

— La ora actuală probabil că a devenit roșcată.

— Asta mă întreb și eu!

Poirot părea îngrijorat.

— Poirot, zise Japp, am impresia că ceva te tracasează! Despre ce-i vorba?

— Doar că, răspuse Poirot, am descoperit o problemă ce-mi pare insolubilă.

Îl trase cu hotărâre pe inspector în camera în care era corpul. Luând în mâna lui unul din picioarele moartei, el reuși, nu fără greutate, să-i scoată pantoful. Îi examinează îndelung catarama: fusese cusută la loc cu o stângăcie evidentă.

— Mă întreb dacă nu visez cumva! Zise Poirot cu un oftat.

Japp îl privi bănuitor

— Iar ești pe cale să inventezi ceva? Întrebă el. Încerci din nou să complici problema?

— Tu ai spus-o.

Japp dădu din umeri.

— Ai acolo un pantof, intact, cu catarama lui cu tot. Ce te deranjează în asta?

— Absolut nimic, făcu Poirot. Doar că, totuși, nu înțeleg!

După câte spunea portăreasa, cea mai bună prietenă a doamnei Chapman era doamna Merton, din King Leopold Mansions 82.

Japp și Poirot se duseră s-o vadă fără întârziere.

Găsiră o doamnă cu ochii foarte negri și cu o coafură complicată, foarte vorbăreată și care de-abia aștepta să spună ce știe.

— Sylvia Chapman? Zise ea. Sigur că o cunosc! Nu suntem ceea ce s-ar putea numi prietene intime, dar am jucat bridge împreună de mai multe ori, sau s-a-ntâmpnat să mergem la cinema amândouă, ori să cutreierăm magazinele. Dar, spuneți-mi, sunteți chiar siguri că nu a murit, nu-i așa?

Cum Japp îi dădu toate asigurările, ea reluă:

— Asta mă bucură. V-am pus această întrebare pentru că poștașul tocmai mi-a povestit că într-un apartament dintr-un imobil apropiat s-a descoperit cadavrul unei femei. Se spune, pe bună dreptate, că nu trebuie să crezi decât pe jumătate zvonurile.

Japp puse o întrebare precisă.

— Nu, răspuse ea, n-am avut vești de la doamna Chapman. Nu mi-a mai dat nici un semn de viață din ziua când am stabilit să mergem săptămâna următoare să vedem un nou film cu Fred Astaire. În ziua aceea n-a făcut aluzie la vreo călătorie apropiată...

Doamna Merton nu auzise niciodată vorbindu-se despre o doamnă Sainsbury Seale. Niciodată doamna Chapman nu pronunțase în fața ei acest nume.

— Și, totuși, adăugă ea, numele îmi spune ceva! Mi se pare că l-am văzut pe undeva, nu demult.

— A apărut în toate ziarele în ultima vreme, zise Japp.

— Aveți dreptate, exclamă doamna Merton. E vorba despre femeia aceea care a dispărut! Credeți că doamna Chapman o cunoștea?... Eu nu cred. În orice caz, nu mi-a vorbit niciodată despre ea!

— Ne puteți spune câte ceva despre domnul Chapman, doamnă Merton?

Întrebarea păru s-o surprindă pe doamna Merton.

— Mi se pare, răspuse ea, că este reprezentant de comerț. Cel puțin așa cred că mi-a spus Sylvia. Călătorește în străinătate pentru o fabrică de arme, dacă nu mă înșel. Circulă prin toată Europa.

— L-ați întâlnit vreodată?

— Niciodată! Se întorcea rar în Londra și, când sosea, doamna Chapman își neglija oarecum prietenele. Lucru normal, de altfel!

— Știți cumva dacă doamna Chapman avea rude la Londra sau alți prieteni?

— Prietenii, presupunând că mai avea, nu îi cunoșteam. Cât despre rude, nu cred să aibă. În orice caz, nu mi-a vorbit niciodată despre ele.

— A fost cumva în India?

— Nu, după câte știu!

Se făcu tăcere. Apoi, la rândul său, doamna Merton întrebă:

— Dar, spuneți-mi, de ce-mi puneți toate aceste întrebări? Sunteți de la Scotland Yard, am înțeles asta, dar trebuie să existe un motiv pentru care să-mi puneți aceste întrebări!

— Ei, Doamne, cum tot veți afla până la urmă, nu vă voi ascunde, doamnă Merton, că în apartamentul doamnei Chapman s-a găsit un cadavru. Timp de câteva secunde biata femeie rămase mută de uimire.

— Un cadavru! Exclamă ea apoi. Nu este, sper, cel al doamnei Chapman? Sau acela al vreunui străin?

— Nu. De altfel este vorba de o femeie...

— O femeie!

Doamna Merton părea din ce în ce mai stupefiată.

— Scumpă doamnă, zise Poirot cu vocea lui cea mai suavă, de ce credeți că este vorba despre un bărbat?

— Nu știu! Mi se pare mai normal...

— De ce?... Oare pentru că doamna Chapman avea cumva obiceiul de a primi domni?

Doamna Merton protestă pe un ton indignat.

— Nu! N-am vrut să spun așa ceva!... Sylvia Chapman nu era o astfel de femeie... Numai că, având în vedere că doamna Chapman... Vreau să spun... Nu mai continuă.

— Scumpă doamnă, reluă Poirot, cred că știți mai mult decât ați binevoit să ne spuneți.

Ea se întoarse spre el.

— Adevărul este, zise ea puțin încurcată, că nu prea știu ce trebuie să fac. N-aș vrea să trădez un secret și nu am repetat nimănui această confidență făcută de doamna Chapman, sau cel mult la 2-3 persoane intime despre care știu că sunt sigure...

Cum ea se întrerupse pentru a-și trage sufletul, Japp interveni.

— Ce v-a spus exact doamna Chapman?

Doamna Merton coborî vocea pentru a răspunde:

— Este vorba despre un secret care i-a scăpat într-o zi când ne-am dus la cinema să vedem un film de spionaj. La ieșire, ea mi-a spus că autorul scenariului nu cunoștea prea bine subiectul și atunci mi-a zis, după ce m-a pus să jur că nu voi repeta nimănui acest lucru, că domnul Chapman lucrează la Intelligence Service. De aceea călătorea destul de mult în străinătate. Fabricarea armelor nu era decât o acoperire. Domnul Chapman făcea spionaj... Și era cumplit pentru biata lui soție care nu putea corespunde cu el în timpul absențelor lui. Și asta în timp ce el înfrunta, după cum vă dați seama, tot felul de pericole.

În tâmp ce cobora scara pentru a se reîntoarce la apartamentul doamnei Chapman, Japp bombănea:

— Umbră a lui Phillips Oppenheim, a Valentinei Williams și a lui William le Queux, exclamă el, am impresia că voi înnebuni!

Sergentul Beddoes își aștepta șeful căruia îi prezentă raportul pe tonul respectuos obișnuit.

— N-am putut scoate nimic folositor de la micuța menajeră, spuse el. Se pare că doamna Chapman își schimbă servitoarea destul de des, iar aceasta nu era aici decât de o lună sau două. După câte ne-a declarat, doamna Chapman era o stăpână deosebită, căreia-i plăcea să asculte radioul și cu care se putea vorbi. Slujnicuța crede că soțul era cam fustangiu dar că doamna Chapman nu avea bănuieli. Stăpâna ei primea din când în când scrisori din străinătate. Menajera își amintește de câteva venite din Germania, de două din Statele Unite, de una din Italia și de alta din Rusia. Cum iubitul acesteia colecționează timbre, doamna Chapman i le dădea pe cele de pe plicuri.

— N-ai descoperit nimic prin actele ei?

— Nu domnule, absolut nimic! Nu păstra mare lucru. Câteva facturi, câteva chitanțe, toate din Londra. Câteva programe vechi de teatru, 2-3 rețete de bucătărie decupate din ziare și o notiță despre misionarii din Zenana.

— Și cred că știu destul de bine cine a adus-o, adăugă Japp. Pe scurt, nimic nu pare să indice că ea a fost autoarea crimei. Și cu toate acestea, probabil că a făcut-o. În ipoteza cea mai favorabilă, probabil că este complice. Nu au fost văzuți, în seara aceea, străini dând târcoale prin vecinătate?

— Portarul nu-și amintește să fi văzut vreunul, dar este posibil să fi uitat. Trece enorm de multă lume prin fața lojei sale care are în supraveghere un întreg grup de imobile. Faptul că-și amintește exact ziua vizitei domnișoarei Sainsbury Seale se explică prin aceea că a doua zi a fost transportat la spital și, încă din seara acelei zile, nu se simțea prea bine.

— În apartamentul vecin nimeni nu a auzit nimic?

— Nu domnule. Nici deasupra, nici dedesubt. Nu a fost remarcat nici un zgomot suspect. Dar, se pare că în ambele apartamente era deschis aparatul de radio...

Medicul legist ieșea din baie, unde se dusese să se spele pe mâini.

— Nu prea atrăgător cadavrul nostru! Exclamă el bine dispus. Trimiteți-mi-l când vreți ca să-l examinez mai îndeaproape!

— Aveți deja o idee, doctore, privind cauzele decesului?

— Imposibil să avem certitudini în privința aceasta înainte de autopsie. Cred că rănilor feței au survenit după moarte, asta-i tot ce vă pot spune pentru moment. Este vorba de o femeie între 40 și 50 de ani, care era sănătoasă și al cărei păr încărunțea. Se vopsea. Sper să găesc pe corp semne particulare căci, în absența lor, nu va fi poate ușor de identificat. O cunoașteți?... Atunci este perfect. Ce spuneți? Este o femeie dispărută despre

care s-a vorbit mult?... Îmi cer scuze, dar eu nu citesc niciodată ziarele! Mă mulțumesc să dezleg cuvinte încrucișate.

După plecarea medicului, Poirot luă de pe un birou un carnetel cu adrese cu coperta cafenie. Neobositul sergent Beddoes, care-i urmărea mișcările, îl informă.

— N-am găsit nimic interesant aici. Adrese de coafori, croitori, etc. Am notat numele și adresele persoanelor particulare.

Poirot deschise carnetul la litera „D”.

Înscris în partea de sus a paginii, numele doctorului Davis, Prince Albert Road nr. 17 le preceda pe acelea ale lui Drake și Pomponetti, negustori pe pește. Pe rândul următor Poirot citi: „Dentist, domnul Morley, Queen Charlotte Street, nr. 58”.

O lumină sclipi în privirea detectivului:

— Încep să cred, zise el, că nu va exista nici o dificultate pentru a identifica corpul cu certitudine.

Japp îl privi pe Poirot atent, cu un aer neliniștit.

— Sper din toată inima, făcu el. Nu cumva crezi...

Poirot îl întrerupse:

— Am nevoie de o certitudine! Nu este vorba de ceea ce cred eu!

Domnișoara Morley părăsise Londra pentru a se duce să trăiască la țară.

Locuia într-o mică vilă, lângă Hertford și acolo se duse Poirot ca s-o vadă. Ea îl primi cu multă amabilitate. Avea același aer de dragon, era la fel de țeapănă ca întotdeauna, fața îi era poate mai pământie, dar vizita lui Poirot îi făcea plăcere. Cu atât mai mult cu cât el o lăsase să înțeleagă, încă de la început, că nu aproba concluziile anchetei pe care și ea le respingea, afectată profund de pata aruncată astfel asupra memoriei fratelui său, vinovat, în orice caz, de o greșeală profesională de neiertat, dacă s-ar admite punctul de vedere al procurorului regelui.

Ea răspunse deci întrebărilor lui Poirot cu deosebită bunăvoință. Documentele profesionale ale domnului Morley, ordonate de domnișoara Nevill, fuseseră remise succesorului său. Unii dintre pacienții domnului Morley deveniseră acum pacienții domnului Reilly, alții trecuseră în grija noului asociat iar alții, în sfârșit, formau clientela altor dentiști.

— Deci, spuse domnișoara Morley după ce-i dădu lui Poirot toate informațiile solicitate, ați regăsit-o pe domnișoara Sainsbury Seale, o pacientă de-a lui Henry. Și ea a fost asasinată.

Insistase în mod semnificativ asupra ultimelor două cuvinte.

— V-a vorbit vreodată fratele dumneavoastră în mod special despre dânsa? Întrebă Poirot.

— Nu, răspunse ea, nu, după câte-mi amintesc! Dacă avusese de-a face cu un pacient deosebit de dificil, sau dacă vreunul dintre ei îi spusese ceva amuzant, el îmi spunea. Altfel nu-mi vorbea despre munca lui. Când se termina ziua de lucru, era deseori obosit și prefera să se gândească la altceva.

— Vă amintiți cumva dacă o oarecare doamnă Chapman făcea parte dintre pacienții despre care v-a vorbit?

— Chapman? Nu mi se pare. De fapt, această întrebare ar trebui să i-o puneți domnișoarei Nevill.

— Trebuie neapărat s-o întâlnesc. Unde este acum?

— Cred că a acceptat un post la un dentist din Ramsgate.

— Deci nu s-a căsătorit încă cu tânărul Frank Carter?

— Nu, și sper din suflet ca această căsătorie să nu se facă. Tânărul acesta, domnule Poirot, nu-mi inspiră nici o încredere. Are ceva rău în el și continui să cred că nu are nici un simț moral.

— Credeți că este posibil să vă fi omorât fratele?

Ea răspunde fără grabă, cântărindu-și cuvintele.

— Ar fi fost capabil s-o facă, de asta sunt sigură, căci nu are nici un pic de stăpânire de sine, dar nu văd deloc de ce l-ar fi omorât și nici când ar fi putut s-o facă. Dacă fratele meu ar fi reușit s-o convingă pe Gladys Nevill să nu-l mai vadă pe acest tânăr, n-aș mai gândi astfel. Dar tot ce i-a spus n-a servit la nimic și ea a rămas foarte atașată de Frank Carter!

— Și dacă l-ar fi plătit cineva pentru a vă omorî fratele?

— Plătit? Ca să-mi omoare fratele? Ce idee!

În momentul acesta o slujnicuță drăguță își făcu apariția aducând ceaiul. După ce aceasta se retrase, Poirot declară că a recunoscut-o.

— Nu este, zise el, micuța pe care o aveți la Londra?

— Într-adevăr, este Agnes. Acolo o foloseam drept cameristă. Am renunțat la bucătăreasă, care nu voia să vină la țară și, aici, Agnes este cea care se ocupă de tot. Va deveni în curând o excelentă bucătăreasă.

Poirot aprobă...

El știa perfect cum era organizată la Londra casa lui Morley. Dentistul și sora lui ocupau cele două etaje superioare ale imobilului. Camerele de la parter, cu excepția locului de așteptare, nu erau folosite. Un coridor îngust ducea spre curtea din spate unde se afla un lift de serviciu pentru furnizori. Alături se afla de asemenea un tub acustic. Nu se putea intra în casă decât pe ușa din față care era supravegheată de Alfred. În felul acesta poliția putuse stabili cu certitudine că nici un necunoscut nu pătrunsese în casă în dimineața cu pricina.

Cât despre servitori, menajera și bucătăreasa erau la familia Morley de multă vreme și dețineau despre ele cele mai bune informații. În teorie, se putea considera că probabil că una dintre ele să fi coborât de la etajul al II-lea pentru a-și asasina stăpânul, dar, în fapt, ipoteza nu putea fi luată serios în considerație. De altfel, cele două femei răspuseseră nestânjenite la interogatoriu și nu exista nici o rațiune care să fi justificat un gest criminal din partea lor.

Acasă îl aștepta un vizitator a cărui sosire îl surprinse: domnul Barnes. Domnul cel mărunțel, ai cărui ochi clipeau întruna, afirma că ținuse să-i întoarcă vizita lui monsieur Hercule Poirot. Detectivul răspunde că era încântat să-l revadă pe domnul Barnes și îl întrebă ce preferă: cafea, ceai sau whisky? Domnul Barnes optă pentru cafea. Servitorii englezi nu se pricepeau,

în general, s-o prepare, dar el nu se îndoia că valetul lui monsieur Poirot va face o excepție de la regulă.

Urmară și alte politețuri.

Apoi, după ce tuși ușor pentru a-și drege vocea, domnul Barnes zise:

— Monsieur Poirot, vreau să vă vorbesc sincer. Curiozitatea m-a adus la dumneavoastră. Mi-am spus că sunteți probabil la curent cu detaliile acestei curioase afaceri. Din ziare am aflat că acea domnișoară Sainsbury Seale, care dispăruse, a fost regăsită, că ancheta a avut loc, că pronunțarea de către curte a verdictului s-a amânat din lipsa de mărturii care să-i permită să se pronunțe, în sfârșit, că moartea ar fi fost cauzată de o doză excesivă de somnifere.

— Toate acestea sunt exacte, zise Poirot.

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Domnule Barnes, ați auzit vreodată vorbindu-se despre Albert Chapman?

— Soțul doamnei în al cărei apartament: domnișoara Sainsbury Seale și-a găsit moartea? Personajul pare a fi destul de greu de găsit.

— Aș crede că nu există.

— Ați greși, răspuse domnul Barnes. Există. Fără nici o îndoială. Există... Sau a existat. Am auzit spunându-se că a murit, dar nu era decât un zvon...

— Și cine era acest Chapman?

— Mă îndoiesc că o să se spună la anchetă, dacă se va putea evita. Presupun că se va susține faptul că era reprezentantul unei fabrici de armament...

— Aparținea deci serviciului britanic de informații?

— Desigur!... Numai că nu era cazul s-o spună soției sale. De fapt, ar fi trebuit să plece de la Intelligence Service după ce s-a căsătorit. Adevărații agenți, cei care au activitatea asta în sânge, nu se căsătoresc în general...

— Și Chapman făcea parte dintre aceia?

— Da. Q. X 912. Sub acest cifru era cunoscut. În lumea spionajului nu există nume proprii... Q. X.912 nu era un agent deosebit de important, poate nici deosebit de remarcabil, dar aducea servicii tocmai pentru că nu se remarca. Avea o figură insignifiantă, un chip banal, care se uita numaidecât. A servit drept curier. O activitate pe care poate o cunoașteți?... Se trimite la o ambasadă o scrisoare foarte demnă, foarte oficială... Care este dublată de alta, oficioasă, dar singura care contează... Scrisoarea aceea le parvenea prin QX.912 alias domnul Albert Chapman.

— Probabil că știa o grămadă de lucruri interesante?

— Nu știa probabil absolut nimic, răspuse domnul Barnes amuzant. El nu trebuia decât să ia trenul, vaporul și avionul și să aibă o poveste verosimilă pentru a explica de ce se duce acolo unde se duce.

— Ați auzit spunându-se că a murit?

— Da. Dar nu trebuie să crezi tot ce se spune. La mine aceasta-i un principiu.

Poirot îl privea fix cu ochii săi pătrunzători pe domnul Barnes.

— Ce credeți, întrebă el, că i s-a putut întâmpla soției sale?

— N-am nici o idee!... Și dumneavoastră?

— Eu aș avea una...

Se întrerupse și spuse lent:

— Este tare greu să vezi limpede în această afacere.

Domnul Barnes se apleacă spre Poirot.

— Există ceva ce vă deranjează în mod deosebit?

Poirot oftă.

— Da, răspunse el. Ceva ce am văzut cu ochii mei.

Japp pătrunse în fugă în cabinetul lui Hercule Poirot și își aruncă atât de violent pălăria pe măsută încât aceasta era să se răstoarne.

— Cine ți-a dat ideea asta? Întrebă el.

— Scumpul meu Japp, răspunse Poirot cu cel mai mare calm, nici măcar nu știu despre ce vorbești!

— Despre ideea că acel corp nu ar fi al domnișoarei Sainsbury Seale.

Poirot păru tracasat.

— Ceea ce mă deranja era figura, zise el. De ce să faci zob chipul unei moarte?

— Pe cinstea mea! Exclamă Japp, sper că acest tip cumsecade, Morley, acolo unde se află, este la curent cu evenimentul! Este foarte posibil, știu, să fi fost suprimat doar pentru a nu putea depune mărturie.

— Este sigur că ar fi fost mai bine dacă ar fi putut da el însuși o depozitie!

— Mărturia lui Leatheran, succesorul său, va fi mai mult decât suficientă. Este un bărbat care-și cunoaște meseria și, de altfel, nici nu este posibil să te înșeli!

A doua zi, ziarele de seară anunțau o veste „senzațională”: cadavrul găsit în apartamentul din Battersea nu era, cum se crezuse, acela al domnișoarei Sainsbury Seale, ci al doamnei Albert Chapman. Corpul fusese identificat fără nici o îndoială posibilă de domnul Leatheran, dentistul din Queen Charlotte Street nr. 58, care-l recunoscuse după starea maxilarului și a dinților folosind fișa întocmită de defunctul domn Morley care o îngrijea pe doamna Albert Chapman; hainele cu care fusese îmbrăcat corpul aparținând domnișoarei Sainsbury Seale a cărei poșetă fusese găsită, de asemenea, lângă cadavru. Dar unde era domnișoara Sainsbury Seale?

V. Nouă, zece, am o grasă găinușă...

Ieșind din sala în care avusese loc ancheta, Japp se întoarse spre Poirot. Era radios.

— Într-adevăr, exclamă el, strașnică treabă! Au rămas perplecși!

Poirot aprobă dând din cap.

— Dumneata ai fost primul care a mirosit ceva, reluă Japp, dar trebuie să spun că nici mie nu-mi plăcea deloc cadavrul acela! Dacă cineva simte nevoia să-i distrugă înfățișarea unei persoane moarte, n-o face fără motiv! Este o treabă murdară, urâtă, care nu se face de plăcere și, dacă totuși te resemnezi s-o faci, este evident din cauza identității.

Generos, adaugă:

— În schimb, un lucru la care nu m-aș fi gândit atât de repede ca dumneata a fost că era vorba tocmai de cealaltă femeie din afacerea asta.

— Și totuși, zise Poirot cu un zâmbet, semnalmentele nu erau atât de diferite. Fără îndoială, doamna Chapman era o femeie elegantă, bine machiată și îmbrăcată cu multă grijă, în timp ce domnișoara Sainsbury Seale era îmbrăcată de doamne-ajută și n-avea obiceiul de a folosi rujul de buze. Dar, în ce privește esențialul, ele semănau. Aveau amândouă cam 40 de ani, erau aproape de aceeași talie și de aceeași corpolență, amândouă începuseră să încărunțească și amândouă se străduiau să treacă drept blonde.

— În privința asta, desigur! Făcu Japp, nu prea convins. În orice caz, trebuie să convenim că cinstita Mabelle, cu doi L și E, ne-a dus perfect de nas! Și totuși aș fi jurat că nu ne-a spus minciuni.

— Dar ne spunea adevărul! Îi cunoști acum tot trecutul!

— Posibil! Însă nu știam că este capabilă de o crimă. Fiindcă așa se prezintă lucrurile! Nu Sylvia a asasinat-o pe Mabelle, ci Mabelle a omorât-o pe Sylvia!

Poirot se strâmbă. I se părea încă destul de greu să vadă în Mabelle Sainsbury Seale o ucigașă. Cu toate acestea, avea impresia că aude vocea subțirică și ironică a domnului Barnes, spunându-i: „Căutați printre oamenii care nu inspiră neîncredere!” Mabelle Sainsbury Seale nu era oare întruchiparea însăși a unor astfel de persoane respectabile pe care nu le-ai fi bănuțit niciodată?

În acest timp Japp își continua ideea:

— Un lucru este sigur, afirmă el în chip de concluzie, voi descurca itele acestei afaceri! Dacă femeia asta își închipuie că mă va păcăli, se înșeală.

A doua zi, Japp îl chemă pe Poirot la telefon.

— Alo, Poirot? Țți voi comunica o veste bizară. N, I, NI, s-a terminat!

— Ce spui?... Am impresia că nu aud prea bine!

— Țți repet! N, I, NI, s-a terminat. Spune-ți că ziua s-a încheiat, instalează-te într-un fotoliu și taie frunză la câini!

Vocea lui era plină de amărăciune.

— Dar, totuși, întrebă foarte surprins Poirot, ce s-a întâmplat?

— Toată treaba! Nu se mai vorbește despre nimic! Afacerea-i clasată, lichidată, măturată. De parcă n-ar fi existat nicicând!

— Înțeleg din ce în ce mai puțin.

— Ascultă-mă bine și înțelege-mă din aluzii, căci nu trebuie să dau nume!... Ești la curent cu ancheta noastră? Știi că cerusem să fie căutată, prin toată țara, un fel de focă savantă {1}?

— Nu știu. Și?

— Ei bine, mi s-a cerut să renunț la cercetări. Și când spun că mi s-a cerut, exagerez, mi s-a ordonat s-o fac... Și fără menajamente! Acum, înțelegi?

— Da. Dar, de ce?

— Ordinul Ministerului Afacerilor Externe.

— Nu este oare total neobișnuit?

— Se mai întâmplă uneori. Dovadă!
— Dar, oare de ce? Afacerile Externe țin s-o protejeze de domnișoara...
— Foca mea nu-i interesează! Se tem însă de publicitate! Se tem ca nu cumva, în cazul unui proces, să se spună la audierea martorilor prea multe despre doamna A. C... victima. Presupun că-i vorba de latura de spionaj a afacerilor. Asta se întâmplă, desigur, din cauza soțului, domnul A. C... Mă urmărești?

— Foarte bine!
— Probabil că este pe undeva în străinătate, că și-a găsit un post de observație interesant și că se dorește să și-l poată menține.

— La naiba!
— Ce spui?
— Spun: „La naiba!” pentru că mă deranjează!
— Dacă aș vorbi conform sentimentelor mele actuale, aș folosi un alt cuvânt, mai violent. Când mă gândesc că femeia asta va scăpa, văd roșu înaintea ochilor!

— Dar, spune blând Poirot, nu va scăpa!
— Ba da! Îți repet; avem mâinile legate.
— Poate dumneata! Eu nu!
— Dragul meu prieten, Poirot! Deci, este adevărat, vei continua?
— Voi continua!... Până la moarte!
— Lasă glumele, Poirot!... Dacă afacerea ia amploare - și mă tem că așa se va întâmpla, după cum au evoluat lucrurile - s-ar putea să primești prin poștă vreo insectă veninoasă!

Punând receptorul jos, Poirot se întrebă de ce folosisese acea melodramatică replică: „Până la moarte!” care nu se justifica prin nimic.

„Există momente, conchise el, când sunt de-a dreptul idiot!”

Scrisoarea sosi cu poșta de seară.

Era dactilografiată, doar semnătura era scrisă de mână.

Poirot o citi de două ori.

Iată-i conținutul:

Dragă domnule Poirot,

V-aș fi foarte obligat dacă ați binevoi să veniți să mă vedeți în cursul zilei de mâine. V-aș încredința o misiune. Vă propun ora 12:30, la mine, în Chelsea. Dacă nu vă convine ora întâlnirii, vreți să telefonați secretarului meu pentru a stabili altă oră? Îmi cer scuze pentru faptul că vă previn atât de târziu.

Al dumneavoastră sincer,
Alistair Blunt

Poirot tocmai citise scrisoarea pentru a doua oară, când soneria telefonului se declanșă.

Hercule Poirot se mândrea uneori că recunoaște doar după soneria aparatului natura probabilă a comunicării. De data acesta își spuse că este

vorba de ceva important, că la celălalt capăt al firului nu se va afla vreunul dintre prietenii săi și că nu era vorba de vreo greșeală.

Se ridică deci, luă receptorul și spuse politicos:

— Alo!

O voce neutră, impersonală, îi ceru numărul. El răspunse:

— Aici, Whitehall 7272.

Se auzi un declic, după un scurt moment de tăcere, apoi o voce de femeie spuse:

— Domnul Poirot?

— În persoană!

— Domnul Hercule Poirot?

— Întocmai.

— Domnule Poirot, ați primit.

— Sau veți primi - o scrisoare.

— Cine este la aparat?

— Nu este necesar s-o știți!

— Foarte bine. Am primit, doamnă, cu poșta din seara aceasta, opt scrisori și trei facturi.

— Probabil că știți, atunci, despre ce scrisoare vorbesc. Ar fi înțelept din partea dumneavoastră dacă ați refuza, domnule Poirot, misiunea care o să vi se încredințeze.

— Este un punct asupra căruia voi decide eu însumi, doamnă.

Vocea replică cu mult calm.

— Acesta, domnule Poirot, este un avertisment. Începeți să ne cam plictisiți. Retrageți-vă din joc!

— Și dacă nu mă supun?

— Atunci vom face în așa fel încât să nu ne mai deranjați.

— Este o amenințare?

— Vă cerem doar să aveți un pic de bun simț. Vorbesc în interesul dumneavoastră.

— Sunteți foarte amabilă!

— Nu puteți schimba cu nimic cursul evenimentelor, nu puteți împiedica nimic din ceea ce s-a hotărât. Deci, vedeți-vă de treburile dumneavoastră. Înțelegeți?

— Foarte bine! Numai că, întâmplător, eu consider că moartea lui Morley este o treabă care mă privește!

— Moartea lui Morley nu a fost decât un accident. Ne încurca planurile.

— Morley, doamnă, era o ființă omenească, și a murit prematur.

— N-are importanță!

Calm, dar ferm, Poirot răspunse:

— Greșiți, dacă aveți părerea aceasta!

— A primit ceea ce merita. A refuzat să ne înțeleagă.

— Și eu refuz!

— Atunci, nu sunteți decât un imbecil!

Un declic la celălalt capăt al firului îl avertiză pe Poirot că interlocutoarea sa pusese receptorul în furcă. Mai spuse încă odată „Alo”,

după care închise. Nici măcar nu se osteni să întrebe la centrală de unde a fost chemat. Era sigur că persoana vorbise de la o cabină publică.

Îl intriga faptul că mai auzise vocea aceasta undeva. Era convins de lucrul acesta. Dar unde? Zadarnic își scotocea toate ungherele memoriei, zadarnic își puna această întrebare.

Misterioasa lui interlocutoare putea fi oare Mabelle Sainsbury Seale? După câte își amintea, vocea ei era destul de ascuțită, cu o dicție afectată și o articulație conștiincioasă. Vocea pe care tocmai o auzise adineauri era foarte deosebită, dar poate că și-o modificase. Domnișoara Sainsbury Seale. A jucat teatru odinioară. Probabil că se pricepea să-și schimbe vocea. Da, poate că ea se afla la celalalt capăt al firului...

Și totuși, nu! Vocea aceasta îi amintea de altcineva. Nu-i era o voce familiară, dar o auzise o dată sau de două ori.

O altă întrebare îi era în minte. De ce s-a deranjat să-i telefoneze? Îi venea greu să creadă că cei care-i adresaseră acele amenințări își imaginau într-adevăr că-l vor determina să renunțe!

Și cu toate acestea, se pare că așa credeau!

Poirot conchise că avea de-a face cu niște psihologi tare nepricepuți.

Presa din ziua următoare anunța o veste „senzațională”: în seara din ajun se trăsese o împușcătură asupra primului ministru, pe când pleca din Downing Street în tovărășia unui prieten. Din fericire, glonțul nu-și atinsese ținta. Autorul atentatului, un hindus, fusese arestat.

Poirot, de îndată ce află vestea, luă taxiul și se duse la Scotland Yard.

Nici nu intrase bine în biroul lui Japp și inspectorul, după ce-și exprimă bucuria de a-l vedea, îl întreabă:

— Ai găsit în vreun ziar numele prietenului care-l însoțea pe premier?

— Nu. Cine era?

— Alistair Blunt.

— Chiar?

— Și avem toate motivele să ne gândim că lui îi era destinat glonțul și nu primului ministru. Sau altfel, tipul este un ochitor și mai prost decât pare!

— Cine-i omul acesta?

— Un student hindus. Pe jumătate nebun, desigur. Un creier zdruncinat care n-a fost decât un instrument. Cu siguranță, ideea atentatului nu-i aparține. De altfel, puțin a lipsit să nu fie arestat. Știi că în fața imobilului de la nr. 10, din Downing Street, există întotdeauna adunată ceva lume. După împușcătură, un tânăr american l-a luat de guler pe un bărbos care se afla pe aproape și l-a scuturat de i-au sărit fulgii în timp ce striga că l-a prins pe omul care trăsese. În vremea aceasta hindusul își lua picioarele la spinare. Din fericire, unul din oamenii noștri l-a prins la timp...

— Cum se numește tânărul american?

— Raikes, mi se pare...

Văzând surâsul lui Poirot, se întrerupse.

— Howard Raikes cu reședința la Holbom Palace Hotel, nu-i așa? Întrebă Poirot.

— Chiar așa! Exclamă Japp. Și acum înțeleg de ce numele mi se părea cunoscut! Este pacientul care nu a avut răbdare să aștepte în ziua când Morley s-a sinucis!

Reflectă un moment, apoi adăugă:

— Ciudat cum ne tot întoarcem la afacerea asta veche! În privința ei continui să-ți păstrezi părerile tale, nu-i așa, Poirot?

— Da, răspunse grav Poirot. Rămân în continuare la părerea mea în privința asta!

De la Scotland Yard, Poirot se duse la Alistair Blunt.

Fu primit de un tânăr secretar foarte elegant care, cu o distincție cam afectată, îl rugă să primească scuzele transmise de domnul Blunt.

— Domnul Blunt, explică el, a fost chemat în Downing Street, în urma... Incidentului de ieri seară. Am telefonat la dumneavoastră, dar, din nefericire, erați deja plecat.

Fără să-i lase lui Poirot timpul de a răspunde, frumosul tânăr adăugă:

— Domnul Blunt mi-a cerut să vă întreb dacă nu ați fi de acord să petreceți weekend-ul împreună cu dumnealui la casa pe care o are la țară, în Kent, la Exsham. Dacă răspunsul dumneavoastră este afirmativ, voi trece să vă iau, mâine seară, cu mașina.

Poirot ezita.

Tânărul insistă.

— Domnul Blunt ar fi deosebit de fericit să vă vadă.

— Ei bine, zise Poirot, ne-am înțeles! Accept.

— Domnul Blunt va fi încântat. Dacă aș trece pe la dumneavoastră mâine seară, la orele 18 fără un sfert...

Secretarul se întrerupse pentru a o saluta pe doamna Olivera care tocmai intra. Era îmbrăcată foarte elegant, și purta o pălărie extrem de originală, pusă cochet pe o coafură artistic concepută.

— Domnule Selby, zise ea adresându-i-se tânărului, domnul Blunt v-a dat cumva instrucțiuni privind scaunele de grădină? Am vrut să-i vorbesc ieri seară despre asta, știind că vom pleca mâine și...

Remarcând prezența lui Poirot, tăcu. Detectivul se înclină, ea îi răspunse cu un salut scurt și reluă:

— Evident, domnule Selby, știu că Alistair este foarte ocupat și că aceste lucruri mărunte n-au pentru el nici o importanță, dar...

— Domnul Blunt mi-a vorbit despre scaunele de grădină, răspunse secretarul, și am telefonat în legătură cu asta la Messrs Deever.

— Pentru mine asta înseamnă o grijă mai puțin, declară doamna Olivera. Acum îmi puteți spune, domnule Selby, de ce...

Continuă să cotcodăcească de parcă ar fi fost o cloșcă. Comparația aceasta îi veni brusc în minte lui Poirot, iar el o găsi perfect justificată. O găină, o găină mare, grasă, imensă, exact asta era!

Ea se îndreptă spre ușă cu măreție.

— Dat fiind că vom fi doar între noi în weekend-ul acesta...

Domnul Selby, un pic stingherit, o anunță pe doamna Olivera că monsieur Poirot era invitat.

Ea se întoarse și-l măsură pe Poirot cu o privire trufașă:

— Adevărat? Întrebă ea.

— Domnul Blunt, răspunse Poirot, a avut bunătatea să mă invite.

— Iată ceva curios! Exclamă ea. Mă veți scuza, monsieur Poirot, dar domnul Blunt îmi declarase categoric că intenționează să-și petreacă acest weekend în familie!

— Domnul Blunt, zise secretarul, regăsindu-și siguranța, s-a arătat foarte dornic să-l vadă pe monsieur Poirot acceptându-i invitația.

— Într-adevăr? În orice caz mie nu mi s-a spus nimic!

Ușa se deschise și Jane Olivera își făcu apariția îmbrăcată ca pentru a ieși în oraș.

— Ei bine, strigă ea din prag, vii, mamă? Știi că trebuie să luăm masa la ora unu și un sfert?

— Vin! Nu mai fi atât de nerăbdătoare.

— Atunci, grăbește-te un pic! Ia te uită, monsieur Poirot!

Dintr-o dată își pierdu toată exuberanța. Poirot simți că intrase în defensivă.

— Poirot, zise doamna Olivera cu o voce de gheață, vine cu noi la Exsham, pentru weekend.

— Ah...?

Jane Olivera se îndepărtă puțin pentru a o lăsa pe mama ei să treacă dar, în loc s-o urmeze, ea făcu un pas spre mijlocul camerei și-l chemă pe Poirot.

Docil, detectivul se apropie de ea.

— Adevărat? Îl întrebă ea, în șoaptă. Veniți la Exsham? De ce?

Poirot făcu un gest care-i exprima ignoranța.

— Un gând amabil din partea unchiului dumneavoastră...

— Dar el nu poate ști! Nu poate! Când v-a invitat?

— Jane!

Doamna Olivera își pierdea răbdarea așteptând-o în hol.

— Nu veniți, domnule Poirot! Murmură din nou Jane. Nu veniți, vă rog!

Se duse la mama ei care nu-și mai putea stăpâni proasta dispoziție.

Poirot auzi frânturi din ceartă. Auzi mai ales vocea doamnei Olivera care spunea:

— Află, Jane, că impolitețea ta începe să mă calce pe nervi mai tare ca de obicei! Dacă va trebui, voi face în așa fel încât...

Continuarea nu mai fu auzită de Poirot.

Făcu mașinal un semn cu capul, răspunzându-i astfel secretarului care-i vorbea despre ora la care mașina avea să vină să-l ia a doua zi. Stătea în picioare, în mijlocul camerei, dar nu era prea sigur că-și dădea seama de ceea ce se petrece în jurul lui. Era ca un om care tocmai văzuse o fantomă, sau mai curând o auzise vorbind.

Două dintre frazele pronunțate de doamna Olivera semănau în mod straniu cu două fraze care-i fuseseră spuse la telefon în ajun și acum își dădea seama de ce vocea misterioasei sale interlocutoare nu-i era total necunoscută!

Continuă să se gândească la lucrul acesta în drum spre casă.

Deci doamna Olivera să fie oare persoana care i-a telefonat?

Dar nu, era imposibil. Această femeie de lume, lipsită de judecată, care nu se preocupa decât de ea și de problemele ei mărunte, această cloșcă care cloncănea cât era ziulica de lungă, nu putea fi totuși misterioasa lui interlocutoare! Poate că urechile i-au jucat o festă.

Și totuși...

„Rolls”-ul veni să-l ia pe Poirot exact la ora 6.

Cum doamna Olivera și fiica ei se duseseră la Exsham cu altă mașină încă din cursul după-amiezii, Poirot călătorea împreună cu Alistair Blunt și cu secretarul său.

Blunt vorbi mai întâi despre grădinile sale și de ultima expoziție florală. Apoi, pentru că Poirot îl felicită că a scăpat din ultimul atentat, el răspunde:

— Meritul meu este cu atât mai mic cu cât nu eu eram ținta aceluși nenorocit. Este de altfel un ochitor foarte prost! Un student cam sărit care, la drept vorbind, nici nu-i prea periculos. Unul dintre acei tipi nefericiți care s-au lăsat îndoctrinați și care-și imaginează că un glonț tras asupra unui prim ministru poate schimba mersul istoriei. E chiar înduioșător dacă stai să te gândești!

— Cred că nu este prima dată când se organizează un atentat împotriva dumneavoastră.

— Cuvântul atentat pare foarte melodramatic, răspunde Blunt surâzând. Nu de mult mi s-a trimis o bombă prin poștă. Trebuie să vă spun cu regret că bomba era foarte prost executată. Oamenii aceștia au ambiția să conducă lumea. Cu toate acestea, nu sunt în stare nici să fabrice o bombă adevărată!

Dădu din cap și continuă:

— Vedeți, mereu se întâmplă același lucru! Idealiștii aceștia cu părul lor lung, n-au practic nimic în cap. Nu pretind că aș fi un om remarcabil, nu am fost nicicând așa ceva, dar știu să citesc, să scriu și să socotesc. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Așa cred, zise Poirot, dar n-ar strica să precizați.

— Ei bine, iată. Când citesc ceva în limba engleză, pricep ceea ce vrea să exprime. Să ne înțelegem, nu mă refer la lucrurile abstracte și la filosofia transcendentală, ci la acele lucruri simple, făcute pentru a fi înțelese. Majoritatea oamenilor le citesc fără a le înțelege, deși sunt convingși de contrariu. De asemenea, când scriu, scriu ceea ce vreau să exprim. Mi-am dat seama de faptul că majoritatea contemporanilor noștri sunt incapabili de asta. În sfârșit, așa cum v-am spus-o deja, știu să socotesc. Jones are 8 banane, Brown ia de la el 10, câte îi mai rămân? Problema aceasta ar fi rezolvată fără șovăia-lă de 9 din 10 persoane. Acestea nu vor admite niciodată că este greu ca Brown să ia 10 banane de la cineva care nu are decât 8 și nici că răspunsul nu trebuie să fie afectat de semnul „plus”!

— Ele preferă ca problema să fie soluționată printr-o șmecherie asemenea celor făcute de prestidigitatori.

— Exact. Și politicienii raționează cu o logică asemănătoare. În ce mă privește, eu mă mențin în limitele bunului simț. Cu timpul îți dai seama că este cel mai bun lucru...

Adăugă răsând:

— Dar fac rău că vorbesc despre profesiunea mea. Este un obicei rău și, când plec din Londra, prefer să uit de afaceri. Mi-am propus, domnule Poirot, să vă cer să-mi vorbiți despre aventurile dumneavoastră personale. Sunt un mare amator de romane polițiste. După părerea dumneavoastră, există printre acestea unele care exprimă realitatea?

Restul drumului nu fu vorba decât de câteva dintre „senzaționalele” afaceri descurcate de Hercule Poirot. Alistair Blunt asculta cu o atenție pasionată și cerea detalii.

Lucrurile nu mai fură însă la fel de plăcute de îndată ce ajunseră la Exsham. Doamna Olivera, impozantă și masivă, arătă categoric, prin atitudinea sa, că prezența detectivului îi era neplăcută. Ignorându-l pe Poirot atât cât îi stătea în puteri, ea nu li se adresa decât lui Blunt și domnului Selby. Acesta îl conduse pe Poirot în camera lui. Casa nu era prea mare, dar era încântătoare și mobilată cu un gust sigur, la fel ca și reședința din Londra a financiarului. Luxul se simțea pretutindeni, dar nu sărea în ochi. Nu era ceva ostentativ, însă pretutindeni domnea senzația unei simplități agreabile. Serviciul, discret, era perfect, iar bucătăria englezească – excelentă. La cină, vinurile provocară entuziasmul lui Poirot care gustă deliciile unei mese ce debută cu o supă exact pe gustul său, urmată de limbi de mare la grătar, cotlete de miel, și, la desert, căpșuni cu frișcă atât de dulce încât fu satisfăcut pe deplin.

Aceste circumstanțe plăcute făcură ca el să nu acorde nici o atenție răcelii persistente a doamnei Olivera, care continua să se prefacă a nu-i observa prezența, și nici ostilitățile nemotivate arătate de Jane Olivera.

Tocmai se termina desertul când Blunt îi puse Juliei Olivera o întrebare la care aceasta nu se mai aștepta.

— Cum se face, întrebă el, că Hélène nu a cinat cu noi?

Julia Olivera răspunse destul de rece:

— Mi s-a părut că scumpa noastră Hélène s-a obosit cam mult azi după-amiază, în grădină. I-am spus că se putea foarte bine retrage în apartamentul său pentru a se culca imediat, dacă o deranja ideea de a se îmbrăca pentru cină, și că noi o vom înțelege perfect. Mi-a împărtășit punctul de vedere...

— Perfect, spuse Blunt. Totuși mă gândeam că weekend-ul va aduce puțină schimbare în viața ei, puțin neprevăzut...

— Hélène este o fată foarte simplă, replică doamna Olivera. Îi place să se culce devreme.

După cafea, în timp ce Blunt se îndepărta pentru a discuta puțin cu secretarul său, Poirot li se alătură doamnelor în salon.

Jane Olivera și mama ei își continuară conversația fără să-i acorde nici cea mai mică atenție.

— Am impresia, mamă, zise Jane, că unchiului Alistair nu i-a plăcut felul în care ne-ai debarasat astă seară de Hélène Montessor!

— N-are nici o importanță, replică doamna Olivera categoric. Alistair este prea bun. Înțeleg să-i ofere gratuit locuința, dar acesta nu-i un motiv pentru ca să cineze cu noi când venim în weekend. Nu-i este verișoară decât de gradul al II-lea sau al III-lea. Nu trebuie să-și impună prezența!

— Știi că, în felul ei, este grozavă? A făcut o mulțime de lucruri frumoase în grădină!

— Asta demonstrează că nu are un caracter rău. Scoțienii sunt foarte independenți, iar eu sunt prima care să o recunoască și să-i felicite pentru asta.

Așezându-se pe o canapea și continuând să se prefacă a nu-l vedea pe Poirot, o rugă pe fiica sa să-i dea Low Down Review.

— Cred, adăugă ea, că se află aici un articol despre Lois Van Schuyler. Aș vrea să-l citesc...

Alistair Blunt deschise ușa.

— Acum, zise el, sunt al dumneavoastră, domnule Poirot. Vreți să veniți în biroul meu?

Era o cameră lungă și joasă, situată în spatele casei și ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Îi lipsea, desigur, acea simetrie la care Poirot ținea foarte mult, dar nu i se putea nega aspectul simpatic. Fotoliile erau adânci, lumina plasată în mod fericit atât pentru lectură cât și pentru conversație.

Alistair Blunt îi oferă oaspetelui său o țigară, își aprinse pipa și intrară numaidecât în miezul problemei.

— Sunt multe lucruri care nu mă satisfac, zise el. Mă refer, așa cum ați ghicit, la dispariția acelei domnișoare Sainsbury Seale. Din motive cunoscute doar de ele, dar care - nu mă îndoiesc - sunt foarte legitime, autoritățile au hotărât întreruperea cercetărilor. Nu știu cine este de fapt Albert Chapman și habar n-am cu ce se ocupa, dar presupun că-i vorba de ceva foarte important și care comportă riscuri serioase. Nu cunosc dedesubturile acestei afaceri, dar primul ministru mi-a declarat că a avut deja cam prea multă publicitate și că dacă s-ar uita mai repede de ea ar fi mai bine. Acesta-i și punctul de vedere oficial. Nu-l discut căci trebuie, desigur, să aibă o rațiune. Constat numai că poliția are mâinile legate.

Aplecându-se spre Poirot, continuă:

— Ori, domnule Poirot, eu personal vreau să cunosc adevărul. Și dumneavoastră mi-l veți găsi! Pentru că dumneavoastră nu sunteți paralizat așa cum sunt oamenii care depind de guvern...!

— Ce așteptați, exact, de la mine? Întreba Poirot.

— Vreau s-o regăsiți pe această domnișoara Sainsbury Seale.

— Moartă sau vie?

Alistair Blunt își ridică sprâncenele.

— Credeți că este posibil să fie moartă?

Hercule Poirot nu răspunse imediat. Reflectă un moment apoi spuse rar, cântărindu-și fiecare cuvânt:

— După părerea mea - dar, desigur, este vorba doar de o opinie și aș putea să mă înșel - este moartă.

— Ce vă face s-o credeți?

Umbra unui surâs trecu pe chipul lui Poirot.

— Poate că nu prea mă veți lua în serios, domnule Blunt, dacă vă voi spune, însă acesta-i adevărul, că-i vorba de o pereche de ciorapi noi, găsită într-un sertar!

Alistair Blunt îl privi îndelung, cu multă atenție, pe detectiv.

— Sunteți un tip curios, domnule Poirot, zise el în cele din urmă.

— Foarte curios, într-adevăr, admise Poirot. Sunt metodic, sunt ordonat, raționez logic și nu încerc să adaptez faptele pentru a le potrivi ipotezelor mele. Recunosc că toate acestea fac din mine un om neobișnuit.

Alistair Blunt reluă:

— Am răsucit în mintea mea această afacere pe toate fețele pentru a pricepe ceva! Este plină de ciudățenii. Dentistul acela care se sinucide, doamna aceea, Chapman, regăsită cu chipul complet zdrobit, închisă în propriul ei cuțar pentru blănuri, toate acestea sunt stranii, foarte stranii! Nu mă pot împiedica să cred că aici se ascunde ceva!

— Este și părerea mea.

— Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că această domnișoară Sainsbury Seale n-a fost nicicând prietena soției mele. Mi-a spus că a cunoscut-o doar pentru a mă aborda. Dar de ce? La ce-i servea? Nu-mi spuneți că pentru a scoate de la mine cele câteva lire pe care i le-am dat și de care, de altfel, nici măcar n-a profitat personal pentru că au fost date pentru nu știu ce operă de caritate de care se ocupa! Și, cu toate acestea, am convingerea că această întâlnire, în fața locuinței dentistului, a fost organizată cu mult timp înainte! Cu ce intenție? Iată ce nu încetez să mă întreb. De ce?

— Mi-am pus deseori întrebarea aceasta, zise Poirot. Deocamdată, răspunsul îmi scapă!

— Și nu aveți nici o idee?

Poirot făcu un gest plictisit.

— Ba da, idei am. Dar care mi se pare ridicole, când le examinez. Mi s-a întâmplat să mă gândesc că era poate un șiretlic pentru a vă arăta cuiva, pentru a vă indica. Dar, dacă te gândești mai bine, este absurd. Sunteți un om cunoscut... Și, la o adică, ar fi fost cu mult mai simplu să pândească sosirea dumneavoastră și să-i spună celui care trebuia să vă vadă: „Priviți! Este bărbatul care va intra acum!”

— Pe de altă parte, de ce ar fi trebuit să mă arate cuiva?

Poirot tăcu câteva secunde.

— Domnule Blunt, zise el apoi, ați vrea să vă întoarceți cu gândul la dimineața aceea în care erați instalat în fotoliu dentistului? V-a spus Morley ce-va care v-a surprins? Nu vă amintiți de nimic care ne-ar putea oferi o pistă?

Alistair Blunt se încruntă concentrându-se, dar nu-și aminti nimic.

— Dezolat, spuse el. Nu-mi amintesc nimic deosebit.

— Sunteți sigur că nu v-a vorbit despre domnișoara Sainsbury Seale?

— Absolut sigur.

— Și nu v-a spus nimic despre doamna Chapman?

— Nu. De fapt, nici un nume nu a fost pronunțat în cursul conversației. Am vorbit despre flori, grădini, vacanțe...

— Și n-a intrat nimeni în cabinet în timp ce dumneavoastră erați acolo?

— Nu cred. În alte ocazii, se afla acolo, după câte-mi amintesc, o blondă drăguță, dar în ziua aceea lipsea... Totuși, aveți dreptate! A venit cineva, acum mi-aduc aminte... Un dentist care avea accent de irlandez...

— Ce a spus și ce a făcut?

— I-a pus domnului Morley o întrebare și a plecat. Am avut impresia că Morley l-a primit destul de rău. N-a rămas mai mult de un minut.

— E tot ce-mi puteți spune? Nu vă mai amintiți nimic altceva?

— Nu. Morley mi s-a părut absolut normal.

— Și mie mi s-a părut absolut normal, zise gânditor Poirot. Cei doi bărbați tăcură câteva clipe. Apoi Poirot vorbi din nou.

— Vă amintiți, domnule Blunt, întrebă el, de tânărul care se afla împreună cu dumneavoastră în salonul de așteptare?

— Foarte vag... Într-adevăr, se afla acolo un tânăr foarte agitat, dacă-mi amintesc bine.

— L-ați recunoscut?

Blunt făcu un semn negativ.

— De-abia dacă l-am privit, explică el.

— N-a încercat să converseze cu dumneavoastră?

— Nu.

Privirea lui Blunt era interogativă.

— Unde vreți să ajungeți? Zise el. Îl cunoașteți pe tânărul acesta?

— Se numește Howard Raikes.

Poirot pândea reacția interlocutorului său. Dar nu avu nici o reacție.

— Ar trebui să-l cunosc? Întrebă Blunt. Să-l fi întâlnit pe undeva?

— Nu cred, răspunse Poirot. Este un prieten de-al nepoatei dumneavoastră, domnișoara Olivera.

— Ah! Un prieten al lui Jane?

— Da... Și cred că această prietenie nu este văzută cu ochi buni de doamna Olivera.

— Lucru de care lui Jane nu-i pasă deloc, probabil! Spuse bine dispus Blunt.

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe doamna Olivera s-o pună pe fiica sa să traverseze Atlanticul tocmai pentru a o scoate de sub influența acestui tânăr.

— Ah! Despre el este vorba!

Blunt înțelegea în sfârșit.

— Văd, remarcă Poirot, că discuția începe să vă intereseze.

— Tânărul, spuse Blunt, este un flăcău care, după câte știu, nu face prea multe parale, un tânăr cam exaltat care frecventează nu știu ce medii revoluționare...

— Am aflat de la domnișoara Olivera că-și stabilise programarea în dimineața aceea la Morley doar pentru a vă întâlni pe dumneavoastră.

— Cu speranța că-l voi considera... Acceptabil?

— Eh!... Nu-i chiar așa!... Am avut impresia că el trebuia să vadă dacă dumneavoastră erați sau nu acceptabil!

Stupefacția lui Alistair Blunt se traduse printr-o serie de înjurături. Poirot continuă, stăpânindu-și cu greu un zâmbet:

— Se pare că reprezentați tot ceea ce detestă tânărul!

— Iar el face parte dintre acei tineri pe care nu-i pot suferi, cei care-și risipesc vremea cu discursuri sforăitoare și care stau degeaba în loc să muncească!

În tăcerea care se lăsă, Poirot medită la o întrebare care i se părea importantă: în cele din urmă, ceru permisiunea s-o pună.

— Spuneți! Zise Blunt.

— Trebuie să vă previn că este personală și că vi se va părea, desigur, indiscretă, preciză Poirot.

— Vă ascult.

— Ce dispoziții testamentare ați luat, în cazul morții dumneavoastră? Blunt nu-și ascunse surprinderea.

— De ce v-ar interesa lucrul acesta? Zise el.

— Pentru faptul, răspunse Poirot, că este foarte posibil ca dispozițiile dumneavoastră testamentare să aibă legătură cu afacerea care ne preocupă.

— Nu-mi vine să cred!

— Poate că aveți dreptate, dar nu putem fi siguri de asta!

— Cred, domnule Poirot, reluă Blunt pe un ton mai puțin cordial, că vă face plăcere să dramatizați. Nu-i vorba de mine. Nimeni nu a încercat să mă omoare.

— O bombă în corespondența dumneavoastră... Un foc de revolver în stradă...

— Incidente fără importanță! Nu există nici un om care să se ocupe mai serios de finanțe și care să nu atragă, într-o bună zi, atenția vreunui nebun sau fanatic!

— Repet că poate fi vorba de cineva care să nu fie nici nebun, nici fanatic!

— Dar, în sfârșit, exclamă Blunt, unde vreți să ajungeți?

— Aș vrea doar să știu, răspunse Poirot, cine ar beneficia de pe urma morții dumneavoastră!

Blunt se strâmbă.

— Ei bine, zise el, aflați că ar fi mai ales spitalul Saint-Edwards, Institutul pentru Cercetări în Domeniul Cancerului și Institutul Regal pentru Orbi.

— Ah!

— În afară de asta, am prevăzut o sumă importantă pentru nepoata mea prin alianță, doamna Olivera, o sumă sensibil egală fiicei sale Jane și alta, unicei mele rude.

După aceea, adăugă:

— Acestea, domnule Poirot, sunt strict confidențiale.

— Bineînțeles, domnule.

— Sper, domnule Poirot, continuă Blunt cu o ironie evidentă, că nu vă imaginați că vreuna din cele trei moștenitoare ale mele intenționează să mă omoare pentru a intra mai repede în stăpânirea moștenirii sale?

Poirot îl liniștește.

— Nu-mi imaginez nimic... Absolut nimic!

— Și acceptați misiunea despre care am vorbit?

— S-o caut pe domnișoara Sainsbury Seale? Da.

Proasta dispoziție a lui Alistair Blunt se risipi imediat și, cu tonul cel mai cordial posibil, îi spuse lui Poirot, bătându-l pe umăr:

— Sunteți un tip nemaipomenit, domnule Poirot!

Leșind din birou, Poirot fu pe punctul de a se ciocni de o siluetă înaltă care trecea prin fața ușii.

El se scuza.

— Vă cer scuze, domnișoară Olivera.

Jane Olivera îi aruncă o privire sfidătoare și, luându-l deoparte, îi spuse:

— Știți ce cred despre dumneavoastră, domnule Poirot?

Întrebarea nu avea decât o valoare retorică iar tonul arăta clar că tânăra nu aștepta răspunsul lui Poirot și că-l va formula singură.

— Ei bine, domnule Poirot, reluă ea, înainte chiar ca el să fi avut timp să deschidă gura, vă consider un spion ordinar.

— Dar domnișoară...

— Exact așa, un spion ordinar! Și v-am înțeles jocul! Știu foarte bine ce vreți, și nu mă las păcălită de minciunile pe care mi le spuneți! De ce nu recunoașteți? În orice caz, vă voi spune un lucru: nu veți găsi nimic! Absolut nimic! Fiindcă nu e nimic de găsit! Nimeni nu se gândește să-i facă rău prețioasei persoane a prețiosului meu unchi! Nu are de ce se teme! Nu va avea niciodată a se teme de ceva! Va continua să fie sănătos, să se îmbogățească și să vorbească în proverbe. Va fi întotdeauna ceea ce este: un John Bull gras, fără un dram de imaginație și care trăiește purtând niște ochelari de cal!

Se opri, își trase sufletul, apoi adăugă cu o voce înăbușită și rea:

— Iar dumneata ești un abject detectiv burghez și mi se face greață numai privindu-te!

Spunând acestea, ea se îndepărtă, cu un mers suplu, într-un foșnet ușor de mătase.

Poirot, imobil, rămase pe gânduri, mângâindu-și mustața. Epitetul de burghez i se potrivea bine, era de acord. Era burghez până-n vârful urechilor și în însăși concepția sa de viață. Îl deranja însă faptul că o tânără atât de drăguță ca Jane Olivera considera acest cuvânt drept o injurie. Iată un lucru la care trebuia să reflecteze.

Se întoarse în salon.

Doamna Olivera, care făcea o pasență, își ridică spre el ochii, aruncându-i o căutătură de gheață, apoi, lăsându-și în jos privirea, spuse punând o carte:

— Valetul roșu pe dama de pică...

Poirot murmură:

— Cu siguranță, nimeni nu mă agreează!

Bătând în retragere, se îndreptă spre ușa de sticlă și ieși în grădină. Seara era frumoasă și nenumărate parfumuri, pe care le inspiră cu extaz, îmbălsămau aerul nocturn.

O porni pe o alee mărginită de arbuști și, la o cotitură a cărării, distinse în umbră două siluete vagi care, la apropierea sa, se despărțiră brusc: deranjase o pereche de îndrăgostiți. Se întoarse nemulțumit. Chiar și afară era în plus!

Trecu pe sub fereastra lui Alistair Blunt care-i dicta ceva secretarului.

De fapt, nu-i mai rămăsese de făcut decât un lucru: să se ducă în camera sa.

Ceea ce și făcu.

Acolo, examinează din nou câteva din problemele pe care le avea de rezolvat. Unele dintre ele i se păreau de-a dreptul fantastice.

Doamna Olivera. Oare se înșela considerând că este necunoscuta care îi telefonase? Ideea părea absurdă. Și totuși...

Se gândea la bizarele revelații pe care i le făcuse calmul și mărunțelul domn Barnes. Acest QX 912, alias Albert Chapman, cu ce s-o fi ocupând de fapt?

Se gândea și la slujnica Agnes, la privirea ei înspăimântată. Așa se întâmplă mereu! Întotdeauna oamenii ascund ceva. În general fac niște veritabile mistere din niște fleacuri, dar, atâta vreme cât misterele rămân, ele te împiedică să vezi limpede drumul! Și prea ușor nu este acest drum! E presărat cu o mulțime de obstacole. Și de toate felurile! Cel mai enervant era probabil cel pe care Poirot l-a botezat „enigma Sainsbury Seale”.

Căci, presupunând că văzuse bine, că simțurile nu l-au înșelat, că faptele pe care le-a constatat erau cu adevărat reale, nimic nu stătea în picioare.

„Nu-i posibil! Conchise Poirot, culcându-se. Probabil îmbătrânesc”.

VI. Unsprezece, doisprezece, bărbații merg la săpat...

După o noapte agitată, Hercule Poirot se sculă devreme.

Era un timp superb, iar el ieși numaidecât afară. Parcurgând același itinerar din seara precedentă, se plimbă pe aleile dintr-o primă grădină, unde totul era înflorit, dar unde tufe, la a căror frumusețe era sensibil, nu erau dispuse după gustul său.

În schimb, tufe de trandafiri, unde totul era simetric și parcă aranjat la linie, îl încântară. Își termină plimbarea în grădina închisă de un zid, dincolo de care se afla grădina de zarzavaturi.

Poirot se opri o clipă pentru a privi o femeie care-i dădea instrucțiuni unui bărbat în care îl puteai ghici cu ușurință pe grădinarul șef. Femeia, care purta un costum de tweed, era viguros clădită. Avea părul și sprâncenele foarte negre și vorbea rar cu un puternic accent scoțian.

Lui Poirot i se păru că grădinarul șef nu prea agreea conversația cu domnișoara Hélène Montessor. Își continuă apoi drumul într-o altă direcție.

La apropierea sa, un grădinar – despre care Poirot ar fi pariat că se odihnea de o bună bucată de vreme – începu să sape cu ardoare. Poirot, care-l privea din spate, îl salută prietenește. Omul îi răspunse cu un mormăit neinteligibil, dar fără a-și întrerupe munca. Faptul îl surprinse pe Poirot care se opri. Oricât ar fi de dornic de a-și arăta zelul, iar Poirot avea o experiență prea bogată pentru a se înșela, un grădinar este întotdeauna dispus ca, atunci când este interpelat, să-și lase deoparte unealta pentru a-și trage puțin sufletul și a schimba câteva cuvinte. Nu era deci anormal ca acesta, care de altfel părea și foarte tânăr, să facă excepție?

Poirot îl privi câteva minute. Parcă i se părea că mai văzuse undeva acești umeri. Se înșela oare? Nu era cumva pe cale să contracteze o manie supărătoare, aceea de a descoperi peste tot umeri și voci care i se păreau familiare, deși nu-i mai văzuse sau nu le mai auzise niciodată? Să însemne asta, așa cum își spusese ieri cu teamă, că începuse să îmbătrânească?

Poirot părăsi grădina, făcu câțiva pași într-o livadă, apoi, o clipă mai târziu, se întoarse și aruncă o privire indiscretă peste zidul grădinii de legume. Tânărul grădinar își îndreptase statura. Cu un braț își ștergea chipul plin de sudoare. Poirot își părăsi aproape imediat postul de observație.

— Foarte curios și foarte interesant, zise el cu jumătate de voce, scuturând cu mâna câteva fire de mușchi care se agățaseră de reverele hainei sale.

Da, era cu adevărat curios și interesant faptul că Frank Carter, care ocupa undeva un post de secretar, aflat mai mult sau mai puțin în slujba guvernului, lucra ca grădinar în serviciul lui Alistair Blunt.

Un gong răsună în depărtare. Hercule Poirot se îndreptă spre casă. Pe drum, își zări gazda conversând aprins cu domnișoara Montessor, care tocmai ieșise din grădina de legume.

— E foarte drăguț din partea ta, Alistair, spuse ea. Totuși, aș prefera să nu-ți accept invitația săptămâna asta, deoarece ești în compania rudelor tale din America!

Blunt încerca să o convingă.

— Julia nu prea are tact, este adevărat, dar asta nu înseamnă că...

Foarte autoritară, domnișoara Montessor îl întrerupse.

— Consider că s-a purtat cu mine într-un mod inadmisibil. Și nu-i voi suporta insolențele doar pentru că ea-i americană!

Spunând aceste cuvinte, ea se îndepărtă spre cealaltă extremitate a grădinii de zarzavaturi.

Poirot, care stătuse cu discreție deoparte, se apropie. Așa cum se întâmplă de multe ori după câte o discuție neplăcută pe care un bărbat o mai are cu rudele sale, Alistair Blunt avea o înfățișare vinovată și spășită.

— Femeile, spuse el, sunt într-adevăr niște diavoli! Bună ziua, domnule Poirot. Frumoasă zi, nu-i așa?

Se întoarseră împreună spre casă.

Blunt oftă și spuse:

— Ah! Ce mult simt lipsa soției mele!

Așezându-se la masă, i se adresă direct redutabilei doamne Olivera.

— Tare mă tem, Julia, că ai jignit-o pe biata Hélène!

Voinica doamnă îi răspuse pe un ton sec:

— Scoțienii sunt mult prea sensibili întotdeauna.

Alistair Blunt își îndreptă privirea plină de obidă spre Poirot și nu mai insistă.

— Am impresia, spuse Poirot, că aveți un grădinar foarte tânăr care nu pare să fie de multă vreme aici.

— Așa este, răspuse Blunt. Burton, cel de-al treilea grădinar, ne-a părăsit acum vreo trei săptămâni și băiatul acesta l-a înlocuit.

— Știți de unde vine?

— La drept vorbind, nu! Mac Alister l-a angajat. Îmi amintesc că cineva mi-a cerut să fac o încercare... Mi-a fost recomandat cu căldură... Și lucrul acesta mă cam miră. Mai ales că Mac Alistair afirmă că nu-i bun de nimic și că ar vrea să se cam debaraseze de el!

— Cum se numește?

— Dunning... Sunbury... Ceva în genul acesta!

— Aș fi indiscret dacă v-aș întreba cât câștigă?

— Deloc! Răspuse amuzat Blunt. Două lire și 15, cred.

— Nu mai mult?

— Firește că nu... Poate chiar ceva mai puțin!

— Ei bine, conchise Poirot, iată ceva curios!

Alistair Blunt, surprins, intenționa să ceară lămuriri, dar Jane Olivera, care tocmai citise ziarul, schimbă cursul conversației.

— S-ar zice, unchiule, exclamă ea, că ai fost atacat din nou!

Alistair Blunt zâmbi.

— Citești rezultatele dezbaterii de la Camera Comunelor? Nu-i nimic grav, liniștește-te! Este vorba doar de Archerton!... Adoră să se lupte cu morile de vânt. Un tip curios, care, în materie de finanțe, are niște idei de-a dreptul ridicole. Dacă ar fi lăsat de capul lui, în opt zile Anglia ar da faliment!

— Dar, dumneata, unchiule, nu dorești chiar niciodată să încerci ceva nou?

— Nu, draga mea. Numai dacă acest nou înseamnă un program față de vechiul, pe care trebuie să-l înlocuiască.

— Dar nu vrei să accepți ideea în sine că acel „ceva” ar putea însemna un progres! Îți spui: „N-o să meargă...!” și nici măcar nu încerci.

— Anumite experiențe sunt foarte costisitoare!

— Adevărat! Dar cum poți fi mulțumit cu starea actuală de lucruri? Nu te revoltă inegalitatea socială? Nu crezi că-i absolut necesar să se facă ceva?

— Doamne, micuța mea Jane, dacă ne gândim bine, lucrurile nu merg în țara asta chiar atât de rău pe cât se spune!

Jane replică cu o violență pe care cu greu și-o stăpânise până atunci:

— Ne trebuie un ideal nou, o lume nouă! Iar tu stai aici, liniștit și mănânci rinichi la grătar!

Ea se ridică și, cu un pas grăbit, se îndreptă spre grădină.

Alistair o privi cum se îndepărta, iar figura lui exprima surpriza și chiar jena.

— Jane s-a schimbat mult în ultima vreme, remarcă el. De unde-i vin ideile astea?

— Nu da atenție spuselor ei, răspuse doamna Olivera. Jane nu-i decât o prostituată. Știi cum sunt fetele în ziua de azi. Frecventează tot felul de saloane bizare, unde întâlnesc tineri care poartă cravate extravagante, iar când se întorc acasă spun o mulțime de prostii.

— Știu. Dar, până acum, lui Jane nu i-a lipsit bunul simț...

— Asta-i stilul, Alistair, e o modă! Ideile astea sunt actuale!

— Știu...

Doamna Olivera se ridică. Poirot îi deschise ușa. Ea, însă, nu păru să-i remarce gestul și trecu prin fața lui fără o vorbă.

— Toate astea sfârșesc prin a mă exaspera, exclamă Alistair Blunt.

Toată lumea exprimă astfel de idei și o știi foarte bine! Asta nu înseamnă că-s mai puțin nesăbuite! Nu-s decât niște absurdități... Și pe care trebuie să le ascult toată ziua! Un ideal nou, o lume nouă!... Dar ce înseamnă asta? Nici ei n-o știi. Se îmbată cu vorbe, asta-i tot.

Surâse puțin cam trist.

— Dacă ați fi... Înălțurat, întrebă Poirot, ce s-ar întâmpla?

Pe chipul lui Alistair Blunt se așternu o expresie gravă.

— Oh! Răspuse el. E foarte simplu și vă voi explica. O bandă de nebuni s-ar instala la putere și ar experimenta o serie de idei costisitoare. Și s-ar duce naibii stabilitatea financiară, sănătoasele practici economice și chiar simplul bun simț! De fapt, s-ar termina cu Anglia pe care o iubim noi...

Poirot aprobă dând din cap. Era pe deplin de acord cu financiarul.

Principiile apărute de acesta îi erau și lui scumpe și începea să înțeleagă mai bine acum ceea ce reprezentau exact Alistair Blunt și lumea pentru care el lupta. Domnul Barnes îi vorbise deja despre asta, dar de-abia acum înțelegea cu adevărat.

Și, brusc, se simțea neliniștit...

Puțin mai târziu, în cursul dimineții, Blunt, ieșind din biroul său, veni spre Poirot.

— Mi-am terminat corespondența, îi spuse el. Veniți, vă voi conduce în grădină.

Cei doi bărbați ieșiră împreună. Blunt îi vorbea cu entuziasm despre pasiunea sa și rămaseră o bună bucată de vreme în grădina alpestră, unde reușise să aclimatizeze câteva specii rare de care era foarte mândru. Hercule Poirot, ale cărui picioare erau literalmente încălțate în pantofii săi fini de piele, asculta cu răbdare. Își lăsa greutatea când pe un picior, când pe celălalt, strâmbându-se din timp în timp, fiindcă era foarte cald și avea impresia că picioarele lui umflate erau niște puddinguri enorme.

Își continuară plimbarea. Pe lângă ei treceau bâzâind albinele. Nu prea departe se auzea pocnetul regulat al unei foarfeci care tăia crenguțele gardului viu de lauri. Ziua era așa de liniștită încât aveai impresia că natura ațipise.

Blunt se opri și se întoarse pentru a privi în urma lui. Zgomotul foarfecii se auzea acum mai aproape, dar persoana care o folosea tot nu era vizibilă.

— Sunteți de acord, nu-i așa, că priveliștea este plăcută, zise financiarul. Perele acestea vor fi splendide! Nu-mi amintesc să mai fi văzut altele la fel de frumoase în această perioadă a anului. Și acești lauri sunt încântători! Ce splendidă culoare, nu-i așa?

Și, deodată, calmul acestei dimineți fu tulburat de zgomotul unei împușcături. Ceva șuieră în văzduh. Stupefiat, Alistair Blunt văzu, nu departe, un firisoș subțire de fum înălțându-se în spatele paravanului de lauri. Apoi se auzi ceva ce aducea a ceartă, niște strigăte și gardul viu se desfăcu sub greutatea a doi oameni care se încleștaseră.

— Te-am prins, golanule! Striga o voce cu un pronunțat accent american. Dă drumul armei!

Cei doi oameni se băteau acum în fața gardului viu. Poirot îl recunoscu pe tânărul grădinar care săpa cu atâta ardoare atunci când îl privea și, de asemenea, și pe adversarul lui, care părea să fie într-o netă superioritate, un tânăr înalt care-l depășea cu un cap și pe care detectivul îl identificase, înainte chiar de a-l vedea, după accentul său.

— Dați-mi drumul! Urla Frank Carter. Din moment ce vă spun că n-am tras eu!

— Chiar așa? Replică Howard Raikes. Trăgeai, fără îndoială, în vrăbii.

Fără a-i da drumul prizonierului, el se întoarse spre Alistair Blunt și spre Poirot care se apropiau.

— Domnul Alistair Blunt?... Flăcăul acesta tocmai a tras asupra dumneavoastră. L-am prins asupra faptului!

— Nu-i adevărat! Strigă Frank Carter. Tundeam gardul, am auzit zgomotul unei împușcături și un revolver mi-a căzut la picioare. M-am aplecat și l-am luat de jos aproape mașinal și imediat după aceea tipul ăsta s-a aruncat asupra mea!

Howard Raikes dădu din umeri.

— Țineai un revolver în mână și, lucru sigur, se trăsese cu el!

Îi întinse lui Poirot arma.

— Voi vedea ce crede despre toate acestea un detectiv!... Bine că am ajuns la vreme, pentru că presupun că trebuie să mai fie și alte gloanțe în încărcător!

— Este adevărat, zise Poirot.

Blunt, cu sprâncenele încruntate, îl întrebă pe Carter.

— De fapt, cum te numești dumneata exact? Dunnon? Dunbury?

Poirot răspunse în locul celui interpelat.

— Omul acesta se numește Frank Carter.

Celălalt se întoarse spre el, furios.

— Mă căutați de destulă vreme! Am înțeles asta, duminica trecută, când ați vrut să mă faceți să vorbesc!... În orice caz, v-o repet, nu-i adevărat! Nu eu am tras!

— Atunci, zise Poirot cu o voce amabilă, cine? Înțelegeți, nu suntem aici decât patru, nu mai există altcineva, deci?

Cu părul în vânt, cu ochi măriți de spaimă, Jane Olivera sosea alergând.

— Howard? Zise ea, oprindu-se cu respirația întretăiată.

— Jane, răspuse el jovial, sunt fericit să-ți comunic că tocmai i-am salvat unchiului tău viața!

— Tu? Făcu ea, stupefiată.

— Cu siguranță, zise Blunt, ați sosit exact la țanc, domnule...

Domnule...?

Jane interveni:

— Îți prezint, unchiule, pe Howard Raikes, un prieten de-al meu...

Blunt îl privi pe Raikes și surâse cu un aer complice.

— Ah! Ah! Sunteți cavalerul servant al lui Jane!... Vă datorez mulțumiri.

Precedată de un zgomot care te făcea să te gândești la găfâiala unei locomotive sub presiune, Julia Olivera își făcu apariția.

— Am auzit o împușcătură, explică ea... Nu cumva...

Restul frazei îi rămase în gât. Tocmai îl zărise pe Howard Raikes.

Rămase fără grai mai întâi, dar apoi își reveni și-l interpelă.

— Dumneata?... Ce cauți dumneata aici? Cum îndrăznești...

— Mamă, spuse Jane cu o voce înghețată, Howard tocmai i-a salvat unchiului meu viața!

— Cum?

— Chiar așa! Omul acesta trăgea asupra unchiului când Howard a sărit asupra lui și l-a dezarmat.

— Mințiți! Strigă Frank cu violență.

Doamna Olivera nu mai știa ce să spună. Rămase un timp fără să vorbească, cu gura deschisă. Apoi se întoarse spre Blunt.

— Din fericire, dragul meu Alistair, nu ai fost atins! Dar este o întâmplare cumplită și ai simțit, probabil, o emoție îngrozitoare. În ce mă privește, mă simt încă complet răvășită. Nu știu cum de nu am leșinat. Mă întreb dacă n-aș face bine să beau un păhărel de coniac...

— Iată o idee excelentă, zise Blunt. Să ne întoarcem...

Blunt porni, după ce le făcu un semn lui Poirot și lui Howard Raikes care se pregăteau să-l urmeze.

— Aduceți-! Spuse el. Vom telefona la poliție și-l vom preda.

Frank Carter deschise gura ca pentru a răspunde, dar cuvintele nu voiau să iasă. Era la fel de alb la față ca și lenjeria sa, iar picioarele nu-l mai ascultau, Howard Raikes îl apucă de cot cu brutalitate.

— Hai, mișcă-te!

Frank Carter continua să protesteze slab:

— N-am făcut nimic!

Howard Raikes îl privi pe Poirot.

— Pentru un polițist deosebit aveți într-adevăr puține de spus! Remarcă el. De ce nu-l faceți să înțeleagă pe acest individ că-și pierde vremea protestând?

— Pentru că reflectez, domnule Raikes.

— Aveți nevoie de așa ceva deoarece, în mod logic, ar trebui să vă dați demisia. Alistair Blunt continuă să trăiască într-adevăr, dar nu datorită dumneavoastră!

— În timp ce dumneata ești la cea de-a doua ispravă!

— Ce vrei să spunei?

— Nu-i așa că dumneata ești acela care, acum câteva zile, îl prindeai pe bărbatul care tocmai trăsese asupra domnului Blunt și asupra primului ministru?

Howard Raikes ezită câteva secunde înainte de a răspunde cu o veselie prefăcută.

— Într-adevăr, s-ar zice că-mi fac din asta un obicei!

— Da, spuse Poirot. Numai că există o diferență. Deunăzi, bărbatul pe care-l prindeai nu era cel care trăsese. Te înșelaseși!

— Se înșeală din nou azi, bombăni Frank Carter.

— Mă întreb dacă-i adevărat, murmură Poirot, în așa fel încât să nu fie auzit de nimeni.

Stând în picioare în fața oglinzii, absorbit de o operație delicată care consta în asigurarea perfecte simetrii ale celor două aripi ale papionului său, Hercule Poirot se îmbrăca pentru cină.

Era nemulțumit, dar, dacă ar fi trebuit să spună de ce, s-ar fi simțit tare încurcat.

Afacerea, nu o putea nega, era foarte clară. Frank Carter fusese prins asupra faptului.

Poirot nu avea nici cea mai mică urmă de simpatie pentru Carter și nici un pic de încredere în el. Îl judeca fără părtinire și-l considera drept „un tip prea puțin interesant”, una din acele pușlamale seducătoare care, chiar și atunci când nu pot fi apărute, găsesc întotdeauna oameni, femei mai ales, care să le pledeze cauza.

Sistemul de apărare era de o vulnerabilitate supărătoare. El relata că fusese contactat de agenți ai Poliției britanice, care i-ar fi pretins să culeagă „informații”. Trebuia să intre în serviciul lui Blunt ca grădinar și să le comunice ceea ce făceau ceilalți oameni din personal. Povestea lui nu avea nici o bază reală, lucrul fusese demonstrat cu ușurință. Ea dovedea o lamentabilă lipsă de imaginație. Poirot se gândea că nici nu te puteai aștepta la altceva din partea lui Carter.

Iar în privința atentatului propriu-zis, Carter repeta că nu el trăsese, că era victima unei capcane, a unei mașinații din care nu pricepea nimic. Într-adevăr, nu se putea spune nimic în apărarea lui.

Nimic, în afară de faptul că era totuși straniu că, de două ori, la un interval de câteva zile, Howard Raikes se aflase la țănc acolo unde aveau să fie trase focuri de revolver asupra lui Alistair Blunt.

Dar era greu să vezi în asta mai mult decât o coincidență. Cu siguranță că nu Raikes era autorul atentatului din Downing Street, iar prezența lui la Exsham nu avea nimic extraordinar. Venise aici pentru a fi împreună cu iubita lui, iar povestea sa, nu se putea nega acest fapt, era perfect verosimilă.

Desigur, evenimentul acesta îl favoriza în mod providențial. Când un om îți salvează viața, nu poți să nu-l primești în casa ta, și cel mai mărunț lucru pe care-l poți face este să-i oferi prietenia și ospitalitatea ta. La fel procedase și Alistair Blunt. Lucrul acesta nu era deloc pe placul doamnei Olivera, dar își dădea seama că nu se putea opune și că trebuia, de voie, de

nevoie, să-l suporte pe acest indezirabil care, o dată intrat în casă, înțelegea să și rămână.

Poirot, care medita la această problemă, îl observă pe Howard Raikes în cursul întregii seri. Jucându-și rolul cu îndemânare, tânărul se ferea să-și exprime ideile revoluționare și să vorbească despre politică. El povestea întâmplări de călătorie amuzante, amintiri ale unor lungi plimbări făcute în țări îndepărtate.

„Lupul, gândea Poirot, s-a îmbrăcat în piele de oaie. Tare sunt curios să știu ce ascund toate lucrurile astea...!”

Poirot se pregătea de culcare, când cineva bătu la ușa lui.

Răspunse: „Intrați!” și-l văzu apărând pe Howard Raikes, foarte în largul lui și, se pare, foarte amuzat de surpriza produsă.

— Nu vă așteptați să mă vedeți? Zise tânărul. V-am privit mult în seara asta și mi-ați stârnit mila. Aveați o înfățișare gânditoare, preocupată...

— Poate, dar nu văd de ce v-ar fi neliniștit acest lucru?

— Nici eu nu știu, dar cert este că lucrul acesta m-a indispus. Mi-am spus că există probabil lucruri pe care le suportați mai greu.

— Și dacă ar fi așa?

— M-am gândit atunci că ar fi mai bine să vă spun tot adevărul în legătură cu ce s-a întâmplat deunăzi... Într-adevăr, ați ghicit, mi-am cam bătut joc cu nonșalanță de poliție. Fără premeditare, de altfel. L-am remarcat pe primul ministru care ieșea din Downing Street nr. 10 și am văzut când Ram Lal trăgea asupra lui. Pe Ram Lal îl cunosc. Este un tânăr foarte cumsecade, care se înfierbântă cam repede, dar care duce o luptă cinstită pentru eliberarea Indiei. Atentatul eșuase, glonțul trecuse la kilometri de prețioasele burți ale celor două personaje importante pe care le cunoașteți. Atunci m-am hotărât să joc micul sketch pe care-l știți pentru a-i da lui Ram Lal șansa să scape. L-am apucat de guler pe un tip care se afla lângă mine și-am urlat că l-am prins pe individul care a tras. Speram că Ram Lal va profita de asta pentru a fugi, dar polițiștii puseseră deja mâna pe el. Exact așa s-au petrecut lucrurile.

— Și azi dimineață?

— Azi dimineață a fost cu totul altceva. Nu se mai afla prin zonă nici un Ram Lal și Carter a fost cel care a tras. Avea încă în mână revolverul când m-am repezit la el. Presupun că se pregătea să mai tragă o dată...

Poirot asculta cu un scepticism evident.

— Erați chiar atât de grijuliu să-l protejați pe domnul Blunt?

Raikes zâmbi.

— După cele povestite zilele trecute vi se pare ciudat, nu? Vă înțeleg! Consider că Blunt este un om care, în interesul umanității, trebuie suprimat. Dar, să ne înțelegem! Cu el, personal, n-am nimic. Dimpotrivă, în felul lui, îmi este chiar simpatic. Ideile mele au rămas aceleași... Și, totuși, când am văzut că un tip și-l lua ca țintă, am sărit asupra lui pentru ca glonțul să devieze. Asta dovedește doar că omul este un animal ale cărui acte nu sunt guvernate în întregime de o logică riguroasă!

— Există, spuse sentențios Poirot, o prăpastie între teorie și practică.

— Este și părerea mea.

Raikes, care se așezase pe pat, se ridică. Continua să zâmbească.

— Oricum, conchise el, mi-am spus că vă datorez niște explicații asupra acestui lucru. Am făcut-o. Mă retrag. Noapte bună, domnule Poirot!

leși, închizând încetisor ușa în urma lui.

Scapă-ne, Doamne, de cei răi...

Vocea doamnei Olivera suna cam fals, dar avea în ton o convingere care arăta clar că „cel rău” avea pentru ea, în acea dimineață, un chip bine determinat: acela al domnului Howard Raikes.

Asta era cel puțin părerea lui Poirot care, alături de amfitrionul său, asista la slujba duminicală în micuța biserică din sat. Văzându-i gata de plecare, Howard Raikes zâmbise puțin disprețuitor și-l întrebuse pe domnul Blunt „dacă se duce în mod regulat la slujbă”. Alistair mormăise un răspuns vag, spunând că există la țară obligații de la care este greu să te sustragi și că nu-l putea „lăsa baltă” pe preot, sentiment tipic britanic care-l mirase pe tânărul american, dar pe care Poirot l-a înțeles perfect.

Niște voci copilărești, foarte subțiri cântau:

Limbile lor sunt ascuțite ca aceea a șarpelui
Și sub buzele lor se ascunde veninul...

Tenorii și basii reluau:

Ferește-ne, Doamne, de lașii necredincioși
Și de urzelile celor răi...

Alăturându-și vocea lui de bariton nesigur, Hercule Poirot cânta:

Ei mi-au întins o capcană, o plasă cu ochiuri dese
Și ambuscade mă așteptă la drum...

Nu mai continuă și rămase cu gura căscată.

Acum vedea totul, și mai ales capcana în care aproape căzuse.

O capcană întinsă cu abilitate, o plasă cu ochiurile dese...

Hercule Poirot nu se mișca. Stătea în picioare, privind înaintea lui fără să vadă, ca un om căzut într-un somn hipnotic. Ceilalți se așezaseră la loc, cu destul zgomot, dar el nu remarcase nimic și, pentru a-l aduce la realitate, fu nevoie de un ghiont discret dat de Jane Olivera.

Preotul începu să citească.

— Aici începe capitolul al XV-lea al cărții I a lui Samuel...

Poirot asculta fără să audă.

Creierul lui era în plină activitate: fapte ce păreau fără nici o legătură între ele se ordonau acum într-o construcție logică. Totul își găsea locul, totul se explica. Poirot se gândea la niște cataramă de pantofi, la o pereche de ciorapi, la un chip făcut zob, la gusturile literare deplorabile ale valetului

Alfred, la activitatea domnului Amberiotis, la rolul jucat de domnul Morley și, pentru prima dată, examina afacerea așa cum trebuia.

Preotul își încheia lectura astfel:

— Căci revolta este un păcat vrut de demon. Pentru că ai refuzat cuvântul Domnului, Dumnezeu te-a lipsit de regalitate”. Aici se termină prima carte.

Continuând să fie cu mintea în altă parte, Hercule Poirot se ridică pentru a intona împreună cu ceilalți un Te Deum.

VII. Treisprezece, paisprezece, iar fetele la curtat...

— Domnul Reilly, nu-i așa?

Foarte surprins, tânărul se întoarce pe jumătate pentru a-l privi pe cel care vorbea. Văzu, lângă el, aproape de lungă tejghea a Companiei de Navigație, pe un domn care avea o mustață stufoasă și un cap în formă de ou.

— Poate că nu vă mai aduceți aminte de mine? Întrebă bărbatul cel mărunțel.

— Sunteți prea modest, domnule Poirot! Nu sunteți dintre aceia care pot fi uitați ușor!

Reilly răspunse funcționarului care aștepta de cealaltă parte a tejghelei, apoi se întoarce spre Poirot care-i punea o nouă întrebare:

— Părăsiți Anglia pe perioada vacanței?

— Nu plec în vacanță. Dar dumneavoastră, domnule Poirot? Plecați cumva?

— Mi se întâmplă uneori să merg să-mi petrec câteva zile în țara mea, în Belgia, răspunse Poirot.

— Eu merg mai departe, reluă Reilly. Plec în America... Și nu intenționez să mă întorc!

— Sunt dezolat să aflu lucrul acesta, domnule Reilly. Vă veți abandona clientela din Queen Charlotte Street?

— Ar fi mai exact să spunem că ea m-a abandonat!

— Într-adevăr?... Este foarte trist!

— Oh! Asta nu mă supără. Când mă gândesc la datoriile pe care le voi lăsa în urma mea, sunt fericit!

Adăugă surâzând:

— Nu voi fi nicicând eu acela care să se omoare pentru probleme bănești! Când acestea devin prea presante, pune-le datoriilor o cruce și ia-o de la zero! Am niște diplome și, deși sunt puțin jenat s-o spun personal, sunt excelente.

Poirot spuse foarte încet:

— Am văzut-o recent pe domnișoara Morley.

— Și v-ați distrat? Aș paria că nu. N-am mai întâlnit niciodată așa o figură tristă. M-am întrebat deseori cum o fi arătând un pic cherchelită, dar aceasta-i un lucru pe care nimeni nu-l va afla vreodată!

Poirot de-abia dacă zâmbi.

— Aprobați verdictul pronunțat de curte referitor la moartea asociatului dumneavoastră? Întrebă el.

— Absolut deloc! Răspunse Reilly silabisind cuvintele.

— Nu credeți că a fost o greșeală?

— În caz că Morley i-a injectat aceluia grec cantitatea de anestezie pretinsă, atunci trebuie să fie una din două: sau a fost complet beat, sau a vrut să-l ucidă. Or eu nu l-am văzut niciodată bând!

— Deci, știa foarte bine ce face?

— N-aș vrea să spun asta. Este o acuzație foarte gravă. Și, după părerea mea, nejustificată.

— O explicație trebuie totuși să existe.

— Este și părerea mea... Dar nu văd care anume!

— Când l-ați văzut pe Morley pentru ultima dată?... Desigur, mă refer la Morley în viață!

— Să vedem... Totul este puțin cam îndepărtat pentru a răspunde la o astfel de întrebare... Cred că a fost în ajunul morții sale... Seara, pe la ora șapte fără un sfert...

— Nu l-ați văzut chiar în ziua morții sale?

— Nu.

Poirot insistă:

— Sunteți sigur?

— Nu afirm categoric, dar nu cred!

— N-ați urcat până la cabinetul său pe la orele 11:35?... Se afla un bolnav în fotoliu...

— Aveți dreptate. Acum, îmi amintesc! Vroiam să-i pun o întrebare de ordin tehnic în legătură cu instrumentele pe care trebuia să le comand. Firma îmi ceruse la telefon un amănunt. N-am rămas mai mult de un minut la el și, de aceea, am și uitat această întâmplare. Într-adevăr, tocmai se pregătea să trateze un bolnav...

Poirot dădu din cap.

— Doresc de multă vreme, reluă el, să vă mai pun o întrebare. Unul dintre pacienții dumneavoastră, domnule Reilly, a plecat fără să se sinchisească de programare. În felul acesta ați avut o jumătate de oră liberă. Cum ați folosit-o?

— Ca de obicei în astfel de împrejurări. Mi-am făcut un cocktail. După care am primit un telefon care m-a determinat să urc pentru un minut la Morley.

— Am impresia, de asemenea, că nu ați avut pacient nici între ora 12:30 și ora 13, după plecarea domnului Barnes. De fapt, îmi puteți preciza exact la ce oră a plecat acesta?

— Puțin după 12 și jumătate.

— Și ce ați făcut atunci?

— Ca și mai înainte! Mi-am făcut un cocktail!

— Și v-ați dus iar la Morley?

Domnul Reilly zâmbi și întrebă:

— Vreți cumva să insinuați că am urcat la el pentru a-l omorî? V-am spus deja, de câțva timp, că nu am făcut așa ceva. V-o repet acum, deși recunosc că sunteți pus în situația de a mă crede pe cuvânt.

— Și ce părere aveți de Agnes, camerista?

Întrebarea părea să-l mire pe Poirot.

— De ce vă interesează?

— Pentru că aș vrea să știu!

— Ei bine, vă voi răspunde. Nu i-am dat niciodată atenție. Georgina își supraveghea personalul. Și în privința aceasta avea perfectă dreptate!... Și trebuie să adaug că mititica nu s-a uitat niciodată la mine, ceea ce dovedește că era lipsită de gust!

— Eu, personal, cred, zise Poirot, că știe ceva. Privirea lui se fixă, întrebătoare, asupra lui Reilly, care dădu surâzând din cap.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebați, zise el. N-am nici o idee în privința asta și nu vă pot fi de nici un ajutor.

Luă biletele care se aflau în fața lui, îl salută pe Poirot și se îndepărtă zâmbitor.

Nu-i mai rămânea lui Poirot decât să-i explice unui funcționar dezolat de această hotărâre că, după ce reflectase îndelung, renunțase la această croazieră pe care dorise s-o facă în capitalele nordice.

Poirot făcu o nouă vizită la Hampstead. Revăzându-l, doamna Adams fu oarecum surprinsă. Deși îi fusese prezentat de inspectorul-șef al Scotland Yard, fapt care, pentru ea, constituia o garanție, ea îl considera ca pe „un străin ciudat”, și nu prea îl lua în serios. Cu toate acestea, de-abia aștepta să-i vorbească.

Informația inițială referitoare la identitatea victimei fusese dată de către ziare ca o veste senzațională, dar descoperirile făcute în cursul anchetei se bucuraseră de o publicitate extrem de limitată. Publicul știa că, mai întâi, cadavrul doamnei Chapman fusese considerat ca fiind acela al domnișoarei Sainsbury Seale și cam atât! El ignora nu numai faptul că domnișoara Sainsbury Seale fusese probabil ultima persoană care o văzuse în viață pe nefericita doamnă Chapman, ci și că ar putea fi inculpată, într-una din zile, pentru crimă.

Doamna Adams fusese foarte fericită să afle că acel cadavru găsit în apartamentul doamnei Chapman nu este al prietenei sale și nu părea să bănuiască măcar ce suspiciuni grave apăsau asupra domnișoarei Mabelle Sainsbury Seale.

— În ce mă privește, domnule Poirot, spunea ea, sunt convinsă că este vorba de o amnezie.

Poirot admise că este foarte probabil. Existau nenumărate precedente. Doamna Adams cită unul care o privea îndeaproape: una dintre verișoarele sale care se vindecase doar în urma unor îngrijiri îndelungate și costisitoare.

Poirot o întrebă după aceea dacă o auzise vreodată pe domnișoara Sainsbury Seale vorbind despre o anume doamnă Albert Chapman.

Nu, doamna Adams nu-și amintea ca prietena ei să fi menționat vreodată pe cineva cu numele acesta. Dar, desigur, domnișoara Sainsbury

Seale nu-i vorbise despre toți oamenii pe care-i cunoștea. Cine era această doamnă Chapman? Știa poliția cine o omorâse?

Poirot răspunse că faptul acesta era încă un mister, apoi o întrebă pe doamna Adams dacă știe cine i-l recomandase pe domnul Morley, ca dentist, domnișoarei Sainsbury Seale?

Doamna Adams nu avea habar. Ea personal era tratată de domnul French, din Harley Street, și, presupunând că Mabelle ar fi rugat-o să-i recomande un dentist, i l-ar fi indicat pe al său.

Poirot spuse atunci că era foarte posibil ca Morley să-i fi fost recomandat domnișoarei Sainsbury Seale chiar de către doamna Chapman. Doamna Adams îi împărtășea punctul de vedere. De altfel, considera c-ar trebui să poată obține această informație chiar de la cabinetul dentistului. Poirot răspunse că și el se gândise la asta. Totuși, domnișoara Nevill, căreia-i pusese această întrebare, nu-și amintea. Ea-și amintea perfect de doamna Chapman, dar nu credea că aceasta făcuse vreodată aluzie în fața ei la vreo domnișoară Sainsbury Seale, un nume suficient de ciudat și pe care l-ar fi reținut cu siguranță.

Poirot continuă să-i pună întrebări. Doamna Adams confirmă faptul că o cunoscuse pe domnișoara Sainsbury Seale în India, ceea ce-l determină pe Poirot s-o întrebe dacă, după câte știa, domnișoara Sainsbury Seale îi întâlnise pe domnul și doamna Alistair Blunt în India.

— Nu cred, răspunse doamna Adams. Vorbiți despre marele bancher? Într-adevăr, acum câțiva ani se afla în India cu soția, dar sunt sigură, sau aproape, că Mabelle nu-l cunoștea. Altfel mi-ar fi spus cu siguranță.

Cu un zâmbet fin, adăugă:

— Alistair Blunt era primit la vice rege, era deja un personaj considerabil, unul dintre acei oameni despre care-ți place să-ți amintești ca făcând parte din cercul celor pe care-i frecventezi. În adâncul sufletului toți suntem puțin snobi.

— Și nu v-a vorbit niciodată de doamna Alistair Blunt?

— Niciodată!

— Dacă ar fi fost o cunoștință apropiată a doamnei Blunt, ați fi știut, fără îndoială?

— Cu siguranță!... Familia Blunt aparținea unei lumi pe care ea n-o frecventa. Prietenii lui Mabelle erau oameni foarte obișnuiți, așa cu noi...

Hercule Poirot protestă cu politețe și doamna Adams continuă să vorbească despre Mabelle Sainsbury Seale ca și când era vorba de cineva care murise de curând. Aminti de binele făcut de Mabelle, de greutățile ei, de devotamentul cu care se consacraseră operelor de caritate...

Poirot asculta. Așa cum spusese și Japp, Mabelle Sainsbury Seale era „cum nu se poate mai autentică”. Trăise la Calcuta, dăduse acolo lecții de dicție, îi frecventase pe indigeni, era cunoscută și considerată o persoană respectabilă, cam „lăudăroasă” și lipsită de tact, dar plină de bune intenții și având ceea ce lumea numește o inimă de aur.

— Tot ceea ce întreprindea, continuă doamna Adams, era făcut cu un fel de pasiune. Spunea adesea că oamenii erau lipsiți de motivație și greu de

scos din tiparele lor. Cu mare dificultate reușea să-i determine să-i subvenționeze operele caritabile. Impozitele erau apăsătoare, viața – mereu mai costisitoare și, cu fiecare an, subscripțiile deveneau mai reduse. Îmi amintesc că într-o zi mi-a spus: „Când știi ce pot face banii, tot binele care devine posibil datorită lor, ai uneori sentimentul – eu, cel puțin, așa simt – că ai comite și o crimă pentru a intra în posesia lor...!”. Vă puteți da seama din spusele astea, domnule Poirot, cu ce fervoare se devota tuturor acelor pe care dorea să-i ajute.

Poirot vru să știe când fuseseră pronunțate aceste cuvinte, și află că numai cu vreo trei luni în urmă. Mai puse apoi câteva întrebări lipsite de importanță, apoi se retrase, gânditor.

Se gândea la Mabelle Sainbury Seale și se străduia să dea un contur personajului. Era o femeie foarte cumsecade, gentilă, activă, inspirând simpatie și respect. O femeie „de treabă”. Dintre acelea care, dacă te-ai lua după domnul Barnes, erau foarte susceptibile să devină criminale...

Ea se întorsese din India cu același vapor cu care venise și domnul Amberiotis și existau toate motivele să se creadă că ei luaseră împreună masa la Savoy. Ea îl abordase pe Alistair Blunt, pretinzând că-l cunoaște și că fusese prietena intimă a soției sale. De două ori se dusese la acest apartament din King Leopold Mansions, unde, mai târziu, avea să fie descoperit un cadavru îmbrăcat cu hainele ei și zăcând alături de o poșetă care-i aparținea așa încât, cel puțin în aparență, corpul să fie identificat în mod evident.

Într-un mod mult prea evident chiar!

Se știe că dispăruse subit din Glengowrie Court Hotel, după o discuție cu un ofițer de poliție.

Se explicau oare toate aceste fapte prin teoria construită de Poirot? Acum, el era convins de lucrul acesta.

Tot reflectând, Poirot se întoarse pe jos până la Regent's Park, pe care se hotărî să-l parcurgă în parte, înainte de a lua un taxi. Știa din experiență momentul exact în care superbii lui pantofi începeau să-l jeneze și considera că mai putea merge încă puțin.

Era o zi frumoasă de vară și Poirot le privea cu un ochi indulgent pe dădacele și pe guvernantele cărora tinerii le debitau cuvinte galante, în timp ce ele îi supravegheau pe copiii care le erau încredințați. Câinii lătrau împărtășind jocul copiilor care se zbenguiau pe alei și peluze. Puștii lansau vaporeșe în miniatură în apa bazinelor.

Aproape sub fiecare copac se afla o pereche. Înduioșat, Poirot murmură: „Ah! Tinerețe!” și surâse. Aceste mici londoneze nu erau lipsite de farmec. Rochiile lor nu erau poate întotdeauna de cel mai bun gust, dar le purtau cu cochetărie. El le aprecia din priviri și le plângea oarecum. Unde era linia frumoasă de odinioară? Ce se întâmplase cu acele forme armonioase pe care nu puteai să le vezi fără să le admiri? Își amintea de femei pe care le cunoscuse. Și, în mod special, de una care era de o frumusețe răpitoare. O pasăre a paradisului, o Venus.

Toate tinerele acestea erau, desigur, drăguțe, dar niciuna dintre ele nu era demnă nici să-i dezlege șireturile pantofilor contesei Vera Rossakoff. O rusoaică din înalta societate, aristocrată până-n vârful unghiilor. Dar, de asemenea nu putea uita, și o hoață de mâna întâi. Un adevărat geniu, în felul ei...

Cu un suspin, Poirot se smulse din reveria sa și reveni la spectacolul care-l înconjura. Nu numai dădacele tinere ascultau declarațiile făcute la umbra copacilor din Regent's Park. Undeva, sub un tei, el zări o rochie care nu putea proveni decât de la Schiaparelli iar cea care o purta era însoțită de un tânăr care-și pleda cauza cu căldură. Nu trebuie să depui armele prea repede. Oare tânăra cea frumoasă intuise acest lucru? Poirot spera pentru ea că da...

Și, în timp ce privea perechea, i se păru că cele două siluete îi erau oarecum familiare. Dar, bineînțeles, erau Jane Olivera și tânărul său revoluționar din Statele Unite!

Se schimbă la față și, cu privirea severă și chipul încruntat, înaintă pe gazon, după o scurtă ezitare, pentru a o saluta pe Jane Olivera scoțându-și cu un gest politicos pălăria.

— Bună ziua, domnișoară! Zise el în limba franceză.

Sosirea lui nu păru să-i displacă tinerei, dar Howard Raikes nici măcar nu încearcă să-și ascundă animozitatea.

— Ah! Mârâi el, iar dumneavoastră?

Jane Olivera îi răspunse lui Poirot cu drăgălășenie:

— Bună ziua, domnule Poirot. Dați peste noi când ne așteptam mai puțin.

— Ca o marionetă care iese dintr-o cutie! Adăugă Raikes, a cărui privire îl țintuia pe detectivul cel mărunțel.

— Sper, spuse Poirot, că nu vă deranjez?

— Absolut deloc, declară Jane Olivera, în timp ce însoțitorul ei cu chipul posomorât evită să răspundă.

— Ați găsit aici un colțișor tare plăcut, reluă Poirot.

— Era până acum! Spuse furios Howard Raikes.

Jane Olivera încercă să-l potolească.

— Fii calm, Howard! Ar trebui să înveți bunele maniere!

Cu o strâmbătură neplăcută, acesta replică:

— La ce servesc?

— Cu timpul, răspunse Jane Olivera, îți dai seama că sunt utile. Nici eu nu prea am cine știe ce maniere dar, în ce mă privește, asta nu are prea mare importanță! Mai întâi pentru că sunt bogată, apoi pentru că nu sunt prea urâtă și am și prieteni influenți și, în sfârșit, pentru că nu am niciunul din acele supărătoare defecte cu care ne întrețin atât de complezent anunțurile din ziare. Toate acestea îmi permit să mă descurc fără maniere frumoase!

Raikes se ridică.

— Nu am chef de glumă, zise el pe un ton aspru. Permiteți să mă retrag!

Cu o mișcare energetică a capului îl salută pe Poirot și se îndepărtă, urmărit de privirea tinerei care, oarecum stupefiată, nu făcuse nici o mișcare și rămăsese așezată la poalele copacului, cu bărbia sprijinită în mână.

— Vai! Făcu Poirot. Este foarte adevărat acel proverb care spune că, atunci când ți se face curte, al treilea este de prisos!

— Când ți se face curte? Credeți că este expresia potrivită?

— Ei, Doamne, sigur că da! Când un tânăr o copleșește cu atenții și cu amabilități pe o tânără înainte de a-i cere mâna, nu aceasta este expresia care se folosește?

— Spuneți lucruri foarte amuzante, domnule Poirot.

Poirot murmură încetișor:

— Treisprezece, paisprezece, fetelor li se face curte... Priviți-le, nu s-ar spune că lipsesc.

Ea replică vexată:

— Vreți să spuneți, fără îndoială, că eu nu sunt decât una printre multe altele?

Amândoi tăcură o clipă. Apoi, pe un alt ton, ea spuse:

— Domnule Poirot, vreau să vă cer scuze. Deunăzi m-am înșelat. Am crezut că v-ați pretat la diverse manevre pentru a fi invitat la Exsham doar cu scopul de a-l spiona pe Howard. Unchiul meu mi-a explicat, ulterior, că el a fost acela care v-a rugat insistent să veniți pentru că vroia să vă ceară să limpeziți misterul dispariției acestei domnișoare Sainsbury Sealy. Așa este?

— Foarte exact.

— Iată de ce regret cuvintele rostite în seara aceea. Unica mea scuză constă în faptul că aparențele erau împotriva dumneavoastră și că păreați să fi venit doar pentru a vă ocupa de Howard și de mine!

— Și dacă ar fi fost așa?... N-am mărturisit cinstit că domnul Raikes i-a salvat cu curaj viața unchiului dumneavoastră, aruncându-se asupra dușmanului și împiedicându-l să mai tragă încă o dată?

Ea zâmbi.

— Prezentați în așa fel lucrurile încât nu se știe niciodată când vorbiți serios și când nu!

— Vă rog să credeți, răspunse el cu gravitate, că deocamdată vorbesc foarte serios!

Tulburată, ea spuse:

— De ce mă priviți astfel?... S-ar spune că vă este milă de mine.

— Se poate, într-adevăr, să-mi fie milă. Din cauza a ceea ce voi fi obligat să fac nu peste multă vreme.

— Atunci n-o faceți!

— Vai, domnișoară, nu pot s-o fac!

Ochii mari ai lui Jane îl priviră un moment îndelungat, apoi cu o voce șovăitoare, întrebă:

— Ați găsit-o deja pe femeia aceea?

— Să spunem mai curând că știu unde se află.

— Moartă?

— N-am spus așa ceva.

- Vie, atunci?
- Nici asta n-am spus-o.
- În sfârșit, exclamă ea agasată, trebuie să fie ori una, ori alta!
- În realitate, nu-i chiar așa de simplu.
- Am impresia că vă place să complicați lucrurile!
- Au mai spus-o și alții.

Jane avu un frison.

— Curios, spuse ea. Este frumos, este cald și, totuși, brusc, mi s-a făcut frig.

- Poate că ar fi mai bine să faceți câțiva pași.
- O ajută să se ridice. Ea continua să nu se miște, neștiind ce să facă.

— Domnule Poirot, spuse ea deodată, Howard vrea să ne căsătorim. Imediat. Fără să spunem nimănui. El zice că altfel nu voi fi nicicând soția lui, că nu voi îndrăzni, că sunt fără voință...

Mâna sa dreaptă se agățase de brațul lui Poirot pe care-l strângea cu toată puterea.

- Domnule Poirot, ce trebuie să fac?
- De ce-mi cereți mie sfatul? Aveți părinți?
- Mama? Doar o vorbă să-i spun și ridică în sus casa cu țipetele ei.

Unchiul Alistair? Este plin de circumspecție și de înțelepciune agasantă! Parcă-l aud: „Ai tot timpul înaintea ta, micuț! Trebuie să fii foarte sigură de ceea ce vrei! Tânărul acesta este puțin cam bizar! Nu trebuie să grăbim lucrurile!”

- Aveți prieteni?
- Nu am prieteni. Cunosc foarte mulți oameni cu care beau și dansez schimbând replici stupide. Singurul om cu adevărat „uman” pe care l-am întâlnit vreodată este Howard.

- Fie! Dar de ce-mi cereți sfatul tocmai mie?

Ea ezită și în cele din urmă spuse:

— Poate, domnule Poirot, pentru că citesc pe chipul dumneavoastră că ceva vă necăjește, ceva cunoscut de dumneavoastră și care se va întâmpla... Ce trebuie să fac, domnule Poirot?

Hercule Poirot clătină încetitor din cap.

Când Hercule Poirot se întoarse acasă, George îl informă că inspectorul șef Japp îl aștepta în salon.

Polițistul avea o înfățișare lugubră.

— După cum vezi, dragul meu Poirot, zise el, strângând mâna detectivului, am venit! Sunt aici pentru a-ți da replicile pe care le așteptai: ești un tip grozav! Cum ai procedat? Ce te-a făcut să te gândești la asta?

- Mai întâi, răspunse Poirot, vrei să bei ceva? Sirop sau whisky?

— Un whisky va fi perfect pentru mine.

Puțin după aceea, ridicându-și paharul, Japp exclamă:

— Beau în sănătatea lui Hercule Poirot care nu greșește niciodată! Și, cum Poirot protesta, el adăugă: Ba da! Aveam o sinucidere de toată frumusețea. Hercule Poirot declară însă că este un asasinat, el vrea să fie un asasinat și... În cele din urmă este chiar un asasinat!

— Te-ai decis să-mi împărtășești punctul de vedere?
— Nimeni nu poate spune despre mine că sunt încăpățânat ca un catâr.
În fața evidenței, mă înclin! Supărător este însă faptul că evidența era al naibii de bine ascunsă în afacerea asta.

— Dar acum admiti că există?
— Da. Și am venit să fac mea culpa și să-ți aduc pe o tavă de argint dovada!

— Bunul meu Japp, de-abia aștept să te aud!
— Iată, revolverul de care s-a servit Frank Carter pentru a trage asupra lui Blunt, este fratele celui care l-a ucis pe Morley.

Poirot făcu ochii mari.
— Dar este extraordinar!
— Și destul de supărător pentru domnul Frank.
— Totuși, asta nu dovedește nimic!
— Nu, însă este suficient pentru ca verdictul referitor la sinucidere să fie reconsiderat. Aceste două revolve sunt fabricate în străinătate și au o marcă rar întâlnită.

Hercule Poirot era din ce în ce mai surprins. Sprâncenele i se ridicaseră în partea de sus a frunții.

— Nu, spuse el în sfârșit. Cu siguranță nu este Frank Carter!

Japp oftă exasperat.

— Ce se întâmplă cu dumneata, Poirot? Începi prin a afirma că Morley nu s-a sinucis, că a fost asasinat și, când vin să-ți spun că mă predau în fața raționamentelor dumitale, protestezi și nu pari să-mi apreciezi gestul!

— Chiar crezi că Frank Carter este acela care l-a omorât pe Morley?

— Se potrivește perfect! Carter îi purta pică lui Morley, asta o știm de la început. În dimineața aceea a fost în casa din Queen Charlotte Street. A pretins că se dusese acolo pentru a-i comunica prietenei lui că și-a găsit o slujbă. Noi însă am descoperit că în momentul acela încă nu-și găsisese slujba! Acum recunoaște și el acest lucru. Deci, o primă minciună. Pe de altă parte, nu poate dovedi unde a fost începând cu ora 12:25. Afirmă că s-a plimbat prin Marylebone Road, dar noi nu-i găsim urma decât pe la ora 13:05 într-un bar unde a intrat. Iar barmanul declară că era exact în starea în care ne-am fi așteptat să fie: era foarte palid și tremura ca o frunză în bătaia vântului.

Hercule Poirot dădu din cap.

— Asta nu se potrivește cu ideile mele.

— Și care sunt ideile dumitale?

— Ceea ce-mi spui mă deranjează mult. Da, mult. Pentru că, dacă vei avea dreptate...

Se întrerupse. Ușa se deschise încetitor și George, înclinându-se respectuos în fața stăpânului său, își ceru scuze că-l deranjează:

— Vă rog să mă iertați, domnule, dar...

Nu mai continuă. Pătrunzând la rândul său în salon, domnișoara Gladys Nevill, foarte agitată, îl îndepărtă cu o mână autoritară și, mai mult țipând decât vorbind, i se adresă detectivului:

— Domnule Poirot...

Japp se ridică.

— Eu plec! Spuse el.

Ieși grăbit din încăpere, fără a remarca privirea ostilă a domnișoarei Gladys care continuă, întorcându-se spre Poirot, de îndată ce ușa fusese închisă.

— Polițistul acesta nemernic este cel care a înscenat toată afacerea împotriva bietului meu Frank!

Cum Poirot, care nu se lăsă depășit de evenimente, o invită la calm, ea urmă, fără să țină seama de sfaturile lui.

— Dar ăsta-i adevărul. Mai întâi l-a acuzat că a încercat să-l ucidă pe acest domn Blunt și iată că, acum, nemulțumit doar cu atât, mai pretinde că l-a asasinat și pe bietul domn Morley!

Hercule Poirot tuși ușor. Ea continuă însă să vorbească, cu un regretabil abuz de pronume personale, care făceau discursul să-i fie cam confuz.

— Să admitem că Frank a comis această nebunie! El aparține „Cămășilor Imperiului”... Știți ce-i asta? Ei defilează sub drapelele lor și au un salut ridicol... Deci, pentru că doamna Blunt era o evreică notorie... Șefii îi îndoctrinează pe nefericiții tineri care vin în organizațiile lor, tineri perfect inofensivi ca Frank, pe care reușesc să-i facă să creadă că sunt salvatorii patriei și că fac niște lucruri magnifice. Deci este foarte posibil ca...

Poirot reuși să stăvilească potopul de cuvinte.

— Acesta este sistemul de apărare al domnului Carter?

— Oh, nu! Frank se mulțumește să jure că nu a făcut nimic și că până atunci n-a mai văzut niciodată revolverul acela. Desigur, n-am mai vorbit cu el, nu mi s-a permis, dar are un avocat care mi-a transmis spusele lui Frank. Frank declară că este victima unei capcane.

— Iar avocatul lui, zise cu blândețe Poirot, este de părere că clientul său ar trebui să-și imagineze o poveste mai plauzibilă?

— Oamenii legii, exclamă ea, sunt de-a dreptul imposibili! Ei nu pot vorbi sincer! Cât despre această inculpare pentru asasinat, domnule Poirot, este ceva odios! Iată ce mă neliniștește! Nu este posibil ca Frank să-l fi omorât pe domnul Morley. Sunt sigură de asta. N-avea nici măcar umbra unui motiv pentru a o face!

— Este adevărat că, în dimineața aceea când s-a dus în Queen Charlotte Street, nu avea încă nici o slujbă, întrebă Poirot?

— Dar, domnule Poirot, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Că și-a obținut slujba dimineață sau după-amiaza ce importanță are?

— Necazul, spuse Poirot, constă în faptul că ne-a relatat că nu s-a dus acolo decât pentru a vă anunța că-și găsisse un loc de muncă. Se pare însă că nu era adevărat. Atunci, ce căuta acolo?

— Adevărul, domnule Poirot, răspuse ea, este că se simțea descurajat și foarte abătut. Ba chiar bănuiesc că băuse puțin. Sărmanul Frank nu-i prea rezistent și cele câteva pahare băute l-au iritat și i-a venit brusc chef de scandal și atunci s-a dus în Queen Charlotte Street pentru a avea o explicație cu domnul Morley. Este extrem de susceptibil, iar spusele domnului Morley care-l acuza că are o proastă influență asupra mea îi apăsau sufletul.

— Și asta l-a hotărât să vină în cursul orelor de lucru, să-i facă scandal patronului dimitale.

— Da... Cred că, în privința asta, avea ideile lui. Desigur, greșea, și eu nu-l aprob.

Visător, Poirot o privi îndelung pe frumoasa tânără blondă care rămăsese în picioare în fața lui și care era incapabilă să-și stăpânească lacrimile.

— Știați, întrebă el după o clipă, că Frank Carter avea un revolver?

— Nu, domnule Poirot, nu știam acest lucru, vă jur. Și nu cred ca el să fi avut unul!

Poirot continuă s-o privească cu o înfățișare perplexă.

— Vă implor, domnule Poirot, reluă ea, ajutați-mă! Dacă măcar aș ști că sunteți de partea noastră...

El o întrerupse și spuse cu blândețe:

— Nu sunt de partea nimănui. Sunt numai de partea adevărului.

De îndată ce scapă de Gladys Nevill, Hercule Poirot chemă Scotland Yard-ul la telefon. Japp nu se întorsese încă, dar sergentul Beddoes era în posesia informației care-l interesa pe Poirot și de-abia aștepta să i-o comunice: nu, poliția nu deținea încă dovada că Frank Carter ar fi avut un revolver înaintea atentatului din Exsham. Poirot îi mulțumi și puse receptorul în furcă. Acesta era un punct în favoarea lui Carter. De altfel, unicul până-n prezent. Beddoes mai adăugase și câteva detalii referitoare la modul în care Frank Carter își explicase prezența la Exsham în calitate de grădinar. El susținea că este vorba de o misiune care-i fusese încredințată de Serviciul Secret. I se dăduseră bani ca avans și i se înmânaseră certificatele atestând calitățile sale profesionale, spunându-i-se să se prezinte la Mac Alister, grădinarul-șef, pentru a solicita postul vacant. Avea instrucțiuni precise: trebuia să asculte conversațiile colegilor săi și, dându-se el însuși un „roșu” să încerce să descopere pe aceia care profesau idei revoluționare. Ordinele îi fuseseră transmise de către o femeie care-i spusese că este cunoscută cu numele de cifru C. H. 56 și față de care i se recomandase să se proclame categoric împotriva revoluției. Ea îl primise într-o încăpere slab luminată și de aceea nu se credea în măsură s-o recunoască. Era vorba de o roșcată foarte machiată.

Poirot ascultase fără nici o plăcere această relatare. Povestea „în maniera lui Phillips Oppenheim” ieșea iar la lumină.

Se gândea să-l asculte pe domnul Barnes, care considera că evenimentele de acest gen nu erau chiar toate pur imagine.

Poșta de seară îi aduse o scrisoare care-i spori perplexitatea. Scrisoarea se afla într-un plic ieftin, scrisul părea să aparțină unei persoane necultivate, iar ștampila de pe timbru arăta că provine din Hertfordshire.

Iată-i conținutul:

Dragă domnule,

Sperând că veți binevoi să mă iertați că vă deranjez, fiindcă sunt tare necăjit și pentru că nu știu ce trebuie să fac, având în vedere că nu

vreau, cu nici un chip, să am de-a face cu poliția. Știu că poate ar fi trebuit să spun mai devreme ceea ce știu, dar, cum ei spusese că să stăpânul s-a sinucis, m-am gândit că așa trebuie să fie, mai ales că nu voiam să-i produc necazuri prietenului domnișoarei Nevill și că niciodată nu m-am gândit că el a dat lovitură asta. Dar văd acum că a fost arestat pentru că a tras asupra unui domn de la țară, deci se poate să mai fi făcut și altele și trebuie să vă spun ceea ce știu. Am preferat să vă scriu dumneavoastră, fiind un prieten al domnișoarei Morley, mai ales că m-ați întrebat, deunăzi, dacă mai știu ceva și regret că nu am mai vorbit atunci. Dar sper ca lucrul acesta să nu-mi creeze neplăceri cu poliția fiindcă nu mi-ar face plăcere, iar mamei, care are ideile ei în această privință, cu atât mai puțin.

Cu mult respect, a dumneavoastră,
Agnes Fletcher

„Am știut întotdeauna că este vorba de un bărbat în povestea asta, murmură Poirot, punând la loc scrisoarea. M-am înșelat asupra persoanei, asta-i tot”.

VIII. Cincisprezece, șaisprezece, la gătit merg unele...

Deoarece Agnes insistase să nu i se ceară să-și relateze istoria sub privirea severă a domnișoarei Morley, Hercule Poirot a trebuit să discute cu tânăra cameristă într-un salon de ceai destul de ponosit.

Primul sfert de oră al întrevederii fu consacrat mamei lui Agnes. Era absolut necesar ca Poirot să știe cât de învechite sunt ideile acesteia. El mai află, de asemenea, că tatăl tinerei, deși ținea o cafenea, nu avusese nicicând dificultăți cu poliția, că familia era foarte bine văzută la Darlington, Gloucestershire, și că cei șase copii, dintre care doi muriseră de mici, nu le dăduseră părinților decât satisfacții. Agnes mai spuse că, dacă ea ar fi avut de-a face cu poliția indiferent din ce motiv, tatăl și mama Fletcher ar muri cu siguranță din cauza asta, căci, așa cum spusese deja, ei au putut merge întotdeauna și pretutindeni cu fruntea sus și nu au avut nici cea mai mică neplăcere cu autoritățile.

După ce repetă de mai multe ori acest discurs, înfrumusețându-l de fiecare dată cu detalii suplimentare, Agnes consimți să intre în subiect.

— N-am vrut să-i spun nimic domnișoarei Morley, explică ea mai întâi, pentru că, la o adică, ar fi fost în stare să-mi spună că ar fi trebuit să vorbesc de mult. Dar am vorbit despre asta cu bucătăreasa și amândouă am fost de acord că nu aveam de ce să vorbesc pentru că ziarele scriseseră negru pe alb că patronul se sinucisese pentru că se înșelase asupra medicamentelor, că fusese găsit cu revolverul în mână și că totul era perfect limpede. Nu-i și părerea dumneavoastră, domnule?

Poirot o aprobă și riscă o întrebare nu prea directă, care avea, spera el, să o conducă pe interlocutoarea sa la dezvăluirea promisă.

— Când ați început să vă schimbați părerea asupra afacerii?
Ea răspunse fără șovăială:

— Atunci când am văzut în ziar că Frank Carter, iubitul domnișoarei Nevill, a tras asupra unui domn la care lucra ca grădinar. Atunci mi-am spus că trebuie să fie cam nebun. Există și astfel de oameni, știți, oameni care se cred persecutați, care-și imaginează că sunt înconjurați de dușmani și până la urmă este periculos să-i ai în preajmă având în vedere că-s tocmai potriviți pentru o casă de nebuni. Și, dacă mi-am spus că este posibil ca și Frank să fie așa, am făcut-o pentru că mi-am amintit că-i purtase întotdeauna pică domnului Morley, spunând că patronul este contra lui și că ar vrea să-l despartă de domnișoara Nevill. Bineînțeles că ea nu dădea nici o atenție acestui lucru și nu permitea să se spună nimic împotriva lui și avea dreptate, după părerea mea și a Emmei. Căci nu se poate spune că domnul Carter nu-i băiat drăguț, sau că nu-i un adevărat domn. Desigur, nu le trecuse nicicând prin minte că va face cu adevărat ceva împotriva domnului Morley. Deși asta, ei bine, asta ni se părea puțin cam ciudat! Înțelegeți ce vreau să spun?

Poirot, hotărât să nu-și piardă răbdarea, întrebă:

— Ce anume vi s-a părut ciudat?

— În dimineața aceea, domnule, dimineața în care s-a sinucis domnul Morley, mă întrebam dacă n-ar trebui să cobor în fugă după corespondență. Factorul trecuse, dar puturosul acela de Alfred nu venise sus cu scrisorile. Și nici nu avea de gând să le aducă, știam eu! Când era ceva pentru domnișoara Morley sau pentru domnul, urca cu ele, dar dacă era ceva pentru mine sau pentru Emma nu se deranja să ni le aducă înainte de ora prânzului. Atunci m-am dus pe palier și am aruncat o privire peste balustradă. Domnișoarei Morley nu-i place să coborâm în vestibul în timpul orelor de consultație, dar speram să-l zăresc pe Alfred conducând vreun pacient la cabinet și-mi spuneam că l-aș striga la întoarcerea lui...

După ce luă o gură de aer - părea chiar să aibă nevoie de așa ceva - Agnes continuă:

— Și atunci l-am văzut! Nu pe Alfred, ci pe Frank Carter! Era pe treptele scării. Acea a etajului nostru, deasupra etajului cabinetului. Era acolo, în picioare, la mijlocul treptelor și aștepta privind în jos. Mai târziu tocmai asta mi s-a părut din ce în ce mai ciudat. Părea că pândește... Și se vedea bine că numai la asta se gândește!

— Cam cât putea fi ceasul?

— Cam 12 și jumătate, domnule. Mi-am spus: „Ia te uită! Este Frank Carter! Cum domnișoara Nevill este plecată toată ziua va fi teribil de dezamăgit...”! Mă întrebam dacă n-aș face bine să merg să-l previn, căci îmi dădeam seama că pușlamaua aceea de Alfred nu-i spusese nimic. Altfel n-ar fi așteptat-o acolo!... Și tocmai mă întrebam ce să fac când iată că, brusc, ca și când ar fi luat o hotărâre, începe să coboare treptele foarte repede și să alerge pe culoarul care duce spre cabinet. Mi-am spus că domnului n-o să-i placă asta și că va ieși cu scandal dar tocmai atunci Emma m-a strigat întrebându-mă cu ce mă ocup. M-am întors și, mai apoi, am aflat că patronul și-a tras un glonț în cap. Desigur, am fost tulburată ca toți din casă și toate acestea mi-au ieșit din minte. Doar mai târziu, după ce inspectorul de poliție a plecat, i-am spus Emmei că nu-i povestisem că domnul Carter îl vizitase pe

domnul. Ea m-a întrebat dacă-i adevărat, eu i-am explicat totul și ea mi-a spus că poate ar trebui să vorbesc. I-am răspuns că prefer să aștept. Ea mi-a spus că am dreptate și că nu era cazul să-i creez neplăceri lui Frank Carter, dacă pot să le evit. De aceea, când a avut loc ancheta, pentru că s-a dovedit că domnul se înșelase în privința medicamentelor și că s-a sinucis din cauza asta – lucru normal din moment ce-și dăduse seama de greșeală – mi-am spus că nu era nevoie să vorbesc, mai ales că n-ar servi la nimic. Numai că, atunci când am văzut articolul din ziar, acum două zile, am simțit că mă trec toate căldurile! Și mi-am spus: „Dacă este unul dintre acei nebuni care-și închipuie că toată lumea îi persecută și care se plimbă omorând oameni, în cazul ăsta se poate foarte bine ca el să-l fi ucis pe domnul!”

Ochii ei neliniștiți îl cercetau pe Poirot. Dornic să o liniștească, el puse în vocea lui toată blândețea posibilă pentru a-i răspunde.

— Poți fi sigură, Agnes, zise el, că ai făcut bine povestindu-mi toate acestea!

Ea păru că respiră mai în voie.

— Pot spune, domnule, că mi-ați luat o greutate de pe inimă. Înțelegeți, mă întrebam fără încetare dacă trebuie să vorbesc! Doar că mă cam supăra ideea că am de-a face cu poliția. Ce ar spune mama? Este o femeie cu principii...

— Bineînțeles! Zise repede Poirot. Înțeleg foarte bine!

Detectivul considera că-i era suficient pentru acea după-amiază câte auzise despre doamna Fletcher – mama.

Poirot se duse la Scotland Yard și ceru să vorbească cu Japp.

Nici nu intrase bine în biroul inspectorului-șef și-i spuse:

— Aș dori să-l văd pe Carter.

Japp îl privi cu coada ochiului.

— Ce-ți mai umblă prin cap?

— Nu-mi permiți?

Polițistul dădu din umeri.

— Oh! N-am de gând să ridic nici cea mai mică obiecție! Cine este favoritul ministrului de interne? Dumneata! Cine are jumătate din Cabinet în manșeta lui? Tot dumneata! Servește la ceva să poți să înăbuși scandalurile care i-ar viza pe acești domni!

Japp făcea aluzie la o afacere pe care Poirot o botezase „Afacerea grajdurilor lui Augias”.

Poirot răspunse cu jumătate de voce, dar cu o înfățișare satisfăcută:

— Recunoaște că am manevrat cu abilitate și că am avut imaginație!

— Nimeni, zise Japp, nu s-ar fi gândit vreodată la așa ceva. Mi se întâmplă chiar să mă întreb, dragul meu Poirot, dacă-ți faci vreodată scrupule!

Chipul lui Poirot luă brusc o expresie de o dureroasă gravitate:

— Japp, nu ai dreptul să-ți pui întrebarea asta!

— Nu te supăra, Poirot! Știi doar că glumesc. Ești uneori atât de mulțumit de blestemata ta ingeniozitate!

Întrebă, schimbând tonul:

— De ce vrei să-l vezi pe Carter? Ca să-l întrebi dacă l-a ucis într-adevăr pe Morley?

— Chiar pentru asta! Răspunse Poirot.

— Și speri să-ți spună? Reluă Japp cu un hohot de râs.

— Nu-i imposibil!

Seriozitatea lui Poirot îl impresionează pe Japp.

— Dragul meu Poirot, zise el, te cunosc de multă vreme. Cam de 20 de ani sau pe-aproape! Cu toate acestea tot nu-mi dau seama unde vrei să ajungi. Știu că, în ce-l privește pe acest Carter, ai tu o idee în minte. Dintr-un motiv sau altul, nu vrei ca el să fie vinovat...

Poirot protestă vehement:

— Nu, nu, te înșeli! Mai curând e invers!

— Credeam că poate din cauza prietenei lui, frumoasa blondă. În anumite privințe ești un bătrân sentimental...

De data asta Poirot se indignă.

— Nici pomeneală! Exclamă el. Sentimentalismul este o specialitate britanică. În Anglia suspină lumea când este vorba despre tineri îndrăgostiți, despre mamele bătrâne care trag să moară și despre copilașii de treabă care și iubesc părinții. Eu mă mulțumesc să fiu logic. Dacă Frank Carter a ucis, nu sunt, cu siguranță, atât de naiv să vreau să-l văd căsătorindu-se cu o fată frumoasă, dar care seamănă cu multe altele, și care, în caz că-l vor spânzura, îl va uita peste un an sau doi și vă găsi un alt îndrăgostit!

— Atunci de ce nu vrei să crezi în vinovăția lui?

— Dar aș vrea să cred în vinovăția lui!

— Presupun că este felul dumitale de a-mi spune că ai descoperit ceva care ar putea, mai mult sau mai puțin, să-i demonstreze nevinovăția. Dacă-i așa, de ce ții asta pentru dumneata? Nu joci corect, Poirot!

— Ba da, dragul meu Japp, joc corect și sunt absolut loial față de tine. De fapt, peste puțin, îți voi da numele și adresa unui martor care va fi de neprețuit pentru acuzare. Este vorba de o femeie a cărei depoziție îl încredințează pe Carter.

— Dar, în cazul acesta, nu mai înțeleg nimic!... De ce ții atât de mult să-l vezi?

— Pentru satisfacția mea personală, răspunse Poirot.

Japp nu mai putu scoate nimic altceva de la detectiv.

Foarte palid, cu privirea rătăcită, gata să-și manifeste furia, Frank Carter îl privea cu o ostilitate fățișă pe vizitatorul neașteptat care venise să-l vadă.

— Deci, strigă el, cu o voce urâtă, dumneata ești! Nu ești pentru mine decât un nemernic de microb străin. Ce vrei de la mine?

— Vreau să te văd și să-ți vorbesc.

— Ei bine, privește-mă! Dar nu voi vorbi decât în prezența avocatului meu!

— Nu contează acest lucru. Poți să-i comunicai să vină dacă vrei, dar aș prefera să n-o faci!

— Bănuiesc asta! Îți imaginezi că vei fi destul de deștept ca să mă faci să recunosc lucruri care mă vor încrimina?

— Îți voi atrage atenția asupra faptului că suntem singuri.

— Ceea ce de altfel este destul de neobișnuit. Probabil că amicii dumitale, polițiștii, ne ascultă!

— Te înșeli! Este vorba de o discuție particulară, strict particulară, între mine și dumneata.

Frank Carter izbucni în râs.

— Așa va să zică, spuse el după aceea. Este un vechi șiretlic cu care n-o să mă păcălești!

Imperturbabil, Poirot întrebă:

— Îți amintești de o tânără al cărui nume este Agnes Fletcher?

— N-am auzit niciodată de ea!

— Cred că-ți vei aminti de ea, deși nu i-ai dat niciodată prea mare atenție. Era cameristă în imobilul de la nr. 58 din Queen Charlotte Street.

— Și dacă?

— În ziua asasinării domnului Morley, răspunse Poirot, vorbind cu o încetineală voită, s-a întâmplat că această Agnes a privit peste balustradă și te-a zărit. Erai pe scară. Așteptai cu urechea ciulită. Apoi te-a văzut îndreptându-te spre cabinetul domnului Morley. Era ora 12:26 sau pe aproape...

Frank Carter tremura. Picături de sudoare îi apăruă pe frunte. Ochii i se măriseră reflectând o spaimă imensă.

— Nu-i adevărat! Strigă el cu furie. Este o minciună! O minciună odioasă! Ați plătit-o, poliția a plătit-o ca să spună că m-a văzut.

Poirot își păstră calmul. Continuă:

— În momentul acela, după declarațiile dumitale, părăsiseși casa și mergeai pe Marylebone Road.

— Acesta-i adevărul! Fata asta minte! Nu se poate să mă fi văzut! Este o uneltire mârșavă! Dacă, așa cum pretindeți, m-a văzut, de ce nu a vorbit până acum?

— Chiar atunci a semnalat faptul prietenei sale, bucătăreasa. Erau tare necăjite și nu știau ce să facă. Verdictul de sinucidere fiind dat, ele se simțiră liniștite și considerară că nu mai era cazul să vorbească.

— Nu cred o vorbă din toate astea! S-au vorbit între ele, asta-i! Sunt nerușinate...

Poirot ascultă fără emoție injuriile variate care urmară. Când valul se scurse, Poirot reluă cu vocea calmă și măsurată:

— Nu vei ieși din încurcătură înfuriindu-te și purtându-te ca un imbecil. Acele două femei își vor spune povestea și vor fi crezute. Fiindcă, înțelegi, spun adevărul. Camerista, Agnes Fletcher, te-a văzut într-adevăr. Erai acolo pe scară. Nu părăsiseși casa. Și ai intrat într-adevăr în cabinetul lui Morley. După o scurtă pauză, adăugă, cu același ton calm: Ce s-a petrecut atunci?

— Vă spun că este o minciună!

Hercule Poirot se simți deodată foarte bătrân și foarte obosit. Nu avea nici un fel de simpatie pentru acest Frank Carter. Asta era chiar prea puțin

spus. După părerea lui, Carter era o brută, un mincinos, un escroc, unul din acei oameni de care lumea s-ar lipsi fără nici o pierdere. Hercule Poirot n-ar avea nimic mai bun de făcut decât să se retragă și să-l lase pe tânărul acesta să persiste în minciunile lui. Planeta ar avea de câștigat, dacă ar fi debarasată de unul dintre cei mai dezagreabili locuitori ai săi...

— Te-aș sfătui să-mi spui adevărul, spuse Poirot.

El înțelesese perfect situația. Frank Carter era prost, dar nu destul încât să nu-și dea seama că cel mai bun sistem de apărare era să continue să nege. Își asuma cele mai mari riscuri de-ar fi admis o singură dată că a intrat în cabinetul lui Morley la ora 12:26. Căci după asta, orice altă afirmație ar putea fi, pe bună dreptate, luată drept minciună. Numai să persiste în negările sale și Hercule Poirot și-ar putea considera încheiată misiunea. Frank Carter ar fi, după toate probabilitățile, spânzurat pentru asasinarea lui Morley și poate că pe bună dreptate.

Hercule Poirot nu avea decât să se ridice și să plece.

— N-am făcut nimic, zise Frank Carter.

Hercule Poirot nu se ridică. Își dorea să plece. Teribil, dar totuși rămânea. Se aplecă spre Carter și, cu o voce în care își puna toată puterea sa persuasivă, cu o voce care dorea să convingă, spuse:

— Carter, eu nu-ți vreau răul și, te rog să mă crezi, dacă nu l-ai omorât pe Morley, unica ta șansă de salvare este să-mi spui adevărul-adevărat în legătură cu ce s-a întâmplat în dimineața aceea!

O expresie de îndoială se așternu pe chipul ipocrit al lui Carter. Cu degetele sale nervoase își frământa buza de jos, iar ochii păreau ai unui animal hăituit.

Era o expresie care părea să spună: „Acum ori niciodată!” Și brusc, învins de puternica personalitate a detectivului, Carter se hotărî.

Vorbi:

— Foarte bine! Spuse el. Voi povesti totul și nenorocire dumitale dacă mă vei încrimina. Este adevărat, am intrat în cabinetul lui Morley. Urcasem pe scară și așteptam pentru a fi sigur că va fi cu adevărat singur. Eram deasupra palierului etajului său. A ieșit un tip, unul gras, care a coborât. Tocmai mă hotărâsem să intru când a mai ieșit unul care a coborât la rândul lui. Știam că nu am nici o clipă de pierdut. Am mers pe coridor și am intrat fără să bat. Eram foarte hotărât să-i spun ce cred despre el și despre felul în care încerca s-o asmută pe prietena mea contra mea.

Se întrerupse.

— Și? Făcu Poirot.

Tonul era imperios. Carter reluă:

— Morley era acolo, întins cât era de lung pe dușumea. Era mort. Acesta-i adevărul, vă jur! Era culcat așa cum l-au găsit polițiștii. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. M-am aplecat asupra lui. Era mort de-a binelea și mâna-i era deja rece. Avea o gaură în frunte, iar în jurul ei un pic de sânge închegat...

Carter vorbea cu efort, cu o voce gâtuită.

— Am înțeles numaidecât că m-am pus într-o situație tare neplăcută. Voi fi cu siguranță acuzat de crimă! Nu atinsesem nimic, cu excepția mâinii lui și a clanței de la ușă. Cu mâna nu riscam nimic. Clanța am șters-o și pe dinăuntru și pe dinafară, înainte de a pleca, după care am întins-o cât am putut de repede. Nu era nimeni pe hol. Am ieșit și m-am îndepărtat în pas alert. Nu-i nevoie să vă spun că trebuie să fi avut o înfățișare ciudată, vă dați și dumneavoastră seama!

După o clipă de tăcere, adăugă, privind-l pe detectiv în ochi:

— Vă jur că am spus adevărul. Era deja mort când am ajuns acolo! Trebuie să mă credeți.

Poirot se ridică. Părea obosit.

— Te cred, zise el.

Se îndreptă spre ușă. Frank Carter îl privea îngrozit.

— Dacă se află că am intrat în cabinet, mă vor spânzura! Mă vor spânzura!

Poirot se opri.

— Spunându-mi adevărul, zise el, ți-ai salvat pielea.

— Eu nu văd lucrurile în felul acesta! Se va spune...

Poirot nu-l lăsă să continue.

— Ceea ce mi-ai povestit confirmă ceea ce știam deja, ceea ce consideram că trebuie să se fi întâmplat cu adevărat. Poți să te bizui pe mine!

O clipă mai târziu, detectivul ieșise.

Nu era deloc mulțumit.

Ajunse la Ealing, la domnul Barnes, pe la orele șapte fără un sfert. Domnul Barnes îi declarase, își amintea și acum, că era o oră excelentă pentru vizite; puteai fi sigur că-i găsești pe oameni la ei acasă.

Domnul Barnes, care trebăluia prin grădină, îl primi pe Poirot spunând că pământul avea nevoie de apă. Apoi, după ce-l privi îndelung pe detectiv, îl întrebă ce nu este în regulă.

— Se întâmplă uneori, răspunse Poirot, să am de făcut lucruri care nu-mi fac nici o plăcere!

— Cunosc! Spuse laconic domnul Barnes.

Privirea lui Poirot rătăcea peste ronduri și tufe de verdeață.

— Grădina dumitale este admirabil aranjată, remarcă el. Totul este la scară. Este mică, dar bine proporționată în toate părțile.

— Când nu ai prea mult loc, trebuie să-l utilizezi cât mai bine posibil.

Nu-ți poți permite vreo eroare pe traseu...

Poirot aprobă dând din cap.

— Am văzut, reluă domnul Barnes, că v-ați găsit omul.

— Frank Carter?

— Da. Mărturisesc că epilogul acesta mă surprinde destul de mult.

— Nu credeți să fie vorba de o banală crimă cu mobile de ordin strict particular?

— Cu siguranță că nu! Din cauza lui Amberotis și a lui Alistair Blunt eram convins că în spatele acestui asasinat se ascunde o afacere de spionaj!

— Așa mi-ați spus când am venit să vă văd!

— Știu... Și atunci eram convins că aveam dreptate.

— Și cu toate acestea, zise Poirot, vă înșelați.

— Nu-mi răsuciți pumnalul în rană! Exclamă Barnes. Necazul, vedeți dumneavoastră, constă în faptul că fiecare raționează conform experienței sale personale. Am fost amestecat în atâtea istorii de spionaj încât am tendința să văd pretutindeni același lucru!

— Cunoașteți, întrebă Poirot, șiretlicul făcut de prestidigitatori și care se numește „cartea forțată”?

— Bineînțeles!

— Ei bine, de-a lungul întregii anchete mi s-a întâmplat același lucru. De fiecare dată când am crezut că am descoperit vreo rațiune pentru un particular ca să-l omoare pe Morley, ni s-a fluturat cartea forțată și noi ne-am lăsat păcăliți. Amberiotis, Alistair Blunt, situația politică, etc. Și mai mult decât oricine, monsieur Barnes, dumneavoastră ne-ați orientat spre piste false.

— Vă cred, dragă domnule Poirot, și sunt dezolat din cauza aceasta!

— Asta pentru că dumneavoastră vă aflați în situația de a ști. Astfel încât cuvintele dumneavoastră aveau greutate...

— Eram sincer, este unica scuză pe care o pot invoca!

Adăugă, după un oftat:

— Și chiar este vorba de o crimă de ordin particular?

— Da, răspunse Poirot. Mi-a trebuit ceva timp pentru a descoperi mobilul... Și asta în ciuda faptului că șansa m-a ajutat!

— Cum anume?

— Făcându-mă să surprind câteva replici dintr-o conversație, câteva fraze care ar fi trebuit să mă lumineze dacă, în momentul acela, aș fi înțeles ce semnificație aveau.

Domnul Barnes rămase pe gânduri scărpinându-și nasul cu săpăliga. O bucățică de pământ rămase lipită de nara sa stângă.

— Vorbiți în enigme! Zise el.

— Poate pentru că vă port pică deoarece n-ați fost chiar sincer cu mine!

— Eu?

— Păi da!

— Dar, dragă prietene, replică Barnes, nu mi-a trecut niciodată prin minte că acest Carter putea fi vinovat! Am crezut mereu că a părăsit casa cu mult înainte ca Morley să fi murit. Îmi imaginez că ați descoperit că nu a plecat la ora la care pretindea că a făcut-o?

— Carter, zise lent Poirot, era în casă la 12:26. L-a văzut pe asasin.

— Deci nu este el acela care...

— Vă repet că l-a văzut pe asasin.

— Și... L-a recunoscut?

Poirot făcu semn cu capul că nu.

IX. Șaptesprezece, optsprezece, iar la servit altele

A doua zi Hercule Poirot își petrecu o parte din dimineață cu un agent teatral, un prieten de-al său.

După-amiază se duse la Oxford. A doua zi, se duse cu automobilul la țară și se întoarse acasă destul de târziu.

Înainte de a pleca, stabilise o întâlnire pentru seara respectivă cu Alistair Blunt, la reședința căruia ajunse la ora 9 și jumătate.

Financiarul îl aștepta în bibliotecă. Îi ieși în întâmpinare și-i spuse în timp ce-i strângea mâna:

— Deci?

Poirot răspunse afirmativ printr-o mișcare cu capul.

Încă neîncrezător, Blunt întrebă:

— Ați găsit-o?

— Da, am găsit-o.

Poirot se așeză și oftă.

— Sunteți obosit?

— Da, făcu detectivul. Sunt obosit. Și apoi, ceea ce am a vă spune nu este deloc plăcut!

— Este moartă!

Lent, cântărindu-și cuvintele, Poirot răspunse:

— Depinde cum priviți lucrurile.

Blunt se încruntă.

— Dragă prietene, replică el, cineva poate fi ori mort, ori viu. Nu există cale de mijloc. Sau domnișoara Sainsbury a murit, sau trăiește!

— Da, dar cine este domnișoara Sainsbury Seale?

— Vreți să spuneți că nu există?

— Absolut deloc! Declară Poirot. Domnișoara Sainsbury Seale a existat.

A trăit în Calcuta, unde dădea lecții de dicție și se ocupa de opere de caritate. S-a întors în Anglia la bordul vasului Maharajah, deci cu același vapor cu care a călătorit monsieur Amberiotis. Nu călătoreau la aceeași clasă, dar el a avut totuși ocazia să-i facă un serviciu, referitor la bagaje. Era, se pare, un om amabil în viața de toate zilele. Și, cum uneori se întâmplă ca amabilitatea să fie recompensată în mod surprinzător, domnul Amberiotis avu norocul de a o întâlni din întâmplare pe domnișoara Sainsbury Seale într-una din plimbările sale prin Londra. Întâlnirea îi făcu plăcere și, dintr-un impuls amabil, o invită să ia masa cu el la Savoy. Pentru ea, era ca o sărbătoare la care nu se aștepta. Pentru el, era o mișcare norocoasă cum nici n-ar fi îndrăznit să spere. Căci o invitase fără vreun gând ascuns și, desigur, nu-și imagina, rugând-o să ia masa cu el, că această fată bătrână cam ofilită avea să-i ofere o informație care valora cât o mină de aur. Și totuși, ea asta făcu fără măcar să aibă cea mai mică idee. Era o fată de treabă, plină de bune intenții, dar nu prea deșteaptă. Ba chiar aș spune că avea un creier de găină...

— În cazul acesta nu ea a omorât-o pe acea doamnă Chapman? Întrebă Blunt.

Poirot nu răspunse la întrebare.

— Nu prea știu cum să vă relatez povestea mea, spuse el, după câteva secunde de gândire. Cel mai bine ar fi să încep cu ceea ce a reprezentat pentru mine începutul, adică cu pantoful.

— Pantoful?

Blunt era extrem de surprins. Poirot dădu afirmativ din cap pentru a-i confirma că auzise bine.

— Da, reluă el, pantoful. Un pantof cu cataramă. Tocmai petrecusem o jumătate de oră pe scaunul dentistului Morley și mă aflam în fața casei din Queen Charlotte Street nr. 58, când un taxi se opri la marginea trotuarului. Portiera se deschise și am zărit piciorul unei femei care se pregătea să coboare din mașină. Vă mărturisesc că mă număr printre acei oameni pe care o gleznă drăguță nu-i lăsa insensibili. Acea pe care o priveam nu era urâtă, piciorul era strâns într-un ciorap de bună calitate, dar pantoful nu-mi plăcea. Era nou, dintr-o piele care strălucea în soare, și împodobit cu o cataramă mare care îi răpea tot farmecul pe care l-ar fi putut avea. Imediat după aceea o văzui și pe doamna căreia îi aparținea piciorul și, sincer să fiu, dezamăgirea mea fu mare: era o persoană de vreo cincizeci de ani, lipsită de grație și îmbrăcată fără gust.

— Era domnișoara Sainsbury Seale?

— Chiar ea. Ieșind din mașină, avu o mică neplăcere: piciorul se prinse de portieră și catarama pantofului fu smulsă. Am luat-o de jos și i-am restituit-o doamnei în cauză. Incidentul era închis.

Trebuia s-o revăd pe doamna respectivă în aceeași după-amiază, când aveam să-i fac o vizită împreună cu inspectorul șef Japp. Observ în trecere că acea cataramă nu fusese cusută la loc. În aceeași seară, domnișoara Sainsbury Seale ieși din hotelul său și dispăru. Aici se încheie ceea ce voi numi, dacă sunteți de acord, „capitolul întâi.” „Capitolul al doilea” a început când inspectorul șef Japp mi-a cerut să vin să mă întâlnesc cu el la King Leopold Mansions, într-un apartament în care fusese descoperit un corp, închis într-un cufăr pentru blănuri. Am intrat în încăpere, am aruncat o privire spre cufărul deschis și primul lucru pe care l-am remarcat a fost acel pantof vechi cu cataramă!

— Ei și?

— Nu m-ați înțeles bine! Era un pantof vechi, o încălțăminte care fusese purtată multă vreme. Domnișoara Sainsbury Seale venise în acest apartament chiar în seara asasinării lui Morley. Dimineața, pantofii ei erau noi, seara, erau uzați. Iată un rezultat ce nu poate fi obținut doar într-un interval de câteva ore.

Observația nu păru să-l intereseze în mod deosebit pe Blunt, totuși obiectă:

— Așa este, dar mi se pare că se poate admite faptul că doamna avea două perechi de pantofi identice.

— Da, răspunse Poirot, dar eu știu că nu este așa. Am vizitat, Japp și cu mine, camera pe care o ocupa la Glengowrie Court și i-am trecut lucrurile în revistă. Nu se afla acolo nici un pantof cu cataramă. Admit că ar fi putut avea o pereche de pantofi vechi pe care să-i poarte pentru a-și odihni picioarele, la sfârșitul unei zile obositoare, dar, în cazul acesta, perechea cea nouă ar fi fost la hotel. Trebuie să admiteți că este curios!

— Poate că da, zise Blunt zâmbind. Dar faptul nu mi se pare prea important!

Poirot se strâmbă.

— Nu era important, reluă el, dar era supărător. Inexplicabilul mă deranjează. M-am apropiat de cufăr și am examinat pantoful; catarama îi fusese cusută recent, de mână. După ce am făcut acea constatare, trebuie să recunosc că am început să mă îndoiesc de mine. „Dragă Hercule, îmi spusei, unde naiba ți-a fost gândul azi dimineață? Probabil că priveai lumea prin niște lentile roz! Pantofii cei vechi ți se păreau noi!”

— Poate în asta constă explicația?

— Nu, căci ochii mei nu mă înșeală. Lăsând pantoful, m-am ocupat de cadavru, și trebuie să spun că ceea ce am văzut nu mi-a plăcut deloc. Fața aceasta care nu mai era decât o masă informă, de ce fusese oare lovită cu o sălbăticie inimaginabilă pentru a deveni de nerecunoscut?

Alistair Blunt se foi în fotoliul său.

— Chiar este cazul să mai vorbim despre asta? Știm că...

Poirot îl întrerupse pe un ton fără replică:

— Este indispensabil! Trebuie să vă arăt cum, treptat, am reușit să descopăr adevărul. Iată ce mi-am spus, deci, în fața acestui cadavru: „Se află aici, înăuntru, dragă Hercule, ceva ce nu se potrivește! Femeia aceasta moartă poartă hainele domnișoarei Sainsbury Seale - nu vorbesc despre pantofi care pun o problemă aparte - are lângă ea poșeta domnișoarei Sainsbury Seale și este desfigurată. De ce? Nu cumva pentru că fața nu este aceea a domnișoarei Sainsbury Seale...?”

Imediat încep să pun laolaltă tot ce am auzit spunându-se despre aspectul fizic al unei alte femei, aceea care a închiriat apartamentul, și mă întreb: „Cadavrul de aici nu o fi oare al celeilalte femei...?” Trec în dormitorul acestei femei și încerc să mi-o imaginez pe această doamnă Chapman. La prima vedere, nu seamănă deloc cu cealaltă: ea este elegantă, îmbrăcată după ultima modă și foarte machiată. Dar în ce privește esențialul, aceste două femei nu sunt chiar atât de diferite: aceeași culoare de păr, aceeași siluetă, aceeași vârstă. O diferență trebuie totuși notată: doamna Chapman purta nr. 36 la pantofi, în timp ce domnișoara Sainsbury Seale, ai cărei ciorapi după câte știu erau nr „2”, purta probabil 38. Doamna Chapman avea piciorul mai mic decât domnișoara Sainsbury Seale. Înarmat cu această informație, am revenit la cadavru. Dacă ideea care-mi venise era bună, dacă acel corp îi aparținea doamnei Chapman, fiind îmbrăcată cu hainele domnișoarei Sainsbury Seale pantofii erau probabil prea mari. Constatai însă că se potriveau perfect. Ceea ce părea să indice că, în ciuda celor imaginate de mine, aveam totuși sub ochii mei cadavrul domnișoarei Sainsbury Seale. Dar, în acest caz, de ce fusese desfigurată și de ce fusese lăsată alături de ea acea poșetă, care-i dovedea identitatea și care ar fi putut fi foarte ușor luată de acolo?

Era aici un mister, o enigmă... Și care mă ținea în șah. În disperare de cauză, am luat carnetul cu adrese al doamnei Chapman pentru a căuta adresa dentistului, care era omul cel mai indicat să rezolve problema referitoare la identitatea corpului. Coincidență: domnul Morley era dentistul doamnei Chapman. El murise, însă identificarea rămânea posibilă. Succesorul

lui Morley avea să vină, după cum știți, la anchetă și să declare că este vorba de cadavrul doamnei Albert Chapman.

Alistair Blunt dădea semne mărunte de nerăbdare, dar Poirot, hotărât să nu țină cont de ele, continuă:

— Aveam de rezolvat acum o problemă de ordin psihologic: ce fel de femeie era domnișoara Sainsbury Seale? Întrebarea comporta două răspunsuri. Primul, evident, era dat de însăși viața pe care o dusesse ea în India și de mărturia prietenilor săi personali; domnișoara Sainsbury Seale era o persoană nu prea inteligentă, dar foarte activă și foarte conștiincioasă. Dar oare nu exista și o altă domnișoară Sainsbury Seale? Se pare că se putea răspunde afirmativ. Exista o domnișoară Sainsbury Seale care dejunase cu un agent străin, o femeie care vă abordase pe stradă pretinzând, fals după cum știu aproape cu certitudine, că fusese prietena defunctei dumneavoastră soții, o femeie care ieșise din casa unui bărbat doar cu foarte puțin timp înainte de a se descoperi că acolo se comisese o crimă, care îi făcuse o vizită altei femei chiar în seara în care acea femeie fusese, după toate aparențele, asasinată, și care, de atunci, dispăruse și nu dădea nici un semn de viață, deși știa probabil că toate forțele de poliție din Anglia erau în căutarea ei. Erau toate acestea compatibile cu ceea ce ne spuneau prietenii ei despre domnișoara Sainsbury Seale? Se putea afirma că nu, după câte se pare. Deci, dacă domnișoara Sainsbury Seale nu era prea blânda creatură ce părea a fi, ne puteam gândi foarte bine că era posibil ca ea să fie o criminală cu sânge rece remarcabil sau, cel puțin, complicea unui asasin.

Propriile mele amintiri îmi întăreau această opinie. Avusesem chiar o discuție cu Mabelle Sainsbury Seale. Oare ce impresie îmi făcuse? Ei bine, domnule Blunt, mi-a fost cam greu să răspund la această întrebare. Cuvintele, gesturile, manierele, atitudinea, felul ei de a vorbi, toate acestea se potriveau perfect cu ceea ce mi se spusese despre persoana ei. Dar toate acestea puteau fi de asemenea rezultatul unei actrițe bune care joacă un rol. Și, la urma urmei, domnișoara Sainsbury Seale debutase în viață ca actriță.

Fuseam foarte puternic impresionat de o conversație avută cu domnul Barnes, din Ealing, care, ca și mine, se dusesse în ziua aceea la Morley. Cu această ocazie, îmi declarase, cu multă convingere, că moartea lui Morley și cea a lui Amberiotis erau într-o oarecare măsură simple accidente și că pe dumneavoastră voiau să vă facă să dispăreți.

— Ei, asta-i! Zise Blunt. Nu considerați că mergeau prea departe...

— Credeți? Întrebă Poirot, fără a-i lăsa timp ca să-și termine fraza. Nu este adevărat că, în chiar clipa asta există grupuri de indivizi pentru care ar fi esențial să dispăreți, care ar avea tot interesul ca să fiți pus în imposibilitatea de a mai exercita vreo influență oarecare în domeniul afacerilor?

— De acord cu dumneavoastră. Dar de ce trebuie să stabilim o legătură între urzelile acestor indivizi și moartea lui Morley?

— Pentru că mi se pare într-adevăr că afacerea este de o importanță considerabilă. Pentru asasin, banii nu contau, ca și viața unui om de altfel!

— Dar nu credeți că Morley s-a sinucis pentru că a comis o tragică eroare?

— N-am crezut niciodată așa ceva!... Nici măcar o secundă!... Nu! Morley a fost asasinat, așa cum a fost asasinat și Amberiotis, așa cum a fost, de asemenea, asasinată o femeie al cărui chip era de nerecunoscut. De ce? Fiți sigur că miza era mare! Barnes considera că cineva a încercat să-l cumpere pe Morley sau pe asociatul său pentru ca să vă omoare!

— Ipoteza asta nu stă în picioare!

— Sunteți sigur de asta? Un bărbat vrea să-l suprime pe altul. Dar acest „altul” este circumspect, este protejat și nu te poți apropia de el. Ca să-l omori trebuie să te poți apropia de el, fără a-i trezi bănuielile. Unde dai dovadă de mai multă încredere decât atunci când te instalezi pe scaun în fața propriului dentist?

— Poate că aveți dreptate, dar vă mărturisesc că este un lucru la care nu m-am gândit niciodată:

— Am cu siguranță dreptate. Și, o dată admisă această teorie, am început să întrevăd adevărul.

— Deci ați acceptat ipoteza lui Barnes. De fapt, cine este acest domn Barnes?

— Barnes este bolnavul pe care l-a primit Reilly la prânz. Este un tip mărunțel și insignifiant, care a ocupat un post în Ministerul de Interne și care s-a retras la Ealing. Dar greșiți afirmând că i-am acceptat ipoteza. Nu i-am reținut decât principiul.

— Adică?

— De la un capăt la celălalt al acestei afaceri, am fost trimis pe piste care nu duceau nicăieri, uneori fără intenție, alteori pentru că se dorea lucrul acesta într-un mod bine determinat. Toți se străduiau să mă convingă că omul care trebuia să joace rolul victimei principale nu era vizat în calitate de particular, ci ca om public. Și acest om, domnule Blunt, erați dumneavoastră. Nu dumneavoastră personal, ci bancherul, financiarul care reglează piața, reprezentantul tradițiilor conservatoare.

Dar, și în asta a constat greșeala mea, am uitat că orice om public are și o viață particulară. Nu m-am gândit la asta imediat și, totuși, așa cum cineva poate avea motive deosebite să-l omoare pe Morley – cele ale lui Frank Carter de exemplu – tot la fel cineva putea avea motive deosebite, motive personale, să vă ucidă pe dumneavoastră! Oare nu aveți și dumneavoastră rude care, la moartea dumneavoastră, vă vor moșteni averea, și nu există, afară de cei care vă iubesc, și oameni care vă urăsc, nu neapărat în calitate de om public ci pur și simplu ca om?

Și astfel sunt pus în situația de a vă vorbi din nou de acea „carte trucată” la care făcusem aluzie mai adineauri. Asta, à propos de pretinsul atentat comis împotriva dumneavoastră de Frank Carter. Dacă ar fi vorba de un atentat valabil, ar fi la prima vedere o crimă politică. Doar dacă nu cumva ar fi posibilă o altă explicație... Și era! Se mai afla acolo un al doilea bărbat, cel care a sărit asupra lui Carter pentru a-l imobiliza. Omul care putea foarte bine să fi tras asupra dumneavoastră și să fi aruncat apoi revolverul la

picioarele lui Carter, ceea ce l-ar fi determinat pe acesta, în mod necesar, să-l ia de jos...

Howard Raikes puna o problemă pe care am examinat-o cu grijă. Raikes s-a dus în Queen Charlotte în dimineața morții lui Morley. El era dușmanul declarat al omului care sunteți dumneavoastră și al lumii pentru care luptați. Dar el mai era și cel care se putea căsători cu nepoata dumneavoastră. Dumneavoastră dispărut, domnișoara Olivera se va bucura de un venit foarte cochec, acela al capitalului pe care ați hotărât să i-l lăsați, având, de altfel, grija - foarte înțeleaptă precauție - să luați măsuri ca să nu-l poată delapida.

„Dar dacă în cele din urmă, era vorba, cum înclinam să cred, de o crimă pur privată, oare de ce am considerat că mai ales omul public era vizat? Numai pentru că, această idee, mi-a fost sugerată nu numai o dată ci în mai multe rânduri, pentru că s-au făcut eforturi pentru ca eu să fiu determinat să adopt această idee, așa cum prestidigitatorul îl face pe spectator să ia exact cartea pe care i-a ales-o el, cartea trucată!

Când am înțeles asta, am început, încă foarte vag, să bănuiesc adevărul. În momentul acela, mă aflam la biserică și cântam un psalm în care era vorba de capcane și plase cu ochiuri strânse. Era oare posibil să mi se fi întins o capcană? De ce nu? Dar, atunci, cine ar fi putut-o concepe? Nu vedeam decât o persoană... Și ipoteza părea absurdă! Probabil pentru că nu privisem afacerea așa cum ar fi trebuit. O luasem de la capătul cel rău. Bani nu contează? De acord. Nici viața omului! Tot de acord. Și chiar așa era. Pentru că miza era enormă!

Dacă această idee ciudată care-mi venise era justă, ea trebuia să explice totul. Atât misterul celor două personalități, atât de diferite una de cealaltă, afișate de domnișoara Sainsbury Seale, cât și enigma cataramii de la pantof. Și ea trebuia de asemenea să răspundă la întrebarea următoare: unde se află acum domnișoara Sainsbury Seale?

Ei bine, ea explica toate aceste lucruri... Și încă multe altele. Pentru început, am înțeles că domnișoara Sainsbury Seale era cheia afacerii; începutul, mijlocul și sfârșitul ei. Mi s-a părut că am de-a face cu două Mabelle Sainsbury Seale? Nu-i de loc de mirare! Căci erau efectiv două Mabelle Sainsbury Seale. Prima era femeia inimoasă, amabilă și puțin prostuță, despre care prietenii ei vorbeau doar de bine, a doua, cea care fusese amestecată în două crime, cea care mințea, care a dispărut într-un mod atât de misterios...

Poate că vă mai amintiți că portarul de la King Leopold Mansions ne-a declarat că domnișoara Sainsbury Seale nu mai venise în vizită la doamna Chapman. Examinând din nou afacerea, am dobândit destul de repede convingerea că această vizită fusese singura pe care o făcuse vreodată în acel apartament, din care n-a mai ieșit niciodată. Cealaltă domnișoară Sainsbury Seale i-a luat locul. Această a doua Mabelle Sainsbury Seale, care purta haine asemănătoare aceluia purtate de adevărata Mabelle Sainsbury Seale și, pentru că pantofii moartei erau prea mari pentru ea, pantofi noi împodobiți cu cataramă, a fost cea care s-a dus la Russel Square Hotel. Își

alesese bine ora: a sosit într-un moment când lumea era ocupată, i-a strâns lucrurile domnișoarei Sainsbury Seale și, cu valizele făcute și nota plătită, s-a dus să se instaleze la Glengowrie Court Hotel. Începând din ziua aceea, prietenii adevăratei Mabelle nu aveau s-o mai vadă pe aceasta. Cealaltă îi juca rolul mai bine de 8 zile: ea era Mabelle Sainsbury Seale, ea purta hainele lui Mabelle Sainsbury Seale. Să notăm, în trecere, și faptul că a trebuit să-și cumpere pantofi de seară, mai mici ca număr decât aceia ai adevăratei Mabelle Sainsbury Seale. Într-o bună zi, dispăru. A fost văzută ultima oară în seara zilei în care a murit Morley, întorcându-se în King Leopold Mansions.

— Pretindeți deci, întrebă Alistair Blunt, că în definitiv corpul din cufer era într-adevăr al domnișoarei Sainsbury Seale?

— Dar bineînțeles! Exclamă Poirot. Nu era vorba decât de un dublu bluf deosebit de abil! Chipul moartei nu fusese desfigurat decât pentru a se pune problema identității.

— Dar asasinul trebuia desigur să-și închipuie că poliția va cere să se examineze dantura cadavrului?

— Ajung și aici! Expertiza nu putea fi încredințată chiar dentistului care o îngrijea pentru bunul motiv că aceasta era mort. El și-ar fi recunoscut lucrarea și ar fi dat cu certitudine absolută numele moartei. În schimb, succesorul său nu putea decât să apeleze la fișele bolnavilor, iar aceste fișe fuseseră falsificate. Cele două femei fiind pacientele lui Morley, era suficient să fie luate cele două fișe și, schimbându-se numele, să fie transcrise.

Și iată de ce, monsieur Blunt, adineauri, când m-ați întrebât dacă domnișoara Sainsbury Seale este moartă, v-am răspuns: „Depinde...!” Căci, atunci când dumneavoastră spuneți domnișoara Sainsbury Seale despre cine vorbiți? Despre femeia care a dispărut din Glengowrie Court Hotel sau de adevărata Mabelle Sainsbury Seale?

— Știu, domnule Poirot, că vă bucurați de o binemeritată reputație și de aceea nu mă îndoiesc de faptul că ipoteza pe care o susțineți – țin la cuvântul „ipoteză” – se bazează pe argumente solide. Cu toate acestea, întreaga afacere mi se pare neverosimilă! Pretindeți, dacă am înțeles bine, că domnișoara Mabelle Sainsbury Seale a fost asasinată și că Morley a fost și el omorât, fiindcă ar fi fost în măsură, el și numai el, să identifice cadavrul. Moartea lui ar fi fost explicabilă deci. Dar cealaltă? O fată bătrână, perfect inofensivă, care are mulți prieteni și, după cât se știe, nu are dușmani, de ce naiba ar fi vrut s-o suprimă cineva?

— Într-adevăr, zise Poirot. De ce? Iată întrebarea care se pune. Ați spus-o și dumneavoastră, Mabelle Sainsbury Seale era o creatură inocentă care nu i-a făcut rău nici măcar unui muște! De ce a fost, așadar, asasinată? De ce i-au mutilat fața cu această josnică sălbăticie? De ce?... Ei bine, vă voi spune părerea mea și în această chestiune!

— Vă ascult.

— Sunt convins, continuă rar Poirot, că Mabelle Sainsbury Seale a fost omorâtă pentru că se întâmplase să aibă memoria fizionomiilor.

— Ce vreți să spuneți?

— Am stabilit deci, explică Poirot, distincția pe care trebuie s-o facem între cele două Mabelle Sainsbury Seale. Pe de o parte, este vorba de acea femeie cumsecade care a trăit în India și, pe de altă parte, de excelenta actriță care joacă rolul femeii de treabă care a trăit în India. Mai rămâne să precizăm un punct: dintre aceste două Mabelle Sainsbury Seale care este cea care v-a abordat în fața casei domnului Morley? Ea pretindea, vă amintiți acest lucru, că a fost „o bună prietenă” a soției dumneavoastră. Afirmație inexactă, dacă ne referim la ceea ce ne-au spus persoanele care au cunoscut-o pe domnișoara Sainsbury Seale și chiar dacă ne mulțumim cu un calcul al probabilităților. Putem spune deci: „Femeia aceasta minte. Adevărata domnișoară Sainsbury Seale nu mințea. Deci, este vorba de o minciună comisă de falsa domnișoară Sainsbury Seale, într-un scop bine determinat”.

Alistair Blunt aprobă, dând din cap.

— Raționamentul este foarte limpede, zise el. Dar nu văd rostul acestei minciuni!

— Așteptați, reluă Poirot. Să luăm acum altfel lucrurile. Doamna care v-a abordat era adevărata domnișoară Sainsbury Seale. Ea nu minte. Deci ceea ce spune este adevărat!

— Este evident o ipoteză care se poate face, admise Blunt, dar este tare neverosimilă!

— Sunt de acord, spuse Poirot. S-o examinăm totuși! Domnișoara Sainsbury Seale a spus adevărul: a cunoscut-o pe soția dumneavoastră și a cunoscut-o bine. Rezultă că soția dumneavoastră trebuia să facă parte dintre acei oameni cu care domnișoara Sainsbury Seale să poată fi prietenă intimă, cineva a cărei situație să nu fie diferită de a sa, o englezoaică care trăiește în India, atașată unei misiuni sau, ca să mergem mai departe, poate o actriță. În orice caz nu Rebecca Amholt!

Vă dați seama că, acum, începeam să judec afacerea așa cum trebuia s-o fac! Bani nu contează? În ce vă privește, lucrul este evident! Și nici viața omenească. Și asta-i adevărat! De multă vreme sunteți de fapt un dictator... Și dacă pentru un dictator viața lui este prețioasă, a celorlalți nu are nici cea mai mică valoare.

— Ce insinuați, domnule Poirot? Întrebă Alistair Blunt.

Cu același calm imperturbabil, Poirot răspunde:

— Doar că, monsieur Blunt, atunci când v-ați căsătorit cu Rebecca Amholt erați deja căsătorit. Nu țineați chiar atât de mult să fiți imens de bogat, dar perspectiva de a avea o putere aproape nelimitată vă orbea. Ați ascuns prima dumneavoastră căsătorie și, în deplină cunoștință de cauză, ați devenit bigam, cu consimțământul primei dumneavoastră soții!

— Și cine era această primă soție?

— Trăia într-un apartament din King Leopold Mansions, la o distanță față de reședința dumneavoastră personală de numai 5 minute de mers pe jos și era cunoscută sub numele de doamna Albert Chapman. Ați împrumutat numele unui agent secret care a existat cu adevărat, ca să fie crezută mai ușor când ea va lăsa să se înțeleagă că soțul ei lucrează în serviciul de contraspionaj. Planul dumneavoastră reuși de minune și nimeni nu bănuie

nimic. Totuși, un fapt rămânea indiscutabil: mariajul dumneavoastră cu Rebecca Amholt nu avusese niciodată nici cea mai mică valoare legală, iar dumneavoastră erați culpabil de bigamie. Anii s-au scurs însă și v-ați gândit că orice pericol fusese îndepărtat. Amenințarea se ivi deodată sub înfățișarea unei sărmâne femei cam pisăloage și agasante care, zărindu-vă după 20 de ani, își aminti că sunteți soțul prietenei sale. Întâmplarea o adusese în Anglia, întâmplarea o scosese în calea dumneavoastră, și tot întâmplarea voise ca nepoata dumneavoastră să fie de față și să audă cuvintele acestei femei. Dacă nu le-ar fi auzit ea, poate că n-aș fi ghicit adevărul.

— Dar, dragul meu Poirot, chiar eu ți-am relatat aceste cuvinte!

— Nu, nepoata dumneavoastră a insistat să-mi vorbească de incident, idee pe care n-o puteați combate prea fățiș fără să-i stârniți bănuielile. Și soarta, care, hotărât, își întorsese fața de la dumneavoastră, vru ca, după ce s-a despărțit de dumneavoastră, Mabelle Sainsbury Seale să-l întâlnească pe Amberiotis care o invită să ia masa cu el, și căruia îi spuse că avusese surpriza de a-l întâlni pe soțul uneia dintre fostele ei prietene de odinioară. „Nu l-am mai văzut de ani de zile! A mai îmbătrânit, evident, dar nu prea s-a schimbat!” Desigur, presupun, dar sunt convins că așa s-au petrecut lucrurile. Nu cred – numele pe care-l purtați fiind destul de frecvent – că domnișoara Sainsbury Seale și-a dat seama că acel domn Blunt care s-a căsătorit cu colega ei nu era altul decât puternicul financiar despre care, ca toată lumea, auzise probabil vorbindu-se. Dar Amberiotis nu era doar un spion, ci și un șantajist. Ca toți asemeni lui, mirosea numaidecât secretele pe care oamenii țin să nu le dezvăluie. Acest Blunt, despre care vorbea Mabelle Sainsbury Seale, să fie oare marele Blunt? El își puse întrebarea și nu-i fu greu să se informeze. După care, sunt sigur, intră în legătură cu dumneavoastră, fie în scris, fie la telefon. Fără îndoială își găsisse mina de aur!

Poirot tăcu câteva clipe, apoi reluă:

— Unicul mijloc eficient de a te debarasa de un șantajist îndrăzneț și abil este acela de a-l reduce la tăcere! Mă înșelasem asupra problemei – care nu era, așa cum crezusem: „Cum să facem să dispară Blunt” ci: „Cum să facem să dispară Amberiotis?” – dar răspunsul era același. Este întotdeauna excelent să ataci când victima vizată nu este vigilentă. Și când ești mai puțin circumspect dacă nu atunci când te afli pe scaunul dentistului?

Un surâs ușor se schiță pe buzele lui Poirot, care continuă:

— Este curios de reținut faptul că adevărul a fost spus cu totul întâmplător, chiar la începutul afacerii. Alfred, valetul, citea un roman polițist numit: „Moartea vine pe la ora 11:45”. Ar fi trebuit să vedem în titlul acesta o premoniție pentru că, efectiv, pe la ora aceea a fost omorât Morley.

L-ați ucis când vă pregăteați să-l părăsiți. Apoi ați apăsat pe butonul de apel al valetului, ați deschis robinetul lavaboului – aflat în colț, chiar după ușă – și ați ieșit. Vă calculaserăți timpul în așa fel încât să ajungeți în partea de jos a scării în clipa în care tânărul Alfred o introducea pe falsa Mabelle Sainsbury Seale în ascensor. Ați deschis ușa de la intrare, ba chiar este posibil să-i fi trecut pragul, dar, de îndată ce ascensorul s-a pus în mișcare, ați revenit și ați urcat din nou scara.

Știu exact, din experiență, cum se comportă Alfred când conduce un client la patronul său: bate la ușă, deschide, se dă la o parte pentru a-l lăsa pe bolnav să intre. A precedat și acum ca de obicei. A auzit apa curgând din robinet și a conchis că Morley se spăla pe mâini, în spatele ușii. A închis ușa și s-a întors la ascensor.

De îndată ce ați auzit zgomotul ascensorului care cobora, ați continuat să urcați scara și v-ați întors la cabinet. Ajutat de complicea dumneavoastră ați transportat corpul în birouașul alăturat și ați căutat în clasor fișele celor două paciente, doamna Chapman și domnișoara Sainsbury Seale, pe care le-ați falsificat rapid. Ați îmbrăcat un halat alb și, probabil, soția dumneavoastră cu ajutorul unui machiaj abil, v-a mai schimbat un pic fizionomia. La drept vorbind, nu cred să fi fost necesar. Amberiotis se ducea pentru prima dată la Morley, nu vă întâlnise niciodată și, cum fotografia dumneavoastră nu apare în ziare decât foarte rar, este probabil să nu vă fi cunoscut trăsăturile. Pe scurt, nu avea nici o teamă. Un șantajist nu are a se teme de dentistul său. Falsa domnișoară Sainsbury Seale pleacă, însoțită de valet. Semnalizatorul se aprinde și Alfred vi-l aduce pe Amberiotis, care-l găsește pe dentist spălându-se pe mâini. Îl instalați pe scaun, vă arată măseaua din cauza căreia suferă, îl duceți cu vorba, și îi spuneți că n-ar fi rău să insensibilizați gingia. El acceptă, iar dumneavoastră îi injectați doza de procaină și de adrenalină care-l va omorî. Puțin după aceea, el pleacă. Nu are nici o bănuială și capacitățile dumneavoastră profesionale i-au dat deplină satisfacție.

După plecarea sa, scoateți corpul lui Morley din birouaș, târându-l pe covor, căci acum trebuie să acționați singur, îl readuceți în cabinet, unde-l întindeți pe jos. Ștergeți revolverul, înainte de a i-l pune în mână, ștergeți clanța ușii pentru a face să dispară amprente, după care plecați, coborând tiptil scara și traversând holul într-un moment favorabil. Este singurul interval de timp în care ați avut de înfruntat ceva riscuri.

De fapt, totul se petrecuse perfect! Două persoane vă amenințau siguranța. Amândouă erau acum moarte. Fusesse necesar, de asemenea, să mai sacrificați o victimă, dar, din punctul dumneavoastră de vedere, nu mai există vreo altă posibilitate. Și totul se explica perfect. Morley se sinucisese deoarece comisese o eroare determinând moartea lui Amberiotis. Se mai întâmplă astfel de lucruri!

Din nefericire pentru dumneavoastră sunt și eu aici! Bănuiesc că afacerea nu este atât de simplă cum pare. Ridic obiecțiuni. Lucrurile nu merg așa cum sperați dumneavoastră și trebuie să aveți în vedere a doua linie de apărare: dacă este absolut necesar, un inocent va plăti în locul dumneavoastră! V-ați informat foarte bine în legătură cu tot ce se referea la casa Morley și cunoșteați existența lui Frank Carter. Este exact ce vă trebuie! Complicea dumneavoastră face în așa fel încât să fie angajat la dumneavoastră ca grădinar, dar în condiții atât de misterioase încât, dacă vreodată, mai târziu, va fi pus în situația să-și spună povestea, să nu-l creadă nimeni, din cauza absurdului și ridicolului ei.

Într-o zi, se va descoperi cadavrul închis în cufărul pentru blănuri. Se va crede mai întâi că este vorba de acela al domnișoarei Sainsbury Seale.

Expertiza dentară va demonstra contrariul. Lovitură de teatru! Și nu gratuită, cum s-ar putea crede, ci necesară. Nu țineți ca toate forțele poliției din Marea Britanie să pornească în căutarea unei doamne Chapman. Nu! Să fie bine stabilit faptul că doamna Albert Chapman a murit și să se răscolească țara în căutarea domnișoarei Sainsbury Seale! Aceasta va fi de negăsit! Și, în plus, aveți destulă influență pentru a obține să se renunțe la aceste cercetări infructuoase.

Numai că este indispensabil pentru dumneavoastră să știți ce fac eu. De aceea mă chemați și-mi cereți să o regăsesc pe domnișoara Sainsbury Seale. Și, cu obstinație, mizați din nou pe figura cu cartea „forțată”. Complicea dumneavoastră îmi telefonează; avertisment melodramatic, destinat nu atât să mă sperie cât să mă convingă în continuare că este în joc o afacere de spionaj și că nu sunteți amestecat în povestea asta decât în calitatea dumneavoastră de persoană publică. Soția dumneavoastră este o actriță excelentă, numai că, atunci când încerci să-ți schimbi vocea, ai, în mod obișnuit, tendința de a o imita pe a altcuiva. Soția dumneavoastră i-o imită pe aceea a doamnei Olivera ceea ce, mărturisesc, m-a cam derutat pentru moment. Veni mai apoi invitația de la Exsham. Acolo ați pus în scenă ultimul tablou. Ce era mai simplu decât să ascundeți într-un tufiș de dafini un revolver încărcat, plasându-l în așa fel încât omul care trebuie să taie gardul viu, să determine descărcarea pistolului? Arma îi cade la picioare. Surprins, o ia de jos. Mai trebuie ceva în plus? Este prins asupra faptului! Va povesti o întâmplare neverosimilă, aceea a angajării sale, iar revolverul său este fratele geamăn al celui care l-a ucis pe Morley. Este prins... Și excelentul nostru Hercule Poirot a fost păcălit!

Alistair Blunt se așeză la loc în fotoliul său. Fața îi era gravă și puțin tristă.

— Domnule Poirot, zise el, să nu interpretați greșit sensul cuvintelor mele. Care este, în tot ceea ce mi-ați spus, partea ipotezei și ce știți exact?

— Am, răspuse Poirot, copia după actul de căsătorie înregistrat lângă Oxford și purtând numele lui Martin Blunt și al Gerdei Grant. Frank Carter a văzut doi bărbați părăsind cabinetul lui Morley, puțin după ora 12:25. Primul, mai gras, era Amberiotis, al doilea nu puteați fi decât dumneavoastră, dar Frank Carter, care nu v-a văzut decât de sus și din spate, nu v-a recunoscut.

— Este un lucru deosebit din partea dumneavoastră să menționați acest detaliu.

— Carter a intrat în cabinet unde a găsit corpul lui Morley. Mâinile-i erau reci, iar în jurul rănii avea un pic de sânge închegat și uscat. Era o dovadă că Morley murise deja de câțiva timp și că, în consecință, dentistul de la care Amberiotis primise îngrijiri nu era Morley, ci asasinul lui Morley.

— Nimic altceva?

— Ba da. Hélène Montessor a fost arestată azi după-amiază.

Alistair Blunt tresări ușor. Se așeză din nou și spuse foarte calm:

— În aceste condiții, nu mai avem nimic de discutat.

— Așa cred și eu, spuse Poirot. Adevărata Hélène Montessor, o verișoară mai îndepărtată de-a dumneavoastră, a murit în Canada, acum șapte ani. Ați ținut secret evenimentul acesta și ați profitat de pe urma lui.

Umbra unui surâs trecu pe chipul lui Alistair Blunt, care vorbi cu un fel de satisfacție și în modul cel mai natural posibil:

— Aș vrea să înțelegeți, spuse el, că aventura aceasta a amuzat-o teribil pe Gerda. Mă căsătorisem cu ea fără știrea familiei mele. Era actriță, iar părinții mei erau destul de scorțoși și, cum eu aveam să lucrez în domeniul bancar, era preferabil să nu facem public acest eveniment. Gerda continuă să joace. Mabelle Sainsbury Seale făcea parte din aceeași trupă și cunoștea situația noastră. Despărțindu-se de trupă, ea plecă într-un turneu în afara hotarelor Angliei; din India, unde se afla, îi scrisese o dată sau de două ori Gerdei, după care nu mai auzirăm vorbindu-se despre ea. Aveam să aflăm totuși că Mabelle, care nu fusese nicicând prea deșteaptă, se îndrăgostise de nu știu ce hindus. Era una dintre acele tinere care cred tot ceea ce li se spune.

Vă rog să înțelegeți ce a reprezentat întâlnirea mea cu Rebecca și căsătoria cu ea. Gerda a înțeles. Aș zice, pe bună dreptate, că mi se oferea un tren. Mă căsătorisem cu o regină, deveneam un fel de prinț consort, deci un fel de rege. Exact așa. Noua mea căsătorie nu-mi alterase deloc sentimentele pentru Gerda: continuam s-o iubesc și nu țineam să mă despart de aceea pe care o numeam soția mea morganică. De altfel, lucrurile mergeau foarte bine. Aveam o afecțiune deosebită pentru Rebecca, care era remarcabil de bine dotată pentru finanțe, așa cum eram și eu. Formam o echipă excelentă, lucram împreună cu aceeași bucurie; ea a fost pentru mine tovarășa de viață ideală și cred că am făcut-o fericită. Moartea ei mi-a produs o imensă tristețe.

Curios lucru, și Gerda și eu am prins gust pentru întâlnirile noastre secrete. Am recurs la mii de stratageme ingenioase care ne-au încântat. Actriță de talent, Gerda avea în repertoriul ei 7-8 personaje. La Londra, era doamna Albert Chapman. La Paris, devenea o văduvă americană pe care o întâlneam acolo, când afacerile mă chemau în Franța. Când mergea în Norvegia, unde mă duceam și eu sub pretext că pescuiam, juca rolul unei pictorițe. În cele din urmă, am prezentat-o drept verișoara mea, Hélène Montessor. Jocul acesta ne distra și cred că-i pria și dragostei noastre. După ce a murit Rebecca, am fi putut să ne căsătorim din nou, dar nu țineam la asta. Gerdei nu i-ar fi plăcut viața asta puțin cam „reprezentativă”, puțin cam „oficială” pe care eram obligat s-o duc, și-i plăcea în schimb secretul iubirii noastre ignorate de ceilalți. Să trăim sub același acoperiș, în văzul și cu știrea tuturor, ni s-ar fi părut ceva banal și lipsit de atracție.

Blunt se opri. Apoi reluă cu o voce schimbată, dură:

— Și a trebuit să vină idioata asta de femeie să strice totul! De ce m-a recunoscut după atâția ani? Și de ce naiba n-a avut altceva mai bun de făcut decât să se apuce să-i vorbească despre întâlnire lui Amberiotis? Înțelegeți, fără îndoială, că trebuia să fac ceva. Nu era vorba numai de mine și nu priveam situația numai din punctul meu de vedere personal. Scandalul avea

să mă doboare, să mă ruineze, dar țara, țara mea ar fi fost afectată la rândul ei! Căci, domnule Poirot, scuzați-mă că v-o spun, am făcut și eu ceva pentru Anglia. Fac parte din acel grup restrâns de oameni datorită cărora țara a scăpat de dictatură, atât de cea de dreapta, cât și de cea de stânga. Banul în sine nu mă interesează. Iubesc puterea, dar am oroare de tiranie. Anglia este democratică, sincer democratică. Ne criticăm guvernele, spunem despre ele ceea ce gândim, ne batem joc adesea de ele, dar suntem liberi. Am luptat toată viața mea pentru libertatea asta. Probabil că știți, domnule Poirot, ce s-ar întâmpla, dacă aș dispărea eu. Țara are nevoie de mine. Un grecotei nemernic, o canalie, un șantajist, un bandit fără nici un Dumnezeu, avea să distrugă opera întregii mele vieți! Trebuia să fac ceva. Gerda era de părerea mea. Ne gândeam cu tristețe la destinul care o aștepta pe Mabelle Sainsbury Seale, dar era imposibil să fie salvată. Ar fi trebuit s-o convingem să tacă, iar ea nu era dintre acele persoane care știu să-și țină gura.

Gerda s-a dus s-o vadă, a invitat-o la ea acasă, la un ceai, spunându-i că locuiește în apartamentul domnului Chapman și că va trebui să întrebe de doamna Chapman. Mabelle a venit fără teamă. A murit fără să simtă. „Medinalul” era în ceai. Este o otravă care omoară fără dureri: adormi și nu te mai trezești. Apoi a trebuit să fie desfigurată. O treabă murdară și care îmi repugna, dar pe care noi o consideraserăm indispensabilă: trebuia ca doamna Chapman să dispară de-a binelea. Îi dăruisem „verișoarei” mele Hélène o vilă la Exsham, unde trăia. În cele din urmă hotărâserăm să ne căsătorim ceva mai târziu. Dar mai înainte trebuia să-l suprimăm pe Amberiotis. Planul ne-a reușit de minune! Nu a bănuț nici o secundă că nu stă în fața unui dentist autentic. M-am descurcat foarte bine cu cleștele pentru extracții dentare și cu elevatorul, dar nu am riscat să umblu cu freza. Natural, după ce i-am făcut injecția, n-a mai simțit nimic. În fond, poate că era preferabil...

— Revolverele? Întrebă Poirot.

— Aparțineau unui secretar pe care l-am avut în Statele Unite. Le cumpărase acolo și, când a plecat de la mine, a uitat să le ia.

După un moment de tăcere, Alistair Blunt adăugă:

— Mai vedeți ceva ce m-ați putea întreba?

— Morley? Întrebă simplu Poirot.

— Regret ceea ce i s-a întâmplat.

Poirot răspunse cu un mormăit și cei doi bărbați rămaseră tăcuți un moment îndelungat.

Blunt vorbi primul.

— Și acum? Zise el.

— Hélène Montessor este arestată deja, spuse Poirot.

— Și acum este rândul meu?

— Tocmai asta vroiam să spun.

— Da, zise încetisor Alistair Blunt, nu vă face plăcere.

Poirot oftă.

— Nu, nu îmi face plăcere!

Alistair Blunt reluă:

— Am omorât trei persoane. Presupun deci că ar trebui să fiu spânzurat. Dar mi-ați ascultat apărarea...

— Și anume?

— Că în sufletul și conștiința mea, eu cred că sunt necesar menținerii păcii și prosperității în această țară.

— Foarte posibil, spuse Poirot.

— Este și părerea mea. Dumneavoastră apărați toate ideile care-mi sunt scumpe!

— Mulțumesc!

După o îndelungată tăcere, Alistair Blunt întrebă:

— Deci, ce hotărâți?

Poirot îl privi.

— Credeți că... ar trebui să abandonez afacerea.

— Da.

— Și soția dumneavoastră?

— Am relații, voi aranja. Voi demonstra fără dificultăți că s-au înșelat asupra persoanei.

— Și dacă refuz?

— Atunci, răspunse Blunt pe un ton calm, voi plăti.

Adăugă imediat după aceea:

— Hotărârea, domnule Poirot, este în mâinile dumneavoastră, dar țin să v-o repet - și nu o fac, credeți-mă, doar cu scopul de a mă salva - lumea are nevoie de mine. Și știți de ce? Ei bine, pentru că sunt un om cinstit! Și de asemenea pentru că am bun simț și nu am ambiții personale!

Poirot aprobă cu o mișcare a capului. Era convins de toate aceste, oricât de straniu ar fi putut să pară.

— Este un punct de vedere, zise el. Sunteți „omul potrivit la locul potrivit!” Aveți un spirit cinstit, o judecată sănătoasă, sunteți un om integru. Dar, pe de altă parte, mai există și trei morți.

— Da, dar cine sunt aceștia? Exclamă Blunt. Mabelle Sainsbury Seale, ați spus-o și dumneavoastră, era o biată femeie care nu avea mai multă minte decât un pui de găină! Amberiotis era un escroc și un șantajist!

— Și Morley?

— V-am mai spus-o, sunt dezolat de ce i s-a întâmplat. Dar, la urma urmelor, nu era decât un om de treabă și un bun dentist. Mai există și alți dentiști buni!

— Da, recunoscui Poirot. Mai există și alți dentiști buni. Dar Frank Carter? L-ați fi lăsat să moară fără vreo urmă de regret!

— Îmi păstrez mila pentru cei ce sunt demni de ea, replică Blunt. Nu-i decât un vagabond, o pușlama...

— Dar este o ființă omenească!

— Toți suntem ființe omenești!

— Da, domnule Blunt, toți suntem ființe omenești și tocmai de acest lucru nu v-ați amintit! Mabelle Sainsbury Seale nu era decât o sărmană nebună, Amberiotis - un escroc, Frank Carter - o pușlama, Morley - un dentist ca mulți alții. Așa este, dar, în rest, eu nu văd lucrurile ca

dumneavoastră. Pentru mine, viața acestor patru persoane este la fel de importantă ca a dumneavoastră.

— Vă înșelați!

— Nu, eu am dreptate. Sunteți un om cinstit. Ați comis o greșeală gravă, și, în aparență, ați rămas la fel: integru, drept, loial. Dar în adâncurile ființei dumneavoastră pofta de putere crescuse atingând proporții uriașe. Și, într-o zi, din această cauză, ați sacrificat patru vieți omenești, spunându-vă că nu sunt valoroase.

— Dar, Poirot, chiar nu înțelegeți că, într-o mare măsură, securitatea și fericirea națiunii depind de mine?

— Eu, domnule Blunt, nu mă ocup de națiuni, ci de indivizi. Acest bun inestimabil care le aparține, viața, nu are nimeni dreptul să li-l ia!

Poirot se ridică.

— Acesta este deci răspunsul dumneavoastră? Întrebă Alistair Blunt.

Rar, cu o voce obosită, Poirot răspunde:

— Da, acesta e răspunsul meu.

Se duse spre ușă și o deschise. Doi bărbați intrară în încăpere.

Palidă, cu ochii încercănați, Jane Olivera stătea în picioare lângă șemineu. Alături de ea stătea Howard Raikes.

— Deci? Îl întrebă ea pe Poirot care intră în cameră.

— S-a sfârșit, răspunde Poirot, aproape în șoaptă.

— Adică? Făcu Raikes.

Poirot preciză:

— Domnul Alistair Blunt a fost arestat pentru crimele sale.

— Și totuși aș fi putut să jur că vă va cumpăra tăcerea, declară Howard Raikes.

— Iată un gând care mie nu mi-a venit niciodată, spuse Jane.

Hercule Poirot îi privea.

Oftă, și apoi spuse:

— Lumea, copiii mei, este a voastră, această lume pe care o vreți nouă! În această lume nouă, încercați să lăsați loc și pentru Milă! Doar atât vă cer!

X. Nouăsprezece, douăzeci, farfuria goală mi-e!

Hercule Poirot se întorcea acasă, pe străduțele pustii, când îl întâlni pe domnul Barnes.

— Deci?

Poirot răspunde la întrebare ridicând încet din umeri și făcând un gest plictisit.

Barnes insistă:

— Cum s-a apărât?

— Recunoaște totul și declară doar că trebuia să se apere. Mai adăugă și că țara are nevoie de el.

— Asta așa este. Nu crezi?

— Ba da, cred.

— Așa încât...

— Doar că, reluă Poirot, s-ar putea să mă înșel.
— Într-adevăr, admise Barnes. La asta nu m-am gândit. S-ar putea să ne înșelăm.

Făcură câțiva pași unul alături de celălalt, apoi Barnes îl întrebă pe Poirot ce gândește.

Poirot îi răspunse cu un citat:

— Fiindcă ai respins cuvântul Domnului, Dumnezeu te-a lipsit de Regalitate”...

— Înțeleg, zise Barnes. Saul... Amoreii... Da, putem privi lucrurile și așa...

Mai făcură câțiva pași.

— Mă opresc aici, spuse Barnes. Iau metroul. Totuși, înainte de a ne despărți, aș vrea să-ți spun ceva...

— Ce anume, dragă prietene?

— O explicație pe care ți-o datorez. Fără să vreau, ți-am orientat cercetările într-o direcție greșită. Cu Albert Chapman, Q. X. 912.

— A, da?

— Eu sunt Albert Chapman. Afacerea mă interesa și din acest motiv. Și, oricum, știam foarte bine că n-am fost căsătorit niciodată...

Se îndepărtă repede. Râdea...

Hercule Poirot rămase o clipă nemișcat. Oftă ușor, apoi murmură:

— Nouăsprezece, douăzeci, farfuria goală mi-e!”

Apoi își reluă drumul spre casă.

SFÂRȘIT

{1} Joc de cuvinte general de substantivul propriu „Seale”. „Seal” însemnând focă în limba engleză.